

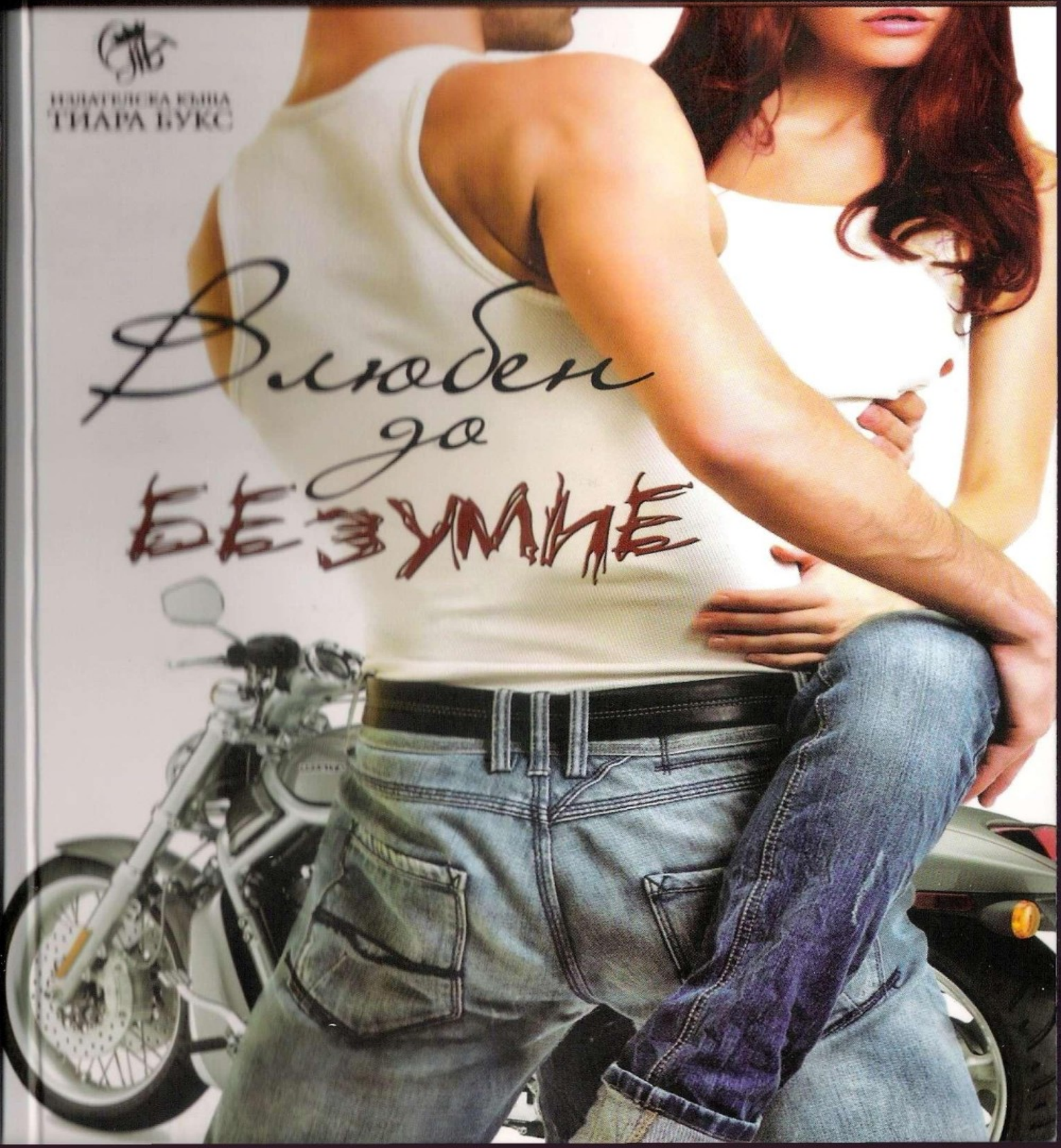
РЕЙЧЪЛ ГИБСЪН

Ще зъннат ли сватбените камбани
за тази необичайна двойка?

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

Влюбен
за
БЕЗУМНИЕ

РЕЙЧЪЛ ГИБСЪН ВЛЮБЕН ДО БЕЗУМИЕ

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

ИМА ЛИ ПОСЛЕДНА ВОЛЯ...

Когато преди десет години младата Дилейни Шоу напуска дома си, оставя зад себе си неспирни клюки и скандал, които унищожават репутацията ѝ. Но сега Дилейни се завръща в Трули за четенето на завещанието на втория ѝ баща и макар че планира да отдаде своята почит, и да си тръгне, съдбата е предвидила друго за нея. Изглежда неговата последна воля има някои изненадващи условия и тя ще трябва да се изправи пред мъжа, който е причината за най-голямото унижение, но и най-силния копнеж в живота ѝ...

НЯМА НИКАКЪВ ИЗХОД.

Израснал като извънбрачен син на богат магнат, Ник Алегреза научава по трудния начин, че животът е суров и изпълнен с огорчения. С остър ум и неугасващи амбиции, той бързо се превръща в преуспял строителен предприемач, а с чара и безпощадния си сексапил, Ник печели слава на възхитителен развратник, който с лекота умее да смъква дамското бельо. Но сега на безгрижния му, добре подреден живот е сложен край, защото красивата порцеланова кукла, за която е мечтал винаги, отново е в града. Тя обсажда мислите му и го връща към нежелания спомен за онази нощ преди десет години, която дамгосва душите и на двама им. Ще съумее ли Ник да стои настрана от жената, която винаги е знаел, че не може да има, но е искал повече от всичко на света? Готов ли е да плати високата цена, за да бъде с нея?

Страстни копнежи, жестоки клюки и едно неочаквано завещание, което ще промени живота им завинаги.

*С обич на родителите ми, Ал и Мери Рийд. Късно
нощем, когато умът ми е спокоен, все още мога да си спомня
аромата от кожата на майка ми и усещането от допира до
острите връхчета на ниско подстриганата коса на баща
ми... и знам, че съм била благословена.*

ПРОЛОГ

Червеният блясък от газовата печка докосваше бръчките и извивките по лицето на Хенри Шоу, докато цвиленето на любимия му Апалуза^[1] го повика на топлия пролетен бриз. Той включи старата си касета с осем песни в плеъра и дълбокият, дрезгав глас на Джони Кеш^[2] изпълни малкия навес. Преди Джони да открие религията, бе един убийствен гуляйджия. Мъж за пример. На Хенри това му харесваше. После Джони бе открил Исус и Джун и кариерата му бе отишла по дяволите. Животът невинаги вървеше по план. Бог, жените и болестта винаги намираха начин да се намесят. Хенри мразеше всичко, което се намесваше в плановете му.

Той мразеше да не може да контролира ситуацията.

Наля си бърбън и погледна през малкото прозорче над работната маса. Залязващото слънце стоеше точно над планината Шоу, кръстена на името на предците на Хенри, които се бяха установили в богатата долина отдолу. Изразени сиви сенки прорязваха долината към езерото Мери, кръстено на прапрабабата на Хенри, Мери Шоу.

Той мразеше Бог и болестите, които не можеше да контролира, но повече мразеше проклетите лекари. Те ровеха и ръчкаха, докато открият нещо нередно, а след това никой от тях не му казваше нищо от това, което искаше да чуе. Всеки път той се опитваше да им докаже, че грешат, но в крайна сметка така и не успя.

Хенри плисна ленено масло върху няколко стари памучни парцали и ги постави в картонена кутия. Винаги бе планирал да има много внуци досега, но нямаше и един. Той бе последният Шоу. Последният в дългата линия на един стар и уважаван род. Шоу бяха почти изчезнали и това го изяждаше отвътре. Нямаше кой да носи кръвта му, след като си отиде... никой, с изключение на Ник.

Хенри седна в един стар офис стол и надигна бърбъна към устните си. Той щеше да бъде първият, който признава колко оцетено бе това момче. В продължение на няколко години се опитваше да се

реваншира на сина си. Но Ник бе упорит, непримирим човек. Точно както беше едно непокорно и недружелюбно момче.

Ако Хенри имаше повече време, бе сигурен, че той и синът му биха могли да постигнат някакво разбирателство. Но Хенри не разполагаше с време, а и Ник не го улесняваше. Ник всъщност направи така, че да е трудно дори да го харесваш.

Той си спомни деня, в който майката на Ник, Бенита Алегреза, потропа на входната му врата, твърдейки, че Хенри е баща на чернокосото бебе в ръцете ѝ. Хенри бе насочил вниманието си от тъмния поглед на Бенита към големите сини очи на своята съпруга, Рут, която стоеше до него.

Отричаше до последно. Разбира се, имаше голям шанс твърдението на Бенита да е истина, но той отричаше дори възможността за това. Дори ако не бе женен, никога не би избрал да има дете от баската жена. Тези хора бяха твърде тъмни, твърде избухливи и прекалено религиозни за неговия вкус. Хенри искаше бели, русокоси бебета. Не желаше децата му да бъдат объркани с мексиканчета. О, той знаеше, че баските не са мексиканци, но за него всички те си приличаха.

Ако не беше братът на Бенита, Джоуса, никой нямаше да узнае за връзката му с младата вдовица. Но това обичащо овцете копеле се бе опитало да го изнудва, за да признае Ник за свой син. Бе помислил, че Джоуса блъфира, когато бе дошъл при него и го бе заплашил да каже на всички в града, че Хенри се е възползвал от скърбящата му сестра и я е прелъстил. Игнорира заплахата, но Джоуса изпълни обещанието си. И Хенри отново бе отрекъл бащинството.

Но когато Ник стана на пет години, толкова приличаше на Шоу, че вече никой не вярваше на Хенри. Дори Рут. Беше се развела с него и бе взела половината от парите му.

Но дори тогава все още разполагаше с време. Беше в края на тридесетте и все още бе млад.

Хенри вдигна револвера си — 357 Магнум, и пъкна шест куршума в цилиндъра. След Рут бе намерил втората си съпруга, Гуен. Въпреки че Гуен бе бедна и неомъжена майка на непризнато дете, той се ожени за нея по няколко причини. Тя очевидно не беше бездетна, както подозираше за Рут, и беше така красива, че го болеше да я гледа. Тя и дъщеря ѝ му бяха толкова благодарни, лесно можеше да ги

превърне в това, което искаше. Но в крайна сметка доведената му дъщеря го бе разочаровала горчиво. А Гуен не бе успяла да му даде това, което най-много искаше. След години брак тя не го дари със законен наследник.

Хенри завъртя цилиндъра, погледна надолу към револвера в ръката си. С цевта на пистолета той бутна кутията с парцалите близо до газовата печка. Не искаше някой да чисти бъркотията, след като него вече го няма. Песента, която чакаше да чуе, гърмеше през високоговорителите и той подпали плеъра, докато Джони пееше за падане в горящ огнен пръстен.

Очите му леко се замъглиха, когато помисли за живота си и хората, които оставяше след себе си. Беше срамота, че нямаше да е тук, за да види израженията по лицата им, когато узнаеха какво е направил.

[1] Порода коне, която е известна с леопардовата си шарка и петниста космена покривка. През 1975 г. е обявена за официален кон на щата Айдахо. — Б.пр. ↑

[2] Американски певец, автор на песни и писател, носител на няколко награди Грами. Той е известен преди всичко като една от емблематичните фигури на кънтри музиката. Джони Кеш е вярващ протестант, изследовател на Библията и автор на романа с християнско съдържание „Man In White“. Той издава и запис, в който рецитира цялото съдържание на Новия завет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

— Смъртта идва, когато трябва, при всички хора, и неизбежно ни разделя с нашите близки — говореше преподобният Типет с равен, церемониален тон. — Хенри Шоу ще ни липсва, любим съпруг, баща и виден член на нашата общност. — Преподобният направи пауза и погледна към голямата група, събрала се, за да каже последно сбогом на покойника. — Той щеше де се радва да види толкова много приятели тук днес.

Ако Хенри Шоу можеше да хвърли един поглед на линията от автомобили, затворили входа на гробище „Спасение“, щеше да сметне почетната публика като малко по-малка, отколкото му се полага. До загубата на изборите миналата година заради това жълто куче, демократа Джордж Танъси, той беше заемал длъжността кмет на Трули, Айдахо, повече от двадесет и четири години.

Хенри бе голям човек в малката общност. Притежаваше половината от бизнеса в града и имаше повече пари от всички в Трули, взети заедно. Малко след развода с първата си жена преди двадесет и шест години, той бе излязъл и я бе заменил с най-красивата, която бе успял да намери. Беше собственик на най-добрата двойка ваймаранери^[1] в щата, Дюк и Долорес, и доскоро бе живял в най-голямата къща в града. Но това беше, преди тези момчета Алегреза да започнат да строят из цялото проклето място. Той имаше и доведена дъщеря, но не бе говорил за нея от години.

Хенри обичаше положението си в общността. Той бе топъл и щедър към хората, които бяха съгласни с мнението му. Но ако не си приятел на Хенри, си негов враг. Тези, които се бяха осмелили да го предизвикат, обикновено съжаляваха след това. Той бе надут, червендалест кучи син и когато извадиха овъглените му останки от пъкъла, който беше отнел живота му, имаше членове на общността, които смятаха, че Хенри Шоу е получил точно това, което е заслужавал.

— На земята предаваме тялото на любимия ни човек. Животът на Хенри...

Дилейни Шоу, доведената дъщеря на Хенри, слушаше успокояващия тембър в гласа на преподобния Типет, и хвърли кос поглед към майка си. Меките сенки на тежката загуба изглеждаха добре върху Гуен Шоу, но Дилейни не бе изненадана. Майка ѝ изглеждаше добре във всичко. Винаги. Тя върна погледа си върху разцъфналите жълти рози върху ковчегата на Хенри. Яркото юнско слънце стрелкаше лъчите си върху полирания махагон и лъскавата месингова надгробна плоча. Тя бръкна в джоба на ментовозеления костюм, взет назаем от майка ѝ, и извади слънчевите си очила. Плъзна костенурковите рамки върху лицето си и се скри от пронизващите слънчеви лъчи и любопитните погледи на хората около нея. Изправи раменете си и вдиша няколко пъти дълбоко. Не се бе прибирала у дома в продължение на десет години. Винаги бе имала намерение да се върне и да се сдобри с Хенри. Сега вече беше прекалено късно.

Лекият бриз разбърка червеникавозлатистите къдрици около лицето ѝ. Тя пъкна дългата до брадичката коса зад ушите си. Трябваше да опита. Не биваше да стои далеч толкова дълго време. Не трябваше да допуска да минат толкова много години, но никога не бе помисляла, че той ще умре. Не и Хенри. Последния път, когато го бе видяла, си бяха казали ужасни неща един на друг. Неговият гняв беше толкова бурен, че все още си го спомняше ясно.

Чу се звук, сякаш божият гняв се задаваше в далечината, и Дилейни вдигна поглед към небето, като почти очакваше да види гръмотевици и светкавици, сигурна, че пристигането на човек като Хенри е създало смущения в Рая. Небето остана яносиньо, но бученето продължи, привличайки вниманието ѝ към железните порти на гробището.

Самотен моторист, яхнал лъскав мотор в черен лак и блестящ хром, с развяна от вятъра коса, разрошена върху широките му рамене, си проби път през тълпата, събрана, за да изкаже своите съболезнования. Чудовищният двигател разлюляваше земята и разтреперваше въздуха, а чифт странични ауспуси задушаваша присъстващите на погребението. Облечен в избелели дънки и мека бяла тениска, мотористът намали и докара ръмжашия „Харли“ пред сивата катафалка. Двигателят изгасна и петата на ботуша му остърга

асфалта, докато подпираше мотора на стойката. След това с едно плавно движение той се изправи. Неколкодневната му брада потъмняваше силните му челюсти и бузи и насочваше вниманието към твърдите му устни. Малка златна халка пронизваше меката част на ухото му, а очите му бяха скрити от платинени слънчеви очила „Оукли“.

Имаше нещо смътно познато в този готин моторист. Нещо в гладката му маслинена кожа и черна коса, но Дилейни не можеше да каже какво точно.

— О, боже господи — ахна майка ѝ до нея. — Не мога да повярвам, че е дръзнал да дойде, облечен по този начин.

Нейното възмущение бе споделено от други опечалени, които имаха лошите обноски да нарушат мълчанието със силен шепот.

— Цял живот създава главоболия.

— Винаги е бил лош до мозъка на костите си.

Дънки „Левис“ обгръщаха здравите му бедра и описваха чатала му, като подчертаваха дългите му мускулести крака, покрити от меката памучна тъкан. Топлият бриз прилепваше блузата към широките му мускулести гърди. Дилейни отново вдигна поглед към лицето му. Той махна бавно слънчевите очила от носа си и ги бутна в предния джоб на тениската си. Светлите му сиви очи гледаха право в нея.

Сърцето на Дилейни спря и костите ѝ сякаш се вкамениха.

Тя познаваше тези очи, които сякаш пробиваха дупка в нея. Те бяха точно копие на тези на ирландския му баща, но много по-изумителни, защото бяха разположени върху лице, типично за баското у него.

Ник Алегреса, източникът на момичешките ѝ вълнения и разочарования. Ник, тази хитра, сладкодумна змия. Той стоеше, облегат на един крак, сякаш не забелязваше вълнението, което причиняваше. Най-вероятно го беше забелязал и просто не му пукаше. Дилейни вече десет години отсъстваше, но някои неща очевидно не се бяха променили. Ник бе наедрял и чертите на лицето му бяха узрели, но присъствието му все още привличаше вниманието.

Преподобният Типет наведе глава.

— Нека се помолим за Хенри Шоу — започна той.

Дилейни наведе брадичката си и затвори очи. Дори като дете, Ник привличаше повече внимание, отколкото му се полагаше. По-

големият му брат Луи също беше див, но никога толкова, колкото Ник. Всички знаеха, че братята Алегреза са луди, импулсивни баски мъже, сръчни и разгонени, като предсрочно освободени престъпници.

Всяко момиче в града бе предупредено да стои далеч от братята, но като леминги^[2] към морето, много от тях се поддаваха на призива на дивата природа и се хвърляха към *тези баски момчета*. Ник бе заслужил репутацията си на чаровник, който умееше да смъква женското бельо с лекота. Но той не бе очаровал Дилейни. Противно на популярното схващане, тя не бе имала интимни взаимоотношения с Ник Алегреза. Той не бе отнел *нейната* девственост.

Не и технически във всеки случай.

— Амин — опечалените изрецитираха като едно цяло.

— Да. Амин — изрече Дилейни, чувствайки се малко виновна за непочтителните си мисли по време на молитвата към Бога.

Тя погледна над слънчевите си очила и присви очи. Наблюдаваше как устните на Ник се движат, докато бързо се прекръсти. Той бе католик, разбира се, подобно на останалите баски семейства в района. Все пак изглеждаше като светотатство да видиш такъв откровено сексуален, дългокос, носещ обици моторист да се прекръсти, сякаш бе свещеник. После, все едно имаше цял ден на разположение, той вдигна поглед и огледа Дилейни от костюма до лицето. За миг нещо проблесна в очите му, но също толкова бързо изчезна и вниманието му бе привлечено от русата жена до него, която беше облечена в розова прилепнала рокля. Тя се повдигна на пръсти и прошепна нещо в ухото му.

Опечалените се тълпяха около Дилейни и майка ѝ, спираха, за да изкажат своите съболезнования и след това се насочваха към автомобилите си. Тя загуби Ник от полезрението си и се обърна към хората, преминаващи пред нея. Позна по-голямата част от приятелите на Хенри, които спираха, за да поговорят с нея, но видя малко хора на възраст под петдесет. Тя се усмихваше, кимаше и стискаше ръце. Мразеше всяка минута в близост до тях. Искаше да бъде сама. Да бъде сама, за да може да мисли за Хенри и добрите времена. Искаше да си спомни Хенри, преди да се разочароват така ужасно един от друг. Но знаеше, че няма да получи такава възможност скоро. Бе емоционално изтощена, когато двете с майка ѝ се отпавиха към лимузината, която

щеше да ги заведе обратно у дома. Нямахше нещо, което да иска повече от това да заспи зимен сън.

Ръмженето на „Харли“-то на Ник привлече вниманието ѝ и тя погледна през рамо към него. Той форсира двигателя два пъти, след това направи обратен завой и изстреля големия мотор. Смръщи вежди, когато го видя да преминава скоростно, и очите ѝ се фокусираха върху блондинката, притисната към гърба му, като впита вендуза от плът. Той беше забил жена от погребението на Хенри, бе я метнал на мотора, сякаш излизаше от бар. Дилейни не я разпозна, но наистина не бе изненадана да види жена да напуска погребението с Ник. Нищо не бе свещено за него. За Ник нямаше граници.

Тя се качи в лимузината и потъна в луксозната кадифена седалка. Хенри бе мъртъв, но нищо не се бе променило.

— Беше наистина хубава служба, не мислиш ли? — попита Гуен, прекъсвайки мислите на Дилейни, докато колата излизаше от гробището и се отправяше към шосе 55.

Дилейни задържа погледа си върху сините проблясъци на езерото Мери, което едва се забелязваше през гъстата борова гора.

— Да — отговори тя и насочи вниманието към майка си. — Наистина беше хубаво.

— Хенри те обичаше. Просто не знаеше как да прави компромиси.

Те бяха водили този разговор много пъти и Дилейни не се чувстваше в настроение да говори за това сега. Дискусията винаги започваше и завършваше по един и същи начин, без нищо да бъде разрешено.

— Колко хора мислиш, че ще дойдат? — попита тя, имайки предвид събирането след погребението.

— Почти всички, предполагам. — Гуен се пресегна и приглади косата на Дилейни зад ушите ѝ.

Дилейни почти очакваше майка ѝ да намокри пръстите си и да залиже къдриците на челото ѝ, както правеше, когато бе дете. Мразеше го тогава, мразеше го и сега. Постоянното поправяне, сякаш такава, каквато си беше, не изглеждаше достатъчно добре. Непрекъснатото суетене, сякаш можеше да се превърне в нещо, което не е.

Не. Нищо не се бе променило.

— Толкова съм щастлива, че си тук, Лейни.

Дилейни се чувстваше задушена и натисна копчето на електрическия прозорец. Тя вдиша свежия планински въздух и го издиша бавно. Два дни, каза си тя. Щеше да се прибере вкъщи след два дни.

Миналата седмица бе получила уведомление, че е сред наследниците в завещанието на Хенри. След начина, по който се бяха разделили, тя не можеше да си представи защо той я бе включил. Чудеше се дали е прибавил и Ник, или е пренебрегнал сина си дори и след своята смърт.

Накратко, тя се чудеше дали Хенри ѝ е оставил пари или собственост. По-вероятно бе да е някакъв остроумен подарък, като стара ръждясала рибарска лодка или боклуци, увити в одеяло. Каквото и да беше, нямаше значение, тя тръгваше директно, след като завещанието бъде прочетено. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да събере смелост и да каже на майка си. Може би щеше да ѝ звъне от телефонен автомат някъде около Солт Лейк Сити. Дотогава тя планираше да се види с някои от старите си приятелки, да посети няколко местни бара и да изчака, докато се прибере вкъщи в големия град, където можеше да диша. Знаеше, че ако остане по-дълго от няколко дни, щеше да загуби ума си или още по-лошо... себе си.

— Я виж ти, кой се е върнал.

Дилейни остави таблата с пълнени гъби на масата, после погледна в очите на съперничката си от детството, Хелън Шнап. Докато растеше, Хелън бе като трън в петата и камък в обувката на Дилейни. Всеки път, щом се обърнеше, Хелън бе там, обикновено една крачка напред. Тя бе по-красива, по-бърза в леката атлетика и по-добра в баскетбола. Във втори клас Хелън я бе свалила от първото място в окръжното състезание по правопис. В осми клас Хелън я беше победила и бе станала главна мажоретка, а в единадесети я спипаха в автокиното с гаджето на Дилейни, Томи Маркъм, докато го беше яхнала на задната седалка на фамилен комби на Маркъм. Едно момиче не забравяше подобни неща и Дилейни с мълчалива наслада оглеждаше цъфтящите краища на Хелън и прекалено третираните ѝ кичури.

— Хелън Шнап — каза тя и, колкото и да не искаше, трябваше да признае пред себе си, че с изключение на косата, нейната стара съперничка все още бе хубава.

— Сега съм Маркъм. — Хелън грабна един кроасан и го напълни с резен шунка. — Томи и аз сме щастливо женени от седем години.

Дилейни се принуди да се усмихне.

— Не е ли просто чудесно? — Тя си каза, че не ѝ пука за нито един от тях, но винаги се забавляваше с фантазията, че Хелън и Томи можеха да свършат като Бони и Клайд.

Фактът, че все още таеше такава враждебност, не я притесняваше толкова, колкото мислеше, че вероятно трябва да я притеснява. Може би бе моментът да започне психотерапията, която от толкова време отлагаше.

— Омъжена ли си?

— Не.

Хелън ѝ хвърли поглед, изпълнен със съжаление.

— Майка ти ми каза, че живееш в Скотсдейл.

Дилейни се бореше с желанието си да набута кроасана в носа ѝ.

— Живея във Финикс.

— О, така ли? Сигурно не съм чула правилно. — Хелън си взе една гъба и бързо се отдалечи.

Тя се съмняваше, че Хелън има проблем със слуха. Косата ѝ обаче бе друг въпрос и ако Дилейни вече не бе планирала да напусне града след няколко дни, разбира се, ако беше по-добър човек, щеше да предложи да поотреже известно количество от нея. Тя може би дори щеше да плисне една протеинова маска върху къдравата коса на Хелън и да обвие цялата ѝ глава в целофан. Но не бе толкова добра.

Дилейни обходи с поглед трапезарията, пълна с хора, докато търсеше майка си. Гуен Шоу бе заобиколена от приятели. Всеки рус косъм бе подреден в идеален ред, а с безупречния си грим тя приличаше на кралица, която дава прием. Гуен винаги е била втората Грейс Кели в Трули, Айдахо. Те дори си приличаха до известна степен. На четиридесет и четири, тя можеше да мине за тридесет и девет и, както сама обичаше да казва, изглеждаше прекалено млада, за да има дъщеря на двадесет и девет.

Навсякъде другаде петнадесет години разлика във възрастта между майка и дъщеря би довело до повече от няколко повдигнати вежди, но за малък град в Айдахо не бе необичайно в гимназията двама влюбени да се оженят в деня след дипломирането си, понякога защото младоженката беше бременна. Никой не обръщаше внимание

на бременна тийнейджърка, освен ако въпросната не беше неомъжена. Този вид скандали даваше повод за клюки в продължение на години.

Всички в Трули вярваха, че младата съпруга на кмета бе овдовяла скоро, след като се беше омъжила за биологичния баща на Дилейни, но всичко това беше лъжа. На петнадесет Гуен се бе забъркала с женен мъж и когато той бе установил, че тя е бременна, я зарязал и тя напуснала града.

— Виждам, че се върна. Помислих, че може да си мъртва.

Вниманието на Дилейни бе привлечено от старата мисис Ван Дам, прегърбена над алуминиева проходилка, която се олюляваше бавно към подправените яйца. Бялата ѝ коса, пригладена на вълни, бе точно както си я спомняше Дилейни. Не можеше да се сети за първото име на жената. Не знаеше дали някога е чувала да го използват. Всички винаги се обръщаха към нея със „старата мисис Ван Дам“. Жената сега бе толкова древна, че гърбът ѝ, прегърбил се с възрастта и остеопорозата, я бе превърнал в човешка вкаменелост.

— Мога ли да ви помогна да си вземете нещо за ядене? — предложи Дилейни, като стоеше малко по-изправена, броейки назад времето до последния път, когато бе изпила чаша мляко или поне обогатена с калций таблетка „Tums“.

Мисис Ван Дам посочи едно яйце, след това предостави чинията си на Дилейни.

— Малко от това и това — нареждаше тя, посочвайки към няколко различни блюда.

— Искате ли салата?

— Получавам газове от нея — прошепна мисис Ван Дам, след това посочи купата с амброзия. — Това изглежда добре и няколко от тези пилешки крилца. Те са люти, но аз си нося пептобисмола^[3].

За такова крехко малко нещо, старата мисис Ван Дам ядеше като дървар.

— Възможно ли е да сте роднина на Жан-Клод? — пошегува се Дилейни, опитвайки се да вмъкне малко хумор в този иначе мрачен ден.

— Кой?

— Жан-Клод Ван Дам, кикбоксорът.

— Не, не познавам никакъв Жан-Клод, но може би има един, който живее в Емет. Тези Ван Дамови от Емет постоянно се забъркват

в неприятности, винаги ритат едно или друго нещо. Миналата година Теди — средният внук на покойния ми брат, бе арестуван за кражба на онази голяма статуя на Смоуки Бър, която стои пред сградата на Горското стопанство. За какво му е притрябвало такова нещо така или иначе?

— Може би защото се казва Теди^[4]?

— Хъ?

Дилейни се намръщи.

— Няма значение.

Не трябваше да се опитва. Беше забравила, че чувството ѝ за хумор не бе ценено в бедните бели, земеделски градове, където мъжете бяха склонни да използват джобовете на ризите си за пепелници. Тя настани мисис Ван Дам на една маса близо до бюфета, а след това се отправи към бара.

Дилейни често си мислеше, че целият следпогребален ритуал за събиране на хората, за да се нахранят като свине и да се напият, е малко странен, но предполагаше, че съществува, за да даде утеха на семейството. Тя не усети ни най-малка утеха. Чувстваше се на показ, както винаги се бе чувствала, докато живееше в Трули. Беше израснала като дъщерята на кмета на общината и неговата красива съпруга. Дилейни винаги бе някак по-ниско от тях. Никога не бе дружелюбна или буйна като Хенри, нито красива като Гуен.

Тя отиде в салона, където старите приятели на Хенри от ловната хижа на Муз стояха на бара и смърдяха на „Джони Уокър“. Те почти не ѝ обърнаха внимание, докато си наливаше чаша вино и събу обувките си на ниски токчета, които майка ѝ също бе настояла да ѝ заеме.

Макар Дилейни да знаеше, че е склонна към пристрастяване, всъщност тя имаше само една страст. Беше маниак на тема обувки. Мислеше, че Имелда Маркос^[5] има ненужно лоша слава. Дилейни обичаше обувки. Всички обувки. С изключение на тези с ниски и дебели токчета. Бяха твърде скучни. Тя си падаше по високи тънки токове, фънки ботуши и гладиаторски сандали. Дрехите ѝ също не бяха съвсем стандартни. През последните няколко години тя работеше във „Валентина“, луксозен салон, в който клиентите плащаха сто долара за подстригване и очакваха да видят стилиста си с дрехи по последна мода. За парите си клиентите на Дилейни очакваха да я видят във винилова къса пола, кожени панталони или прозрачни блузи с черен

сутиен. Не особено подходящи за траурно облекло на доведената дъщеря на човек, който е управлявал малък град в продължение на дълги години.

Дилейни тъкмо щеше да напусне стаята, когато разговорът, който дочу, я спря.

— Дон казва, че той вече изглеждал като овъглена брикета, когато са го открили.

— Ужасен начин да умреш.

Мъжете дружно поклатиха глави и отпиха от скоча си. Дилейни знаеше, че огънят се е запалил в навеса на Хенри в другия край на града. Според Гуен наскоро се захванал с развъждането на породата Апалуза, но не искал миризма на оборски тор в близост до къщата си.

— Хенри обичаше тези коне — каза Муз, в каубойски удобен костюм. — Чух да казват, че искра е подпалила и плевнята. Не е останало много от тези Апалуза, само няколко бедрени кости и едно-две копита.

— Мислиш ли, че е палеж?

Дилейни извъртя очите си. *Палеж*. В град с току-що включена кабелна телевизия. В Трули нямаше нещо, което да се обича повече от слушането на клюки и разпространяването на интриги. Хората живееха за тях. Ядяха ги като храни от пета група.

— Следователите от Бойзи не мислят така, но не е изключено.

Разговорът замря, докато някой не каза:

— Съмнявам се пожарът да е умишлен. Кой би причинил такова нещо на Хенри?

— Може би Алегрета.

— Ник?

— Той мразеше Хенри.

— Както и много други хора, ако трябва да бъдем честни. Изгарянето на един мъж и конете му изискват голяма омраза. Не знам дали Алегрета е мразел Хенри чак толкова.

— Хенри беше доста против тези жилищни комплекси, които Ник строи на Кресънт Бей. Двамата почти се сбиха долу в Шеврон преди един-два месеца. Не знам как е взел тази част от имота на Хенри, но е сигурно, че го е сторил. После отиде и построи жилищни комплекси из цялото проклето място.

Те отново поклатиха глави и отпиха от чашите си. Дилейни бе прекарала много часове в излежаване по белия пясък и плуване в чистите сини води на Кресънт Бей. Желан от почти всеки в града, заливът беше първокачествен недвижим имот, заемащ голямо пространство от незастроен плаж. Земята бе в семейството на Хенри от поколения и Дилейни се зачуди как Ник е успял да го докопа.

— Последно чух, че тези жилищни комплекси са направили Алегрета богати.

— Аха. Грабнаха ги калифорнийците. Докато се усетим, тук ще гъмжи от мухльовци, които сърбат лате и употребяват наркотици.

— Или още по-лошо... от актьори.

— Няма нищо по-ужасно от наивен реформатор като Брус Уилис, който се появява и опитва да промени всичко. Той е най-лошото нещо, което някога се е случвало на Хейли. По дяволите, той обикаля там, обновява няколко сгради, а след това си мисли, че може да каже на всички в целия проклет щат как да гласуват.

Мъжете се съгласиха с взаимно кимване и недоволни презрителни изражения. Когато разговорът се завъртя около филмови звезди и екшън филми, Дилейни незабелязано излезе от стаята. Тя се придвижи надолу по коридора до работния кабинет на Хенри и затвори плъзгащите врати зад себе си. От стената зад масивното махагоново бюро лицето на Хенри се взираше надолу към нея. Дилейни си спомняше кога му направиха портрета. Тя бе на тринадесет във времето, когато за първи път се бе опитала да си извоюва малко независимост. Искаше да пробие ушите си. Хенри каза не. Не бе нито първият и със сигурност не бе последният път, в който той упражняваше власт над нея. Хенри винаги трябваше да контролира.

Дилейни седна в огромния кожен стол и бе изненадана да види своя снимка на бюрото. Тя си припомни деня, в който Хенри бе направил снимката. Денят, в който целият ѝ живот се бе променил. Беше на седем и майка ѝ току-що се бе омъжила за него. Това беше денят, в който тя бе напуснала караваната в покрайнините на Лас Вегас и след кратък полет се бе оказала в триетажна викторианска къща в Трули.

Първият път, когато бе видяла къщата с двете кули и остър покрив, тя бе помислила, че се мести в дворец, което означаваше, че Хенри очевидно е крал. Имението бе заобиколено с гора от три страни,

разположена така, че да разкрива красивата морава, докато задният двор гледаше към прохладните води на езерото Мери.

Само за няколко часа Дилейни бе напуснала бедността и се бе озовала в приказка. Нейната майка бе щастлива, а Дилейни се чувстваше като принцеса. И в онзи ден, седнала върху стъпалата в украсената си с волани бяла рокля, която майка ѝ я бе принудила да носи, тя се бе влюбила в Хенри Шоу. Той бе по-стар от останалите мъже в живота на майка ѝ, но бе и по-добър от тях. Не ѝ крещеше и не разстройваше майка ѝ до сълзи. Той я караше да се чувства сигурна и в безопасност, нещо, което се бе случвало твърде рядко в краткия ѝ живот. Той я бе осиновил и бе единственият баща, когото някога беше познавала. Поради тези причини тя обичаше Хенри и винаги щеше да го обича.

Това беше и първият път, когато срещна Ник Алегреса. Той бе изскочил от храстите в двора на Хенри с пламтящи от омраза сиви очи и зачервени от гняв бузи. Той я беше уплашил и очаровал едновременно. Ник бе красиво момче, с черна коса, гладка бронзова кожа и очи с цвят на дим.

Той бе стоял в храстите, с изпънати до тялото ръце, сковани от ярост и неподчинение. Цялата бунтарска ирландска и баска кръв бушуваше във вените му. Той погледна към тях двамата и после заговори на Хенри. След толкова години Дилейни не можеше да си спомни точните думи, но никога нямаше да забрави гневния му изблик.

— Стой настрана от него — бе казал Хенри, докато го наблюдаваха как се обръща и отдалечава с вдигната брадичка и изправен гръб.

Това нямаше да е последният път, в който той я предупреждаваше да стои настрана от Ник, но години по-късно ѝ се искаше да го бе послушала.

* * *

Ник пъкна крака в дънките си „Левис“, после стана и закопча копчето. Погледна през рамо към жената, заплетена в чаршафите на мотела. Русата ѝ коса бе разпиляна около главата ѝ. Очите ѝ бяха

затворени, а дишането ѝ, равно и спокойно. Гейл Оливър бе дъщеря на съдия и наскоро разведена майка на млад син. За да отпразнува края на брака си, тя бе прибрала корема си и бе имплантирала в гърдите си физиологичен разтвор. На погребението на Хенри се бе приближила до него, толкова смела, колкото и безсрамна, и бе обявила, че иска от него да бъде първият, който ще види новото ѝ тяло. От това, което видя в очите ѝ, можеше да каже, че тя вероятно си мисли, че той трябва да се чувства поласкан. Но не беше така. Той искаше да се разсее, а тя му го бе предложила. Беше се престорила на обидена, когато бе спрял „Харли“-то пред Старлайт Мотел, но не го помоли да я заведе в дома си.

Ник се извърна от жената в леглото и мина през зеления килим към плъзгащата се стъклена врата, която водеше към малка тераса, с изглед към шосе 55. Той не бе планирал да присъства на погребението на стареца. Все още не знаеше как точно се бе случило. В един момент стоеше на Кресънт Бей и преговаряше някои подробности с подизпълнителя, а в следващия вече беше на „Харли“-то си на път към гробището. Не искаше да ходи. Знаеше, че е *персона нон грата*, но бе отишъл така или иначе. По някаква причина, която не му се искаше да анализира, той трябваше да се сбогува.

Премести се в единия ъгъл на терасата, далеч от светлината, която падаше върху дървените дъски, и бързо бе обгърнат от тъмнина. Преподобният Типет едва изрече думата „амин“, преди Гейл, облечена с онази къса рокля с тънки презрамки, да направи предложението си.

— Тялото ми е по-хубаво на трийсет и три, отколкото беше на шестнадесет — бе прошепнала тя в ухото му.

Ник не можеше да си спомни ясно как изглеждаше на шестнадесет, но си спомняше, че тя обича секса. Беше едно от онези момичета, които обичаха да се чукат, но след това се държаха като девици. Тя се измъкваше от къщата си и драскаше по задната врата на бакалията на Ломакс, където той бе работил часове наред, миейки пода. Ако беше в настроение, я пускаше и я тръшваше върху кашоните със стока или върху щанда за плащане. След това тя се държеше така, сякаш му беше направила услуга. Но и двамата знаеха, че не е така.

Хладният нощен въздух разроши косата около раменете му и докосна голата му кожа. Той едва забеляза ледените тръпки. Дилейни се бе върнала. Когато чу за Хенри, се бе досетил, че тя ще се върне у

дома за погребението му. И все пак, да я види от другата страна на ковчегата на стареца, с коса, боядисана в пет нюанса на червеното, бе шок за него. След десет години тя все още му напомняше на порцеланова кукла, деликатна и гладка като коприна. След като я видя, си спомни за първия път, когато я бе срещнал. Тогава косата ѝ бе руса, а тя беше на седем години.

В онзи ден, преди повече от две десетилетия, той стоеше на опашката в „Тейсти Фрийз“, когато за пръв път чу за новата съпруга на Хенри Шоу. Не можеше да повярва на тази новина. Хенри се бе оженил отново и тъй като всичко, което той правеше интересуваше Ник, двамата с по-големия му брат Луи се качиха на старите си велосипеди и се завъртяха около езерото до огромната викторианска къща на Хенри. С въртенето на гумите и главата на Ник се завъртя прекалено. Той знаеше, че Хенри никога няма да се ожени за майка му. Те се мразеха, откакто се помнеше. Дори не си говореха. Обикновено Хенри просто игнорираше Ник, но може би това щеше да се промени сега. Може би новата съпруга на Хенри обичаше децата. Може би тя щеше го хареса.

Ник и Луи скриха велосипедите си зад боровете и запълзяха по корем под дебелия храсти, обикалящи терасовидната морава. Това място им бе добре познато. Луи бе на дванадесет, по-голям от Ник с две години, но Ник бе по-добър в чакането от брат си. Може би това бе така, защото беше свикнал да чака, или защото интересът му към Хенри Шоу бе по-личен от този на брат му. Двете момчета се настаниха удобно и се приготвиха да чакат.

— Няма да се появи — оплака се Луи след час наблюдение. — Отдавна сме тук, а него още го няма.

— Ще го направи рано или късно. — Ник погледна брат си, след това насочи вниманието си към предната част на голямата сива къща. — Трябва.

— Хайде да отидем и да хванем някоя риба в езерото на мистър Бендър.

Всяко лято Кларк Бендър зареждаше езерото в задния си двор с кафява пъстърва. И всяко лято момчетата Алегреза го освобождаваха от няколко дванадесетинчови красавици.

— Мама ще се ядоса — напомни Ник на брат си, тъй като преживяването му от миналата седмица с дървената лъжица върху

дланите все още бе прясно в съзнанието му.

Обикновено Бенита Алегрета защитаваше момчетата си със сляпа свирепост. Но дори и тя не можеше да отрече обвинението на мистър Бендър, когато двамата бяха придружени до дома им, вонящи на вътрешности от риба, с няколко пъстърви, висящи на кука.

— Тя няма да разбере, щото Бендър е извън града.

Ник погледна Луи още веднъж, като мислеше за всички тези гладни пъстърви, които караха ръцете му да го сърбят за собствената му въдица.

— Сигурен ли си?

— Аха.

Той мислеше за езерото и всички тези риби, които само чакаха за стръв и остра кука. Тогава той поклати глава напред-назад и стисна челюсти. Ако Хенри се бе оженил отново, тогава Ник щеше да се навърта наоколо, за да види жена му.

— Ти си луд — каза Луи с отвращение и изхвърча от храстите.

— Да ловиш риба ли отиваш?

— Не, отивам вкъщи, но първо трябва да изсуша гуцера.

Ник се усмихна. Той обичаше, когато по-големият му брат казваше готини неща като това.

— Не казвай на мама къде съм.

Луи разкопча панталоните си и въздъхна, като се облекчи върху стеблото на един бор пондероза.

— Просто не стой толкова дълго, че тя да се досети.

— Няма.

Когато Луи скочи на колелото си и се отдалечи, Ник върна погледа си към предната част на къщата. Той подпря брадичката на ръката си и наблюдаваше входната врата. Докато чакаше, си мислеше за Луи и за това какъв късметлия е да има брат, който е в седми клас. Можеше да говори с него за всичко, а Луи никога не му се смееше. По-големият му брат вече бе гледал филма за пубертета в училище и така Ник можеше да му задава важни въпроси. Като например, кога щяха да му поникнат косми по топките, неща, за които едно момче просто не можеше да попита своята майка католичка.

Една дървесна мравка запълзя по ръката на Ник и той тъкмо щеше да я смачка между пръстите си, когато предната врата се отвори и той замръзна. Хенри излезе от къщата и се спря на верандата, за да

погледне през рамо. Направи знак с ръка и едно малко момиченце се появи на вратата. Множество руси къдрици обрамчваха лицето ѝ и падаха надолу по гърба ѝ. Тя постави ръката си в тази на Хенри и двамата тръгнаха по верандата, а после слязоха надолу по предните стъпала. Момичето беше облечено в бяла рокля с волани и дантелени чорапи, като тези, които момичетата носеха на първото си причастие, но днес дори не беше неделя. Хенри кимна по посока на Ник и той затаи дъх, опасявайки се, че са го открили.

— Ей там — каза Хенри на малкото момиче, докато вървяха през тревата към скривалището на Ник. — Има голямо дърво, което бихме могли да използваме за дървена къщичка.

Малкото момиченце погледна нагоре към извисяващия се мъж до нея и кимна. Златните ѝ къдрици подскачаха като пружинки. Кожата на момичето бе много по-бледа от тази на Ник и големите ѝ очи бяха кафяви. Ник си помисли, че тя прилича на онези малки кукли, които неговата леля Нарсиза държеше заключени в шкаф със стъклена витрина, далеч от тромавите момчета с мръсни ръце. Никога не му беше позволено да докосва красивите малки кукли, но той и не бе го искал така или иначе.

— Като на Мечо Пух? — попита тя.

— Това би ли ти харесало?

— Да, Хенри.

Хенри се наведе на колене и погледна в очите на момичето.

— Сега аз съм твой баща. Можеш да ме наричаш татко.

Гърдите на Ник се стегнаха и сърцето му заби толкова силно, че не можеше да диша. Бе чакал през целия си живот да чуе тези думи, но Хенри ги казваше на бледо, глупаво момиче, което обичаше Мечо Пух. Той трябва да бе издал някакъв звук, защото Хенри и момичето погледнаха право към скривалището му.

— Кой е там? — попита Хенри от мястото си.

Бавно, със свит от страх стомах, Ник стана на краката си и застана пред човека, за когото майка му винаги казваше, че е негов баща. Той стоеше изправен, с изпънати назад рамене, взирайки се в светлите сиви очи на Хенри. Искаше да побегне, но не помръдна.

— Какво правиш тук? — попита отново Хенри.

Ник вдигна брадичката си, но не отговори.

— Кой е това, Хенри? — попита момиченцето.

— Никой — отговори той и се обърна към Ник. — Отивай си вкъщи. Тръгвай и не идвай тук повече.

Стойки в храстите, високи до гърдите му, с треперещи колене и свит стомах, Ник Алегреза усети как надеждите му умират. Той намрази Хенри Шоу.

— Ти си жалък, кучи син — каза той, след което сведе поглед към златокосото момиче. И нея мразеше.

С очи, горящи от омраза и смъдящи от гняв, той се обърна и напусна скривалището си. Никога не се върна. Приключи с чакането в сенките. Чакане на неща, които никога нямаше да получи.

Шум от стъпки откъсна Ник от мислите му за миналото, но той не се обърна.

— Какво мислиш? — Гейл застана зад него и обви ръце около кръста му. Тънката материя на роклята бе единственото нещо, което разделяше голите ѝ гърди от гърба му.

— За кое?

— За новото ми подобро аз.

Той се обърна и я погледна. Тя беше обляна в тъмнина и не можеше да я види много хубаво.

— Изглеждаш добре — отговори той.

— Добре?! Похарчих хиляди за операция на гърдите, а това са единствените ти думи? *Изглеждаш добре?*

— Какво искаш да кажа? Че може би беше по-умно да инвестираш парите си в недвижими имоти, отколкото в солена вода^[6]?

— Мислех, че мъжете харесват големи гърди — каза тя нацупено.

Големи или малки, не беше от такова значение, колкото онова, което една жена правеше с тялото си. Харесваше жени, които знаеха как да използват това, което имат, и да губят контрол в леглото. Жени, които могат да се отпуснат и да се държат неприлично с него. Гейл бе твърде притеснена за начина, по който изглеждаше.

— Мислех, че всички мъже си фантазират за големи гърди — продължи тя.

— Не всички.

Ник не бе фантазирал относно жена от много дълго време. В действителност той не бе фантазирал, откакто беше дете, а всички онези фантазии бяха едни и същи.

Гейл обви ръцете си около врата му и се надигна на пръсти.

— Не изглеждаше да имаш нещо против преди малко.

— Не съм казвал, че имам нещо против.

Тя плъзна ръката си по гърдите му и надолу към корема.

— Тогава ме люби отново.

Той стисна пръстите си около китката ѝ.

— Аз не правя любов.

— Тогава какво правихме само преди половин час?

Ник мислеше да ѝ даде кратък отговор, но знаеше, че тя няма да оцени откровеността му. Мислеше да я отведе у дома ѝ, но тя плъзна ръката си към дънките му и той реши, че може да почака известно време, за да види какво си е наумила.

— Това беше секс — каза той. — Едното няма нищо общо с другото.

— Звучиш огорчено.

— Защо, защото не бъркам секса с любовта? — Ник не се смяташе за огорчен, просто бе незаинтересован. Доколкото знаеше, нямаше награда в любовта. Просто много загуба на време и емоции.

— Може би никога не си бил влюбен. — Тя притисна ръката си в слабините му. — Може би ще се влюбиш в мен.

Тялото му се разтресе от дълбокия му смях.

— Не разчитай на това.

[1] Ваймаранерът е една от най-старите породи ловни кучета. — Б.пр. ↑

[2] Гризачи, обитаващи северните части на Европа и Америка. — Б.пр. ↑

[3] Лекарство, което служи за успокояване на леки стомашни разстройства. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи, Беър (Bear) в превод от английски означава мечка. А Теди Беър е популярно плюшено мече, разпространено през 1954 г. — Б.пр. ↑

[5] Имелда Маркос е съпруга на бившия президент на Филипините Фердинанд Маркос. Тя държала в необятния си гардероб 3000 чифта обувки, 1200 рокли висша мода, 35 луксозни палта от рядка кожа, 1500 чанти, 500 сутиена и много други аксесоари. Всичко това, а и много други примери за разкош и преклонение пред лукса

превръщат името на Имелда Маркос в нарицателно за разточителство, екстравагантност и крайна степен на консуматорство. — Б.пр. ↑

[6] Има се предвид гръдни импланти с физиологичен серум, който представлява соленоводен разтвор, подобен на флуидите в човешкото тяло. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

На следващата сутрин след погребението Дилейни спа до късно и почти успя да се измъкне от срещата с Благотворителното дружество на Трули, което в малкия град беше еквивалент на Младежката лига. Беше се надявала да се мотае около къщата цял следобед и да прекара известно време с майка си, преди да излезе тази вечер, за да се види с най-добрата си приятелка от гимназията, Лиза Колинс. Двете планираха да се срещнат в бара „При Морт“, за да поклюкарстват над няколко маргарити.

Но Гуен имаше различни планове за Дилейни.

— Бих искала да останеш за срещата — каза Гуен, щом влезе в кухнята с вид на модел от каталог, облечена в светлосиня коприна. Малка бръчка набразди веждите ѝ, когато погледна обувките на Дилейни. — Надяваме се да купим ново оборудване за площадка на Ларкспър парк и аз мисля, че ти би могла да ни помогнеш, като ни дадеш творчески идеи, за това как да съберем пари.

Дилейни би предпочела да дъвче станиол, пред това да се забърква и да присъства на скучните срещи на майка си.

— Имам планове — излъга тя, и размаза ягодилия конфитюр върху препечения геврек. Тя беше на двадесет и девет, но все още не можеше да понесе да разочарова нарочно майка си.

— Какви планове?

— Имам среща с приятелка за обяд. — Тя подпря дупето си на плота от черешово дърво и отхапа от геврека.

Тънички бръчки се появиха в ъглите на сините очи на Гуен.

— Отиваш в града в този вид?

Дилейни погледна надолу към белия пуловер без ръкави, черните си дънкови къси панталони и тънките лачени каишки на гладиаторските си сандали с гумени подметки. Беше облечена консервативно, но може би тези обувки бяха малко необикновени за стандартите на този малък град. Не ѝ пукаше, тя ги обичаше.

— Харесва ми това, което нося — каза тя и се почувства отново като на девет. Не обичаше това усещане, но то ѝ напомни защо планираше да напусне Трули бързо, още следващия следобед, след като завещанието на Хенри бъде прочетено.

— Ще те заведа на пазар следващата седмица. Ще отидем до Бойзи и ще прекараме деня в търговския център. — Гуен се усмихна с истинско удоволствие. — Сега, когато си у дома отново, можем да ходим поне веднъж месечно.

Ето на! Предположението на Гуен, че Дилейни ще се върне обратно в Трули сега, когато Хенри бе мъртъв. Но Хенри Шоу не бе единствената причина, поради която Дилейни винаги оставяше поне щат разстояние между себе си и Айдахо.

— Нямам нужда от нищо, майко — каза тя и довърши закуската си. Ако останеше повече от няколко дни, нямаше съмнение, че Гуен щеше да я заведе в „Лиз Клейборн“^[1] и да я превърне в уважаван член на Благотворителното дружество. Беше израснала и носила дрехи, които не харесваше, преструвайки се на такава, каквата не е, само за да угоди на родителите си. Беше се претрепала, за да бъде на почетното табло в училище и никога не бе получавала дори глоба за просрочена книга от библиотеката. Бе израснала като дъщерята на кмета. Това означаваше, че трябва да бъде перфектна.

— Тези обувки не са ли неудобни?

Дилейни поклати глава.

— Разкажи ми за пожара — каза тя, като нарочно смени темата.

Откакто бе пристигнала в Трули, беше научила много малка част от това, което всъщност се е случило в нощта на смъртта на Хенри. Майка ѝ не желаше да говори за това, но сега, когато погребението беше приключило, Дилейни я притисна, за да получи информация.

Гуен въздъхна и се пресегна за ножа, който Дилейни бе използвала, за да намаже конфитюра. Токчетата на сините ѝ обувки потропваха по червените тухлени плочки, докато се насочваше към кухненската мивка.

— Сега не знам нищо повече, отколкото миналия понеделник, когато ти се обадох. — Тя остави ножа и се загледа през големия прозорец над мивката. — Хенри е бил в навеса, откъдето е започнал огъня. Шериф Кроу ми каза, че смята, че е започнал от една купчина

парцали, напоени с масло от ленено семе, които Хенри е оставил до стара газова печка.

Гласът на Гуен трепна, докато говореше.

Дилейни се приближи до майка си и сложи ръка около раменете ѝ. Тя погледна към задния двор, към лодката, която се олюляваше върху малките вълни, и зададе въпроса, който се страхуваше да произнесе.

— Знаеш ли дали е страдал много?

— Не мисля, че е страдал, но и не искам да знам, ако е било така. Нямам представа колко дълго е живял или дали Бог е бил милостив и той е умрял, преди пламъците да стигнат до него. Не попитах. Всичко, което се е случило през изминалата седмица, бе достатъчно трудно. — Тя направи пауза, за да прочисти гърлото си. — Имаше толкова много неща, които трябваше да се направят, и просто не ми се мисли за това.

Дилейни обърна поглед към майка си и за първи път от много дълго време тя почувства връзка с жената, която ѝ бе дала живот. Те бяха толкова различни, но в това си приличаха. Въпреки грешките му, и двете обичаха Хенри Шоу.

— Сигурна съм, че приятелите ти ще разберат, ако отмениш срещата ви днес. Ако искаш, мога да им се обадя вместо теб. — Гуен насочи вниманието си към Дилейни и поклати глава. — Аз имам отговорности, Лейни. Не мога да отлагам живота си завинаги.

Завинаги? Хенри бе мъртъв от по-малко от седмица и погребан преди по-малко от двадесет и четири часа. Тя махна ръката си от раменете на майка си, усещайки, че връзката се е прекъснала.

— Отивам отвън за малко — каза тя и излезе през задната врата, преди да даде израз на разочарованието си.

Късният утринен бриз разклащаше трепетликата, изпълвайки въздуха с аромат на бор и шепот на листа. Тя пое дълбоко дъх и тръгна през задния двор.

Разочарование, изглежда беше най-добрата дума, с която можеше да опише семейството си. Те бяха живели зад фасида и като резултат бяха обречени да се разочароват един друг. Преди много време тя се бе примирила с факта, че майка ѝ е повърхностна и се интересува много повече от външния вид, отколкото от съдържанието на човека. И бе приела, че Хенри е маниак на тема контрол, който винаги се налага. Когато тя се държеше според очакванията му, той бе чудесен баща.

Беше я дарил със своето време и внимание, взимаше нея и приятелите ѝ на разходка с лодка или къмпинг в Саутютс, но семейство Шоу бе живяло живот, изпълнен с порицания и възнаграждения, и тя винаги се бе чувствала разочарована, че всичко, дори и любовта, е било при някакви условия.

Дилейни вървеше покрай извисяващия се бор пондероза към голямото куче, което обикаляше в края на задната морава. Две месингови плочи с имена бяха закрепени над вратата на кучешката колиба и гласяха, че ваймаранерите вътре са Дюк и Долорес.

— Не сте ли най-сладките бебчета? — Изгука тя, докосвайки гладките им носове през мрежата. Тя разговаряше с тях, сякаш бяха галени кученца. Дилейни обичаше кучета, бе израснала с предшествениците на Дюк и Долорес, Кларк и Клара. Но в последно време тя се местеше твърде често, за да има дори златни рибки, да не говорим за истински домашен любимец. — Бедните сладки бебета, заключени тук сами.

Ваймаранерите облизаха пръстите ѝ и тя клекна на колене. Кучетата бяха добре поддържани и откакто принадлежаха на Хенри, без съмнение бяха и добре обучени. Тяхната дълга кафява муцуна и тъжни сини очи мълчаливо я молеха да ги освободи.

— Знам как се чувствате — каза тя. — Преди и аз бях затворена тук. — Дюк изхленчи жално и това разчувства нежното сърце на Дилейни. — Добре, но не излизай от двора — каза тя, докато ставаше.

Вратата на кучешката колиба се отвори и Дюк и Долорес се хвърлиха напред, изстрелвайки се покрай Дилейни като две светкавици.

— Дявол да го вземе, върнете се тук! — Извика тя, обръщайки се точно навреме, за да види как късите им опашки изчезват в гората. Тя мислеше за това, че ги пуска с надеждата, че ще се върнат сами. Но тогава се сети, че магистралата е на по-малко от една миля разстояние от къщата.

Тя грабна две кожени каишки от вътрешността на колибката и излетя след тях. Не изпитваше привързаност към кучетата, но не искаше да бъдат прегазени от кола.

— Дюк! Долорес! — Извика тя, като тичаше колкото можеше по-бързо, и същевременно внимателно пазеше равновесие на сандалите си с платформа. — Вечеря. Пържола. Гранули и хапки!

Тя ги преследваше в гората по старите пътеки, по които бе скитала като дете. Извисяващите се борове я покриваха със сенките, а храстите я драскаха по пищялите и глезените. Тя настигна кучетата при старата дървена къщичка, която Хенри беше построил за нея като дете, но избягаха, точно когато щеше да хване нашийниците им.

— Кучешки бисквитки — извика тя, следвайки ги покрай Елефънт Рок и през Хъкълбери Крийк.

Тя щеше да се предаде, ако двете животни не се бяха спрели на известно разстояние от нея, за да я дразнят и сякаш да ѝ се надсмиват с това, че са близо, но тя не може да ги хване. Дилейни ги преследваше под ниско висящите клони на една трепетлика и одра ръката си, докато прескачаше един паднал бор.

— Дявол да го вземе! — Проклинаше тя, докато оглеждаше драскотините си.

Дюк и Долорес седнаха на задниците си и въртяха късите си дебели опашки, докато я чакаха да приключи.

— Елате! — заповяда тя. Те наведоха главите си в подчинение, но веднага след като тя направи крачка, скочиха и побягнаха. — Върнете се тук!

Тя реши да ги остави, но след това си спомни за срещата на Благотворителното дружество на Трули в къщата на майка си. Преследването на глупави кучета през гората внезапно започна да ѝ изглежда като забавление.

Тя ги последва до малък хълм и спря под един бор, за да си поеме дъх. Веждите ѝ се събраха, докато се взираше в поляната пред себе си, разделена и почистена от дървета. Булдозер и багер стояха запалени до огромен камион за отпадъци. Неоновооранжева боя оцветяваше земята на няколко места до големите изкопи за канализацията, а Ник Алегреса стоеше в средата на хаоса до черен джип „Вранглер“ с Дюк и Долорес в краката му.

Сърцето на Дилейни се качи в гърлото ѝ. Ник бе единственият човек, когото се надяваше да избегне по време на краткото си посещение. Той бе източникът на най-унизителното преживяване в живота ѝ. Тя се опитваше да потисне желанието да се обърне и да се върне по пътя, по който бе дошла. Но Ник я беше видял и нямаше начин да избяга. Трябваше да се насили да върви спокойно надолу по наклона към него.

Той беше облечен по същия начин, като предишния ден на погребението на Хенри. Бяла тениска, износени дънки „Левис“, златна обеща, но днес беше обръснат и косата му беше изтеглена назад в конска опашка. Изглеждаше така, сякаш беше свален от някой билборд и носеше единствено бельото си на Келвин Клайн.

— Здравей — извика тя.

Той не каза нищо, просто стоеше там. Едната от големите му ръце припряно чешеше главата на Дюк, докато сивите му очи я гледаха. Тя се пребори с опасенията, които я гъделичкаха под лъжичката, когато застана на няколко крачки пред него.

— Разхождам кучетата на Хенри — каза тя и отново бе удостоена с мълчание и твърд, бездънен поглед.

Той беше по-висок, отколкото си го спомняше. Главата ѝ едва достигаше рамото му. Гърдите му бяха по-широки. Мускулите му по-големи. Последния път, когато стоеше толкова близо, той бе преобърнал живота ѝ с краката нагоре и го бе променил завинаги. Тя мислеше, че Ник е рицар в блестящи доспехи, каращ леко очукан „Мустанг“. Но беше сгрешила.

Той беше забранен за нея през целия ѝ живот, а тя бе привлечена от него, като насекомо към светлина. Дилейни бе добро момиче, копнеещо да бъде освободено, и всичко, което той трябваше да направи, бе да я повика с пръст и да изрече три думи. Три провокативни думи от устните на едно лошо момче.

— Ела тук, диваче — беше казал, и душата ѝ отвърна с твърдо да.

Чувството бе сякаш той се вглеждаше дълбоко в нея, зад фасадата, в истинската Дилейни. Бе на осемнадесет години и бе ужасно наивна. Никога не ѝ бе позволено да разпери крила, за да диша сама, и Ник беше като чист кислород, който влизаше направо в главата ѝ. Но тя бе платила за това.

— Не са така добре възпитани, както Кларк и Клара бяха — продължи тя, като отказваше да се чувства сплашена от неговото мълчание.

Когато най-сетне проговори, думите му не бяха това, което очакваше.

— Какво си направила с косата си? — попита той.

Тя докосна с пръсти меките червени къдрици.

— На мен ми харесва.

— Изглеждаше по-добре като блондинка.

Дилейни отпусна ръката до тялото си и сведе поглед към кучетата в краката на Ник.

— Не съм искала мнението ти.

— Трябва да съдиш фризьора си.

Тя наистина харесваше косата си, но дори и да не беше така, нямаше как да съди сама себе си.

— Какво правиш тук? — попита тя, като се наведе напред и сграбчи каишката на Дюк. — Разграбваш?

— Не. — Той заби пети в земята. — Никога не плячкосвам на Господния ден. В безопасност си.

Тя погледна към тъмното му лице.

— Но с погребенията нямаш проблем, нали?

Той смръщи чело.

— За какво говориш?

— За блондинката вчера. Държеше се на погребението така сякаш си в някой бар за запознанства. Това е неуважително и нетактично, Ник. Дори и за теб.

Намръщеното му изражение бе заменено от порочна усмивка.

— Ревнуваш?

— Не се ласкай.

— Искаш ли подробности?

Тя завъртя очи.

— Пощади ме.

— Сигурна ли си? Доста е пикантно!

— Мисля, че ще го преживея.

Тя бутна косата зад ухото си, а след това се протегна за Долорес.

Преди тя да хване кучето, Ник протегна ръка и улови китката ѝ.

— Какво се е случило тук? — Попита той и обърна ръката ѝ.

Дланта му бе голяма, топла и мазолеста, и той леко прокара палеца си през драскотината на ръката ѝ. Изненадващо леко изтръпване гъделичкаше върховете на пръстите ѝ, а след това тръгна нагоре по ръката ѝ.

— Нищо. — Тя се отдръпна. — Одрасках се, докато прескачах едно паднало дърво.

Той я погледна.

— Прескачаш дървета с тези обувки?

Любимите ѝ обувки бяха обидени за втори път за по-малко от час.

— Нищо им няма.

— Не и ако си доминатрица^[2]. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ, а после бавно се върна обратно нагоре. — Такава ли си?

— Мечтай си. — Тя отново се протегна за Долорес, и този път успешно хвана нашийника на кучето. — Камшикът и веригите не са моята представа за добро прекарване.

— Срамота — той скръсти ръце на гърдите си и облегна задника си върху резервната гума на джипа. — Най-близкото до опитна доминатрица, което Трули е имал, е Уенди Уестън, щатски шампион по хвърляне на ласо и галопиране около варели за 1990 година.

— Можеш ли да позволиш две жени да те пляскат по задника?

— Можеш да ме измъкнеш — каза той с усмивка. — Ти изглеждаш по-добре от Уенди и носиш правилните обувки.

— Ех, благодаря. Жалко, че заминавам утре следобед.

Той изглеждаше малко изненадан от отговора ѝ.

— Кратко пътуване.

Дилейни сви рамене и издърпа кучетата към себе си.

— Никога не съм възнамерявала да оставам за дълго.

Тя най-вероятно никога повече нямаше да го види и остави погледа си да броди по чувствената линия на мургавото му лице. Той бе прекалено красив, но може би не беше толкова лош, колкото го помнеше. Ник никога нямаше да мине за *приятен* човек, но поне не ѝ припомни вечерта, в която бе седнала на капака на „Мустанг“-а му. Бяха минали десет години, може би той бе узрял.

— Довиждане, Ник — каза тя и отстъпи крачка назад.

Той докосна с два пръста челото си в знак на подигравателен поздрав и тя се обърна, за да се отправи обратно по пътя, по който бе дошла, влачейки кучетата заедно със себе си.

На върха на малкия хълм тя погледна през рамо за последен път. Ник стоеше точно както го бе оставила до джипа, беше със скръстени ръце върху гърдите си и продължаваше да я наблюдава. Докато влизаше в движещите се горски сенки, тя си спомни блондинката, която бе взел от погребението на Хенри. Може и да бе узрял, но тя би се обзаложила, че във вените му течеше не кръв, а чист тестостерон.

Дюк и Долорес задърпаха каишките си и Дилейни затегна хватката. Мислеше си за Хенри и Ник и отново се запита дали той е включил сина си в завещанието. Питаше се дали някога са се опитали да се помирят и какво ли ѝ е оставил Хенри. За няколко кратки мига си представи един подарък от пари. Остави се да помечтае за това, какво би могла да направи с пачка пари в брой. Първо, трябваше да плати колата си, след което щеше да си купи чифт обувки от някое място, като „Бергдорф Гудман“. Никога не си беше купувала обувки за осемстотин долара, но искаше да го направи.

А ако Хенри ѝ бе оставил *голяма* пачка пари?

Щеше да си отвори собствен салон. Без съмнение. Един модерен салон с много огледала, мрамор и неръждаема стомана. Тя мечтаеше за собствен бизнес от доста време насам, но две неща стояха на пътя ѝ. Първо, не беше открила града, в който искаше да живее за повече от няколко години. И второ, не разполагаше с капитал или обезпечение, за да получи капитала.

Дилейни спря пред падналото дърво, което бе прескочила по-рано. Когато Дюк и Долорес започнаха да пълзят отдолу, тя издърпа каишките им и пое по дългия път. Сандалите ѝ се хлъзгаха по скалите и пръстите на краката ѝ бяха покрити с мръсотия. Докато се влачеше през множество храсти, мислите ѝ се завъртяха около ухапвания, кърлежи и кръвосмучещи. По гръбначния ѝ стълб запълзяха тръпки и тя отпъди мисълта за заразяване с петнист тиф от Скалистите планини и я замени с проектирането на перфектния елитен салон в главата си.

Щеше да започне с пет стола, а стилистите щяха да наемат мястото от нея. Тъй като не искаше да прави маникюр и омразен педикюр, щеше да вземе някой друг, който да се занимава с това. Дилейни щеше да прави това, което обичаше: подстригване на коса, приказки и сервиране на лате на клиентите си. За начало подстригването и изсушаването щяха да струват седемдесет и пет долара. Добра сделка за нейните услуги, а веднъж щом събереше редовни клиенти, постепенно щеше да вдигне цените.

Бог да благослови Америка и системата на свободния пазар, където всеки имаше право да предлага каквото си поиска. Тази мисъл я върна обратно към Хенри и неговото завещание. Колкото тя обичаше да мечтае за собствен салон, толкова сериозно се съмняваше, че ѝ е

оставил пари. Вероятно завещаното на нея бе нещо, което той знае, че тя не иска.

Докато Дилейни внимателно минаваше покрай Хъкълбери Крийк, двете кучета скочиха вътре и я оплискаха с ледена вода. Хенри вероятно ѝ бе оставил шегаджийско наследство. Нещо, което да я изтезава дълго време. Като два непокорни ваймаранера.

* * *

В центъра, Трули можеше да се похвали с два хранителни магазина, три ресторанта, четири бара и един наскоро инсталиран светофар. „Вали вю драйв-ин“^[3] бе затворен в продължение на пет години поради липсата на работа и единият от общо двата салона за красота, който носеше името „При Глория: Подстрижки“, бе затворил преди месец поради неочакваната смърт на Глория. Тристакилограмовата жена бе получила масивен инфаркт, докато измивала косата на мисис Хилърд. Горката мисис Хилърд все още имаше кошмари.

Старата съдебна палата бе разположена в непосредствена близост до сградите на Полицейското управление и Горското стопанство. Три църкви се състезаваха за душите на хората — Мормонска, Католическа, и преродената Християнска. Нова болница бе построена до общата сграда на началното и средно училище, но най-прочутото заведение в града „При Морт“, бе в по-старата част на Трули, на Мейн стрийт между железарията и ресторант „Панда“.

„При Морт“ бе повече от място, където да се напиеш. Това бе институция, известна със студената си бира и редиците еленови рога. Елени, лосове, антилопи покриваха стената над бара. Великолепните им рога бяха украсени с ярки бикини от всякакъв вид. Прашки, бански и кюлоти във всички цветове бяха подписани, датирани и дарени от пияни. Няколко години по-рано собственикът беше заковал глава на джакалоп^[4] до тази на лоса, но никоя почтена жена, пияна или трезвена, не искаше бикините ѝ да висят от нещо, толкова шантаво на вид, като джакалоп. Главата бързо бе преместена в задната стая, за да виси над пинбол машината.

Дилейни никога не бе идвала в бар „При Морт“. Беше твърде млада преди десет години. Сега тя отпи от маргаритата, седнала в сепарето в задната част на бара, докато се чудеше над тази атракция. С изключение на стената над бара, „При Морт“ бе като стотици други барове в стотици други малки градове. Светлините бяха помрачени, джубоксът свиреше постоянно, а миризмата на тютюн и бира проникваше във всичко. Облеклото ѝ бе небрежно и Дилейни се чувстваше перфектно, като у дома си в чифт дънки и блузка на Мосимо.

— Дарявала ли си някога бельото си? — попита тя Лиза, която седеше срещу нея в синьото винилово сепаре.

В рамките на минути от срещата със старата си приятелка двете бяха започнали свободни разговори, сякаш никога не се бяха разделяли.

— Не и доколкото си спомням — отговори тя, а зелените ѝ очи светеха с чувство за хумор.

Свободната усмивка и смях на Лиза бе това, което ги бе събрало заедно в четвърти клас. Лиза беше безгрижна брюнетка, винаги с рунтава конска опашка. Дилейни бе раздразнителна, а русата ѝ коса бе перфектно навита. Лиза бе със свободен дух, а Дилейни бе с дух, който копнееше да бъде свободен. Те обожаваха една и съща музика и филми, и обичаха да спорят като сестри в продължение на часове. Двете се допълваха взаимно.

След като Лиза бе завършила гимназия, започна да учи и по-късно получи степен по специалността интериорен дизайн. Беше живяла в Бойзи в продължение на осем години, наета във фирма за дизайн, където тя бе вършила цялата работа и не бе получила повишение. Преди две години се бе отказала и се бе върнала в Трули. Сега, благодарение на компютрите и модемите, работеше от дома си.

Погледът на Дилейни обходи красивото лице на приятелката ѝ и разрошената опашка. Лиза бе умна и привлекателна, но Дилейни все още имаше по-хубава коса. Ако беше отседнала в града за по-дълго, щеше да сграбчи приятелката си и да намали косата ѝ, за да подчертае очите ѝ, после може би щеше да изсветли няколко кичура около лицето ѝ.

— Майка ти ми каза, че си гримьорка в Скотсдейл. Тя спомена, че имаш известни клиенти.

Дилейни не бе никак изненадана от преувеличените думи на майка си. Тя отпи глътка от маргаритата си. Гуен мразеше кариерата на Дилейни, може би защото ѝ напомняше за живота им преди Хенри, животът, за който на Дилейни никога не бе позволено да говори, когато Гуен оформяше прическите на танцьорките от „Вегас Стрийп“. Но тя не приличаше на майка си. Дилейни обичаше да работи в салон. Бе ѝ отнело години, докато най-накрая открие своето призвание. Тя обичаше осезателните усещания, миризмата на „Пол Мичъл“^[5], и удовлетворението от доволния клиент. А и беше изключително добра.

— Аз съм фризьорка в салон в Скотсдейл, но живея във Финикс — каза тя и облиза солта от горната си устна. — Харесва ми, но майка ми е смутена от това, което правя, за да изкарвам прехраната си. Човек би помислил, че съм проститутка или нещо такова. — Тя сви рамене. — Аз не правя грим заради часовете, но правих косата на Ед Макмеън^[6] веднъж.

— Ти си козметик? — Лиза се засмя. — Това е страхотно. Хелън Маркъм има салон на Файъруийд Лейн.

— Шегуваш ли се? Видях Хелън вчера. Косата ѝ е ужасна.

— Не съм казала, че е добра в това, което прави.

— Е, аз съм — заяви Дилейни. Най-сетне бе открила нещо, в което е много по-добра от старата си съперничка.

Сервитьорка се приближи и остави още две маргарити на масата.

— Този джентълмен там — каза жената, сочейки към бара, — ви черпи по още едно питие.

Дилейни погледна към мъжа, и го разпозна като един от приятелите на Хенри.

— Предайте му благодарностите ни — каза тя, гледайки как сервитьорката си тръгва.

Тя не беше купила и една напитка, откакто бе влязла в бара. Мъжете, които смътно си спомняше от младостта си, се грижеха за постоянното сервиране на алкохол на масата ѝ. Това ѝ беше третото и ако не внимаваше, щеше да се напие за нула време.

— Помниш ли как хвана Хелън и Томи да го правят на задната седалка на „Виста круизера“^[7] на майка му? — попита Лиза с леко втрещен поглед.

— Разбира се, че помня. Той ми каза, че ще ходи на открито кино с приятели. — Тя доизпи чашата и се протегна към третата. — Реших

да го изненадам. И го направих.

Лиза се засмя и допи своята напитка.

— Това беше толкова смешно.

Смехът на Дилейни се присъедини към този на приятелката ѝ.

— Не мислех така по онова време. От всички момичета точно Хелън Шнап да открадне първото ми гадже беше гадно.

— Да, но тя ти направи услуга. Томи се е превърнал в истински безделник. Той работи само толкова дълго, колкото да може после да получава помощи за безработни. Имат две деца, а Хелън ги поддържа през по-голямата част от времето.

— Как изглежда той? — попита Дилейни, прекъсвайки сериозната тема.

— Все още изглежда добре.

— По дяволите. — Тя се надяваше най-малкото на оплешивяваща коса. — Кой беше онзи приятел на Томи? Помниш ли? Винаги носеше една бейзболна шапка на Джон Диър и ти здравата беше хлътнала по него.

Между веждите на Лиза се появи бръчка.

— Джим Бъшехед.

Дилейни щракна с пръсти.

— Точно така. Ти се срещаше с него известно време, но той те заряза заради онова момиче с мустаците и големите цици.

— Тина Аберанга. Тя беше баска и италианка... бедното създание.

— Помня, че ти беше лудо влюбена в него доста време, след като се разделихте.

— Не, не съм била.

— Да, беше. Минавахме покрай къщата му най-малко по пет пъти на ден.

— Не е вярно.

Появиха се още две питиета, предоставени от друг от приближените на Хенри. Дилейни махна за благодарност и се обърна към приятелката си. Те възобновиха клюкарстването с един постоянен поток от безплатни маргарити. Към девет и половина Дилейни погледна часовника си. Тя беше загубила броя на питиетата и бе започнала да чувства страните си малко сковани.

— Предполагам, че в Трули няма таксиметрови услуги по това време. — Ако спреше да пие сега, щеше да има повече от три часа, за да изтрезнее, преди заведението да затвори, и тогава можеше да кара до вкъщи.

— Не. Най-накрая имаме бензиностанция с минимаркет. Но затваря в единадесет. — Тя посочи с пръст към Дилейни и каза: — Ти не знаеш каква късметлийка си да живееш в град със „Съркъл Кей“^[8]. Не можеш просто да вземеш кутия „Ding Dongs“^[9] или буритос в два през нощта тук.

— Пияна ли си?

Лиза се наведе напред и призна:

— Да, и познай какво? Ще се омъжвам.

— Какво? — Дилейни се задави. — Ще се омъжваш и чакаше през цялото това време, за да ми кажеш?

— Ами ние не сме казали на никого още. Той иска да говори първо с дъщеря си, преди да го съобщим. Но тя е във Вашингтон с майка си до следващата седмица.

— Кой? Кой е щастливецът?

Лиза я погледна право в очите и каза:

— Луи Алегрета.

Дилейни премигна няколко пъти, след това избухна в смях.

— Това беше добро.

— Говоря сериозно.

— Лудия Луи. — Тя продължи да се смее, докато клатеше глава. — Трябва да се шегуваш с мен.

— Не се шегувам. Виждаме се от осем месеца. Миналата седмица той ме помоли да се омъжа за него и аз, разбира се, казах да. Ще се оженим на петнадесети ноември.

— Братът на Ник? — Смяхът ѝ затихна. — Говориш сериозно, нали?

— Много, но не можем да казваме на никого, докато не говори със Софи.

— Софи?

— Дъщеря му от първата му съпруга. Софи е на тринадесет и същинско татково момиченце. Той мисли, че ако ѝ каже, когато се върне, ще ѝ трябват поне шест месеца, за да свикне с идеята.

— Лудият Луи — повтори Дилейни, зашеметена. — Той не ходи ли в затвора?

— Не. Вече не върши лудории. — Тя замълча и поклати глава. — Освен това той никога не е бил чак *толкова* луд.

Дилейни се зачуди дали през последните десет години приятелката ѝ не си е паднала на главата и дали не страда от загуба на памет.

— Лиса, той открадна кола в пети клас.

— Не. Ние бяхме в пети клас. Той беше в девети и ако трябва да сме честни, е тръгнал да я връща, когато се качил на тротоара и се блъснал в средата на пейката пред Валиу Райт. — Лиза сви рамене. — Може би дори нямаше да го хванат, ако не беше отбил, за да не прегази кучето на семейство Олсън, Бъки.

Дилейни примигна, за да прочисти главата си.

— Обвиняваш Бъки?

— Това куче винаги бе отвързано и тичаше като лудо. Всички кучета обикаляха отвързани в Трули.

— Не мога да повярвам, че обвиняваш бедния Бъки? Трябва да си влюбена.

Лиза се усмихна.

— Така е. Чувствала ли си се някога толкова влюбена, че да искаш да пропълзиш под кожата на някого и да останеш там?

— Няколко пъти — призна Дилейни, чувствайки малко завист към приятелката си. — Но го преживявам след известно време.

— Жалко, че живееш толкова далеч, бих те поканила на сватбата ни. Спомняш ли си как винаги сме искали да бъдем кума една на друга?

— Да — въздъхна Дилейни. — Щях да се омъжа за Джон Крайър, а ти за Андрю Маккарти.

— „Хубава в розово“ — въздъхна и Лиза. — Това беше страхотен филм. Колко пъти мислиш, че сме седели там и сме плакали, докато Андрю Маккарти зарязва Моли Рингуалд, защото е от грешната страна на релсите?

— Най-малко сто. Помниш ли, когато...

Тя започна, но гласът на бармана я прекъсна.

— Последни поръчки — изрева той.

Дилейни отново погледна часовника си.

— Последни поръчки? Още няма дори десет.

— Неделя е — напомни ѝ Лиза. — Баровете затварят в десет в неделя.

— И двете сме твърде пияни, за да шофираме — паникьоса се Дилейни. — Как ще се приберем къщи?

— Луи ще дойде да ме вземе, защото знае, че лесно се отрязвам и си мисли, че ще му излезе късмет. Сигурна съм, че ще закара и теб.

Тя си представи как ужасеното лице на майка ѝ се взира през предния прозорец, когато види Лудия Луи Алегреза да влиза по алеята. Дилейни се усмихна при мисълта. Знаеше, че е няколко маргарити след трезвеността.

— Ако мислиш, че няма да има нищо против.

Но не беше Луи този, които влетя в бара пет минути по-късно, сякаш бе собственик на мястото. Беше Ник. Носеше карирана риза върху тениската си. Беше оставил разкопчана ризата и краищата висяха свободно на хълбоците му. Дилейни потъна в мястото си. Пияна или трезва, тя не беше в настроение да се изправя пред него. Той не бе споменал миналото им, когато го видя по-рано през деня, но все още не вярваше, че ще остави нещата така.

— Ник! — Лиза махна с ръка, докато викаше през бара. — Къде е Луи?

Той погледна към мястото на Лиза, а докато се приближаваше до нея, погледът му се премести към Дилейни.

— Софи звучеше разстроена заради нещо — обясни той, като застана до масата. Ник направи пауза, след това насочи вниманието си към бъдещата си снаха. — Той ме помоли да дойда да те взема.

Лиза се търкулна по сепарето и се изправи.

— Имаш ли нещо против да закараме и Дилейни у дома ѝ?

— Няма проблем — увери ги бързо Дилейни. Тя хвана плетената си чанта и се изправи на крака. — Мога и сама да се прибера. — Стаята беше леко наклонена и тя сложи ръка на стената до нея. — Не мисля, че съм толкова пияна.

Ъглите на устата му се свиха намръщено.

— Не можеш да ходиш.

— Просто се изправих твърде бързо — каза тя и вкара ръката си в чантата с цвят на праскова, за да потърси монета. Трябваше да се обади на майка си. Наистина не възнамеряваше да го прави, но докато

присъствието на Луи щеше да ужаси Гуен, то това на Ник би ѝ докарало удар.

— Не можеш да шофираш — настояваше Лиза.

— Няма... хееей! — Извика тя на Ник, докато го наблюдаваше как преминава през бара и се отдалечава с чантата ѝ в ръка.

Всеки друг мъж щеше да е в опасност от това да изглежда малко гейски, стискайки дамска чанта в прасковен цвят, но не и Ник.

Двете с Лиза го последваха през вратата и излязоха навън в черната нощ. Надяваше се, че майка ѝ вече си е легнала.

— Проклятие, студено е — промърмори тя.

Планинският хлад се просмукваше в порите ѝ. Скръстила ръце пред гърдите си, тя изтича надолу по пътя, за да успее да следва големите крачки на Ник. Вече беше отвикнала с летните нощи в планините на Айдахо. Във Финикс температурите клоняха към 34 градуса — не 12, и тя нямаше търпение да се върне там.

— Не е толкова студено — възпротиви се Лиза, докато подминаваха жълтата „Миата“^[10] на Дилейни, паркирана до бордюра. — Изнежила си се.

— Ти си по-изнежена от мен. Винаги си била. Помниш ли, когато падна от катерушката в шести клас и плака три часа?

— Ударих си опашката.

Те спряха до черния джип на Ник.

— Не болеше чак толкова много — каза тя. — Ти просто беше прекалено изнежена.

— Поне не плаках като бебе, когато трябваше да правя дисекция на жаба в гимназията.

— Имах вътрешности от жаба в косата си — защити се Дилейни. — Всеки би плакал, ако се окаже с изпръскани от жабешки вътрешности коси.

— Исусе, Йосифе и Дева Мария. — Ник въздъхна като уморен свещеник и отвори вратата на лекия автомобил. — Какво направих, за да заслужи това?

Лиза бутна седалката напред.

— Нещо греховно, сигурна съм — каза тя и се качи отзад.

Ник се засмя и върна облегалката на мястото за Дилейни. Като един перфектен джентълмен, той задържа вратата за нея. Тя знаеше, че е пияна и че преценката ѝ е повредена, но може би той се бе променил.

Дилейни погледна към него. Беше забулен в сенки и само долната половина от лицето му се осветяваше от уличната лампа. Тя знаеше, че Ник може да очарова всеки, когато искаше, и съществуваша няколко пъти в живота ѝ, когато той се бе държал нетипично добре с нея. Например в четвърти клас, когато тя излизаше от магазина с изобилие от пакетчета дъвки „Трайдънт“ и бе открила спукана гумата на велосипеда си.

Ник бе настоял да го бута през целия път до дома. Той бе споделил бонбоните си с нея и тя му бе дала няколко от дъвките си. Може би всъщност се бе променил и се бе *превърнал* в добър човек.

— Благодаря за превоза, Ник.

Или още по-добре, може би е забравил за най-лошата нощ в живота ѝ. Може би е забравил, че се беше хвърлила на врата му.

— По всяко време. — На чувствените му устни цъфна главозамайваща усмивка. Той ѝ подаде чантата. — Диваче.

[1] „Лиз Клейборн“ е модна компания, основана през 1976 г. в Ню Йорк, която проектира и предлага на пазара широка гама от мъжко и дамско облекло, аксесоари, продукти и аромати. — Б.пр. ↑

[2] Доминираща партньорка в садомазохистична връзка. — Б.пр. ↑

[3] Драйв-ин е обществено място като банка, кино, ресторант, музей и т.н., което позволява на клиентите си да използват услугите му, докато са в автомобилите си. — Б.пр. ↑

[4] Митично животно от фолклора на Северна Америка, описвано като заек с еленови рога, а понякога и с опашка на фазан. — Б.пр. ↑

[5] Професионална марка продукти за коса. — Б.пр. ↑

[6] Едуард Макмеън, младши (6 март 1923 г. — 23 юни 2009) е американски комик, домакин на телевизионна игра и говорител. Той е най-известен с работата си в телевизията като помощник на Джони Карсън и говорител на The Tonight Show 1962 — 1992. — Б.пр. ↑

[7] Модел кола на марката Олдсмобил. — Б.р. ↑

[8] Международна верига магазини. — Б.пр. ↑

[9] Шоколадови малки кексчета с пълнеж от крем. — Б.пр. ↑

[10] Спортен открит модел на „Мазда“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Дилейни затвори ципа на куфара и огледа спалнята си за последен път. Нищо не се бе променило от деня, в който я бе напуснала преди десет години. Розовите тапети, дантеленият балдахин, музикалната ѝ колекция, всичко бе точно както го бе оставила. Дори снимките, напъхани в рамката на огледалото, бяха същите. Нещата ѝ я бяха чакали, но вместо да почувства утеха и топлина, стаята я потискаше. Стените се приближаваха към нея. Трябваше да се махне.

Сега всичко, което трябваше да направи, бе да изслуша завещанието и, разбира се, да каже на майка си, че заминава. Гуен щеше да направи всичко възможно, за да я накара да се почувства виновна, и тя не очакваше с нетърпение сблъсъка.

Дилейни излезе от стаята и се отправи надолу по стълбите към офиса на Хенри, за да чуе завещанието му. Беше се облякла така, че да ѝ е удобно, в спортна синя рокля без ръкави от мека памучна материя и носеше обувки с платформи, които лесно можеше да събуе по време на дългото пътуване, което ѝ предстоеше.

На входа на офиса дългогодишният приятел на Хенри, Франк Стюарт, я поздрави, сякаш беше портиер в „Риц Карлтън“^[1].

— Добро утро, мис Шоу — каза той, когато тя влезе в стаята.

Макс Харисън, адвокатът на Хенри, седеше зад масивното бюро и вдигна поглед, когато Дилейни влезе. Тя стисна ръката му и поговори с него за кратко, преди да заеме мястото до майка си на първия ред.

— Кой липсва? — попита тя, посочвайки празния стол до нея.

— Ник — въздъхна Гуен, докато опипваше трите наниза на перлената си огърлица. — Въпреки че не мога да си представя защо Хенри ще го обезпечавя със завещанието си. През последните няколко години той много пъти прави опити да оправи отношенията им, но Ник отхвърляше всеки един от тях.

Значи Хенри е искал да се помирят. Не беше чак толкова изненадващо. Тя винаги бе подозирала, че, след като не бе успял да

създаде законен наследник с Гуен, в крайна сметка ще насочи вниманието си към сина, който винаги бе игнорирал.

След по-малко от минута Ник влезе в стаята. Той успяваше да изглежда почти порядъчно в чифт кадифени панталони с цвят на въглен и рипсено копринено поло в същия нюанс като този на очите му. За разлика от погребението, сега бе облечен подходящо. Косата му бе издърпана назад и бе свалил обещата от ухото си. Той огледа стаята, след което седна на стола до Дилейни.

Тя погледна към него с ъгълчето на око си, но той гледаше право напред, разкрячен, с ръце върху бедрата. Чистият аромат на афтършейва му изпълни ноздрите ѝ.

Не беше говорила с него, откакто я бе нарекъл *диваче* предишната нощ. Тя го бе игнорирала през целия път до дома на майка си, изпитвайки същото чувство на унижение, което си мислеше, че е преодоляла преди години. Нямахше намерение да говори с този идиот и сега.

— Благодаря ви, че дойдохте — поздрави Макс и привлече вниманието на Дилейни. — За да спестим време, ще ви помоля да запазите всичките си въпроси, докато свърша с четенето.

Той прочисти гърлото си, разгърна документите пред себе си и започна със своя равен, адвокатски глас:

— Аз, Хенри Шоу, живуц в Трули, окръг Вали, щата Айдахо, съставям и декларирам, че това е последната ми воля и убеждение и с нея отменям всички завещания и изменения, които съм правил допреди това. Член I: Аз избирам и назначавам моя доверен приятел Франк Стюарт като изпълнител на това завещание. Заявявам, че нито изпълнителят, нито наследникът в качеството им на такива не трябва да са задължени да предоставят гаранции за техните публични облигации...

Дилейни се загледа в една точка зад главата на Макс и слушаше с половин ухо как чете частта от завещанието, която обясняваше задълженията на изпълнителя. Не ѝ пукаше за тях. Умът ѝ беше изпълнен с по-важни проблеми, като например това, че майка ѝ бе седнала от едната ѝ страна, а Ник от другата. Дватамата се ненавиждаха взаимно. Винаги беше така и напрежението, което изпълваше стаята, бе почти осезаемо.

Рамото на Ник докосна това на Дилейни, когато сложи лакти на облегалките на стола си. Блузата му допря голата ѝ кожа, а след това се отдръпна. Дилейни се принуди да остане съвършено неподвижна, сякаш нищо не се бе случило, сякаш не бе почувствала гладката тъкан на ръкава му върху кожата си.

Макс пристъпи към частта от завещанието, в която осигуряваше дългогодишните си служители и братята му от ловната хижа на Муз. Тогава той спря и Дилейни върна погледа си към него. Видя го как внимателно отгърна една страница настрана, преди да продължи.

— Член III: Точка първа: Давам и завещавам половината от движимото си имущество и половината от недвижимите си имоти, които не са прехвърлени по друг начин по-долу, заедно с всички неизтекли застрахователни полици, на жена ми, Гуен Шоу. Гуен бе отлична съпруга и аз дълбоко я обичам. Точка втора: на дъщеря ми, Дилейни Шоу, аз давам и завещавам останалата част от имуществото, което не е прехвърлено по-долу, при условие че тя пребивава само и единствено в рамките на града Трули, Айдахо, и не напуска същия за срок от една година, за да може да се грижи за майка си. Посоченият период започва да тече след прочитането на това завещание. Ако Дилейни откаже да се съобрази с условията, собствеността от член III, точка втора, ще бъде прехвърлена на сина ми Ник Алегреза.

— Какво означава всичко това? — прекъсна го Дилейни.

Внезапната хватка на Гуен върху ръката ѝ бе единственото нещо, което ѝ попречи да скочи на крака.

Макс погледна към нея, после върна погледа си към документа на бюрото пред него.

— Точка трета: Давам на сина си Ник Алегреза имотите, известни като Ейнджъл Бийч и Силвър Крийк, с които може да постъпи както желае, при условие че се въздържа от сексуална връзка с Дилейни Шоу за една година. Ако Ник откаже или оспори желанието ми по отношение на тази уговорка, тогава по-горният имот да се прехвърли на Дилейни Шоу.

Дилейни седеше сковано в стола си и се чувстваше така, сякаш бе застреляна с електрошокков пистолет. Лицето ѝ се покри с червенина, а сърцето ѝ спря да бие. Гласът на Макс продължи да изпълва помещението в продължение на още няколко минути, но Дилейни бе прекалено объркана, за да го слуша. Това беше твърде

много, за да се преглътне наведнъж. Тя наистина не беше разбрала повечето от прочетеното. С изключение на последната част, която забраняваше на Ник да има сексуална връзка с нея.

Тази клауза от завещанието бе шамар, насочен към двама им. Напомняне за миналото, когато Ник я бе използвал, за да си върне на Хенри, и когато тя го бе помолила да го направи. Дори и след смъртта си Хенри още не бе приключил с наказанията си към нея. Тя беше толкова покрусена, че ѝ се прииска да умре. Чудеше се какво мисли Ник, но се страхуваше да погледне към него.

Адвокатът свърши и вдигна поглед от завещанието. В кабинета настана оглушително мълчание и в продължение на няколко дълги мига никой не проговори, докато най-накрая Гуен зададе въпроса, който се въртеше в съзнанието на всички.

— Това законно и обвързващо ли е?

— Да — отговори Макс.

— Значи аз получавам половината от имотите без условия, но за да наследя останалата част, Дилейни трябва да остане в Трули за една година?

— Точно така.

— Това е абсурдно — заяви Дилейни подигравателно, правейки всичко възможно да забрави за Ник и да се концентрира върху своята част от завещанието. — Живеем в 90-те. Хенри не може да си играе на Бог. Не е възможно това да е законно.

— Уверявам ви, че е. За да наследите своя дял, трябва да сте съгласни с условията, отразени в завещанието.

— Няма да стане. — Дилейни се изправи. Багажът ѝ беше опакован. Нямахте да остави Хенри да я контролира от гроба. — Отстъпвам своя дял на майка ми.

— Не можете. Завещанието е условно. Вие ще получите своя дял от имота, при условие че живеете в Трули една година. Имотът се задържа в тръст, докато изтече указаният период. Накратко, не можете да отстъпите на майка си това, което не е ваше. И ако сте решили да отхвърлите условията в завещанието, вашият дял ще се прехвърли на Ник, а не на Гуен.

И ако Дилейни го направеше, майка ѝ щеше да я убие. Но това не я интересуваше. Тя нямаше да продаде душата си, за да пощади майка си.

— Какво ще стане, ако оспоря завещанието? — попита тя, започвайки да се отчайва.

— Не можете да оспорите завещанието, просто защото не ви харесват условията. Трябва да имате основания, като например невменяемост или измама.

— А, ето причина. — Дилейни вдигна ръцете си с дланите нагоре. — Хенри явно е изгубил разсъдъка си.

— Страхувам се, че съдът ще изрази различно мнение. Условията трябва да бъдат доказани като незаконни или да се приемат като нарушение на обществения ред, но това не е така. Може да се сметат за капризни, но отговарят на изискванията на закона. Факт е, Дилейни, че вашата част от имота се оценява на малко над три милиона долара. Хенри ви е направил много богата млада жена. Всичко, което трябва да сторите, е да живеете в Трули за една година и нито един съд няма да обяви условието като невъзможно за изпълнение. Можете да приемете или да откажете. Това е.

Дилейни седна обратно на мястото си. Дъхът секна в дробовете ѝ. *Три милиона*. Тя мислеше, че става дума за няколко хиляди.

— Ако сте съгласни с условията — продължи Макс, — ще ви бъде осигурена адекватна месечна издръжка за обичайните ви нужди.

— Кога Хенри направи това завещание? — поиска да узнае Гуен.

— Преди два месеца.

Гуен кимна, сякаш всичко това имаше смисъл, но не беше така. Не и за Дилейни.

— Ник, имате ли някакви въпроси? — попита Макс.

— Аха. Едно чукане счита ли се за сексуална връзка?

— О, боже мой! — ахна Гуен.

Дилейни стисна ръцете си в юмруци и обърна поглед към него. В сивите му очи гореше ярост, а устните му бяха гневно стиснати. Дилейни нямаше проблем с това, тя също беше бясна. Те се взираха един в друг, като двама бойци, готови за битка.

— Ти — каза тя, като вдигна брадичката си и го погледна така, сякаш бе нещо, което трябваше да остърже от обувките си — си зъл.

— А какво ще кажете за оралния секс? — попита Ник, задържайки погледа си върху Дилейни.

— Тъ... Ник — намеси се Макс. — Не мисля, че ние трябва да...

— Аз мисля, че трябва — прекъсна го Ник. — Хенри явно е бил загрижен за това. Толкова загрижен, че го е включил в завещанието си. — Той обърна твърдия си поглед към адвоката. — Мисля, че трябва да знаем правилата, така че да няма объркване.

— Аз не съм обърквана — уведоми го Дилейни.

— Например — Ник продължи, сякаш тя не бе проговаряла. — Никога не съм считал секса за една нощ за връзка. Само две голи тела, които се трият едно в друго, потят се и се забавляват. На сутринта се събуждаш сам. Без обещания, които нямаш намерение да спазиш. Без обвързване. Без погледи помежду ви по време на закуската. Просто секс.

Макс прочисти гърлото си.

— Вярвам, че Хенри е имал предвид, че не трябва да има сексуални контакти изобщо.

— И как някой ще разбере?

Дилейни се втренчи в него.

— Лесно. Не бих правила секс с теб, дори за да спася живота си.

Той я погледна и скептично вдигна вежди.

— Е — намеси се Макс — като изпълнител, задължение на Франк Стюарт е да се увери, че условията се спазват.

Ник насочи вниманието си към изпълнителя, който стоеше в задната част на стаята.

— Ще ме шпионираш ли, Франк? Ще надничаш през прозорците ми?

— Не, Ник. Ще приема думата ти, че си съгласен с условията по завещанието.

— Не знам, Франк — каза той и отново обърна поглед към Дилейни. Очите му се спряха на устата ѝ, преди да се плъзнат по шията ѝ и да продължат надолу към гърдите ѝ. — Тя е доста секси. Какво ще стане, ако аз просто не мога да се въздържа?

— Спри веднага! — Гуен стана и посочи Ник. — Ако Хенри беше тук, нямаше да се държиш толкова непочтително. Ако Хенри беше тук, щеше да проявиш повече уважение.

Той гледаше към Гуен, докато ставаше на краката си.

— Ако Хенри беше тук, щях да му направя услуга и да му сритам задника.

— Той ти беше баща!

— Той не е нищо повече от един донор на сперма — каза Ник подигравателно, а след това тръгна към вратата, като изстреля един последен куршум, преди да излезе. — Жалко за всички нас, че му се случи само веднъж успешно да бъде такъв — каза той, оставяйки стаята изпълнена със зашеметено мълчание.

— Разчитайте на Ник да направи всичко обратно — заяви Гуен, след като чуха как предната врата се затваря. — Хенри се опитваше да се промени, но той го отхвърляше всеки път. Мисля, че го правеше, защото винаги е ревнувал от Дилейни. Поведението му днес тук го доказва, не мислите ли?

Главата на Дилейни започна да пулсира.

— Не знам. — Тя вдигна длани към бузите си. — Никога не съм знаела защо Ник прави нещата, които прави.

Той винаги е бил загадка за нея, дори когато бяха деца. Винаги е бил непредвидим и тя никога не се преструваше, че разбира защо се държи по начина, по който се държи. Един ден се държеше така, сякаш не може да търпи присъствието ѝ, а на следващия казваше нещо мило или караше момчетата от училището ѝ да спрат да я дразнят. И точно когато започваше да мисли, че е добър, той я изненадваше и я оставяше зашеметена и задъхана.

Както днес или онзи път, когато я удари между очите със снежна топка. Тя беше в трети клас и стоеше пред училището, докато чакаше майка си да я вземе. Спомняше си, че стоеше от едната страна, наблюдавайки как Ник и приятелите му изграждат снежна крепост около училищния флаг. Спомняше си как гъстата му черна коса и маслинената кожа контрастираха на белия фон. Той носеше вълнен тъмносин пуловер с кожени кръпки по раменете, а бузите му бяха почервенели от студа. Беше му се усмихнала, а той бе хвърлил снежна топка към нея, която на практика я изпрати в безсъзнание. Наложиха се да ходи на училище с две посинени очи, които в крайна сметка промениха цвета си в зелено и жълто, преди да изчезнат напълно.

— Сега какво? — попита Гуен, изваждайки Дилейни от мислите за миналото и Ник.

— Ако никой не оспори завещанието, можем да процедираме доста бързо. — Макс погледна Дилейни. — Планирате ли да се противопоставите на завещанието?

— Какъв е смисълът? Изяснихте, че условията на завещанието на Хенри за мен са предложение, което или приемаш, или не.

— Именно.

Трябваше да знае, че Хенри ще постави допълнителни условия към завещанието си. Трябваше да знае, че ще се опита да я накара да поеме бизнеса му, за да контролира нея и всички останали от гроба. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да избере. Парите или душата. Преди половин час щеше да каже, че душата ѝ не е за продан, но това беше преди да чуе каква е цената. Преди половин час всичко беше толкова ясно. Сега изведнъж линиите се замъгляваха и тя не знаеше какво да мисли.

— Мога ли да продавам от активите на Хенри?

— Веднага след като ви принадлежат законно.

Три милиона долара в замяна на една година от живота ѝ. След това тя можеше да отиде навсякъде, където пожелаеше. След като си тръгна от Трули преди десет години, никога не се бе задържала на едно място за повече от няколко години. Винаги ставаше твърде неспокойна и нервна, за да остане по-дълго някъде. Когато желанието да се махне се обадеше, тя винаги отговаряше на неговия повик. С толкова много пари можеше да отиде навсякъде, където пожелаеше. Да прави, каквото поиска, може би да намери мястото, което да нарече дом.

Последното нещо на света, което искаше, беше да се върне в Трули. Майка ѝ би я побъркала.

Щеше да е луда, ако останеше тук и се откажеше от една година от живота си. Но щеше да е луда и ако не го направеше.

* * *

Джипът „Вранглер“ плавно спря на няколко крачки от изгорените останки на това, което някога е било голяма плевня. Огънят бил толкова силен, че сградата се бе срутила сама, оставяйки предимно купчина неузнаваеми отломки. Отляво, почернялата основа, пепелта, както и парчетата от счупено стъкло, бяха всичко, което бе останало от бараката на Хенри.

Ник отпусна съединителя на джипа и изгаси двигателя. Можеше да се обзаложи, че старецът не е имал намерение да подпалва конете

си. Беше дошъл сутринта след пожара, когато следователят извади останките на Хенри от пепелта. Ник не очакваше да почувства нещо. Беше изненадан, че това стана.

С изключение на пет години, през които Ник бе живял и работил в Бойзи, той беше пребивавал в същия малък град като баща си, но и двамата се игнорираха взаимно. Хенри реши най-накрая да признае Ник, едва след като той и Луи преместиха строителната си компания в Трули. Гуен тъкмо бе преминала четиридесетте и Хенри най-накрая бе приел факта, че никога няма да има деца от нея. Времето бе изтекло и той бе насочил вниманието си към своя единствен син. Тогава Ник бе в края на двайсетте си години и нямаше интерес към помирение с човека, който винаги бе отказвал да го признае. Що се отнасяше до него, внезапният интерес на Хенри бе твърде закъснял.

Но той бе непоколебим. Непрекъснато отправяше към Ник предложения за пари или имущество. Предлагаше му хиляди долари, за да промени името си на Шоу. Когато той отказа, Хенри удвои офертата, но Ник бързо му каза къде да си я навре.

Той дори му предложи дял от бизнеса си, ако Ник се държи като сина, който Хенри искаше.

— Ела на вечеря. — Сякаш това щеше да оправи цял живот безразличие.

Ник му отказа.

В крайна сметка обаче те бяха установили някакво обтегнато спогаждане. Ник любезно позволяваше на баща си да изкаже предложенията и изкушенията си, преди да му откаже. Дори и сега той трябваше да признае, че някои от офертите бяха доста добри, но той лесно ги отхвърляше. Хенри го обвиняваше в твърдоглавие, но причината беше по-скоро безразличие. На него просто не му пукаше вече, но дори и да беше сериозно изкушен, всичко си имаше цена. Нищо не беше безплатно. Винаги имаше трампа. Танто за танто.

Допреди шест месеца. В усилията си да преодолее пропастта между тях, Хенри бе дал на Ник много щедър подарък, предложение за мир без условия. Той му отстъпи Кресънт Бей.

— Така моите внуци винаги ще имат най-добрия плаж в Трули — бе казал.

Ник прие подаръка и в рамките на една седмица представи планове на града за разполагането на жилищни комплекси върху пет

декара от плажната ивица на имота. Предварителният план бе одобрен забележително бързо, преди Хенри да разбере и да успее да повдигне възражения. Фактът, че старецът не разбра, преди да осъществи плана си, бе невероятен късмет.

Хенри беше бесен. Но го преодоля бързо, защото имаше нещо, което искаше повече от всичко друго. Той искаше нещо, което само Ник можеше да му даде. Внук. Пряк потомък на кръвта му. Хенри имаше пари, имущество и престиж, но нямаше време. Той беше с диагноза напреднал рак на простатата. Знаеше, че ще умре.

— Просто избери една жена — бе заявил Хенри преди няколко месеца, след като нахлу в офисите на Ник в центъра. — Би трябвало да можеш да направиш бебе на някоя. Бог знае, че си практикувал достатъчно пъти, за да го сториш както трябва.

— Казах ти вече. Никога не съм срещал жена, за която да съм обмислял да се оженя.

— Не е нужно да се жениш, за бога.

Ник нямаше желание да произвежда копеле за никого и мразеше Хенри затова, че го предлага на собственото си копеле, сякаш последствията не са от значение.

— Правиш това, за да ме дразниш. Ще ти оставя всичко, когато си отида. Всичко. Говорих с адвоката си, ще трябва да оставя малко и на Гуен, така че да не оспорва завещанието ми, но ти ще получиш всичко останало. И единственото нещо, което трябва да сториш, е да направиш бебе на една жена, преди да умра. Ако не можеш да избереш, аз ще ти избира момиче. Някоя от добро семейство.

Ник му беше показал вратата.

Мобилният телефон извън на седалката до него, но той не му обърна внимание. Не беше толкова изненадан, когато бе научил, че причината за смъртта на Хенри е огнестрелна рана в главата, а не огънят. Той знаеше, че Хенри се влошава и би направил същото на негово място.

Шериф Кроу бе този, който каза на Ник, че Хенри се е самоубил, но малко хора знаеха истината. Гуен искаше така. Хенри си бе отишъл по своя начин, но не и преди да създаде същински ад с последната си воля.

Ник се бе досетил, че Хенри ще заложи нещо в завещанието си, но никога не бе очаквал да постави условие за това какво да прави или

да не прави с Дилейни. Защо тя? Истински лошо предчувствие пощипваше основата на черепа му и той се страхуваше, че знае отговора. Това звучеше извратено, но Ник имаше чувството, че Хенри се опитва да избере майката на внучето си.

По причини, които не искаше да изследва, Дилейни винаги му носеше проблеми. Още от самото начало. Като онзи път пред училището, когато беше облечена в луксозно синьо палто с пухкава бяла якичка, а русата ѝ коса беше купчина от лъскави къдрици, която обрамчваше лицето ѝ. Големите ѝ кафяви очи се взираха в неговите, а на розовите ѝ устни играеше лека усмивка. Гърдите му се бяха стегнали и задушаваха гърлото му. Тогава, преди да осъзнае какво прави, той вдигна снежната топка и я заби в челото ѝ.

Ник не знаеше защо го беше направил, но това бе единственият път, когато майка му го наби с колан. Не толкова заради това, че беше ударил Дилейни, а защото беше ударил момиче. Следващият път, когато я видя в училище, тя изглеждаше като Зоро, с две посинени очи. Беше се втренил в нея с онова болезнено чувство в стомаха, което го караше да мечтае да избяга вкъщи и да се скрие. Беше опитал да се извини, но тя винаги бягаше, когато го видеше да приближава. Предполагаше, че не може да я вини за това.

След всичките тези години тя все още успяваше да му повлияе. Дължеше се на начина, по който го поглеждаше понякога. Като че ли е някаква мръсотия, или по-лошо, когато гледаше *през* него, сякаш той дори не съществуваше. Това го караше да иска да протегне ръка и да я ощипе, само за да чуе охкането ѝ.

Днес той не бе искал да я нарани или провокира. Е, не и докато не му беше хвърлила онзи поглед „ти си измет“. Но изслушването на завещанието го беше разгневilo. Само като мислеше за това, се вбесяваше отново. Мислеше за Хенри и Дилейни и още веднъж онова ужасно лошо предчувствие полази по врата му.

Ник се протегна, запали стартера и се отправи обратно към града. Той имаше няколко въпроса и Макс Харисън бе единственият човек, който знаеше отговорите.

— Какво мога да направя за вас? — попита адвокатът веднага, след като Ник се появи в просторния офис, който се намираше близо

до предната част на сградата.

Ник не си губеше времето в празни приказки.

— Законно ли е завещанието на Хенри и мога ли да го оспоря?

— Както ви казах по-рано, когато прочетох завещанието, то е законно. Можете да харчите парите си за оспорване. — Макс хвърли на Ник предпазлив поглед, преди да добави: — Но няма да спечелите.

— Защо го е направил? Имам някои подозрения.

Макс погледна младия мъж, който стоеше в кабинета му. Имаше нещо непредсказуемо и крайно потайно под тази хладна външност. Макс не харесваше Алегреза. Не му бе допаднал начина, по който се беше държал по-рано. Не харесваше неуважението, което бе проявил към Гуен и Дилейни — един мъж никога не трябваше да ругае в присъствието на дами. Но най-малко от всичко харесваше завещанието на Хенри. Той седна в кожения стол зад бюрото си, а Ник се настани срещу него.

— Какви са вашите подозрения?

Ник изравни студения си поглед с този на Макс и каза без заобикалки:

— Хенри иска да направя бебе на Дилейни.

Макс се колебаеше дали да му каже истината. Не изпитваше любов или лоялност към бившия си клиент. Хенри беше много труден човек и пренебрегваше професионалните му съвети многократно. Беше го предупредил относно изготвянето на такова капризно и потенциално оспорваемо завещание, но Хенри Шоу винаги трябваше да прави нещата по свой начин, а и парите бяха твърде добри за Макс, за да позволи на клиента си да намери друг адвокат.

— Вярвам, че това бе намерението му, да — отговори той искрено, може би защото се чувстваше малко виновен за участието си в него.

— Защо просто не го е включил в завещанието си?

— Хенри искаше завещанието му да се изготви по този начин поради две причини. Първо, той не мислеше, че ще станете баща на едно дете заради имущество или пари. Второ, аз го информирах, че ако оспорите условието, според което трябва да направите бременна някоя жена, е много вероятно да спечелите на основание конфликт на морала. Хенри изглежда не мислеше, че има съдия наоколо, който би повярвал, че имате морал, когато става въпрос за жени, но оспорването

на завещанието би обезсмислило целта. — Макс направи пауза и видя как челюстите на Ник се стегнаха. Той бе доволен да види реакция, макар и бегла. Може би този мъж не бе напълно лишен от човешки емоции. — Винаги има шанс да попаднете на съдия, който би обявил условието за невалидно.

— Защо Дилейни? Защо не някоя друга?

— Той беше останал с впечатлението, че вие и Дилейни имате тайно минало заедно — каза Макс. — И реши, че ако ви забрани да я докосвате, ще се почувствате принуден да му се опълчите, както сте правили преди.

Гърлото на Ник се стегна от гняв.

Нямаше тайно минало между него и Дилейни. „Тайно“ звучеше като Ромео и проклетата Жулиета. Що се отнася до другото, цялата тази забранена теория, както я нарече Макс, може и да е била такава някога, но Хенри бе надценил картите в ръката си. Ник вече не бе дете, привлечено от нещата, които не може да има.

Той не правеше нещо само за да се противопостави на стареца, и не бе привлечен от порцелановата кукла, заради която винаги си патеше.

— Благодаря — каза той и стана. — Знам, че не бяхте длъжен да ми казвате тези неща.

— Прав сте. Не бях.

Ник разтърси протегнатата ръка на Макс. Не мислеше, че адвокатът го харесва особено, но Ник нямаше проблем с това.

— Надявам се всичките тези усилия на Хенри да са били напразни — каза Макс. — Надявам се заради доброто на Дилейни, че той няма да получи онова, което иска.

Ник не си направи труда да отговори. Добродетелта на Дилейни бе в безопасност. Той излезе през входната врата на офиса и продължи надолу по тротоара към джипа си. Можеше да чуе мобилния си телефон още преди да е отворил вратата. Спря да звъни само за да започне отново. Той запали двигателя и се протегна за малкия телефон. Беше майка му, която искаше да знае какво е станало със завещанието и да му напомни да дойде в къщата ѝ за обяд. Нямаше нужда от напомняне. Той и Луи обядваха в къщата на майка си няколко пъти седмично. Това успокояваше притесненията ѝ относно хранителни им

навици и я държеше далеч от къщите им и пренареждането на чекмеджетата с чорапи.

Но днес не изгаряше от желание да види майка си. Той знаеше как ще реагира на завещанието на Хенри и наистина не искаше да говори с нея за това. Щеше да изнесе тирада, да се разбеснее и да насочи гневните си изобличителни речи към всеки с фамилията Шоу. Предполагаше, че тя има много основателни причини да мрази Хенри.

Нейният съпруг Луис починал, докато шофирал един от камионите на Хенри за сечене и извозване на дървени трупи, оставяйки я с малкия им син Луи, когото да отглежда сама. Няколко седмици след погребението на Луис, Хенри отишъл в къщата, за да ѝ предложи утеха и съчувствие. Когато си тръгнал в края на нощта, той взел подписа на една уязвима млада вдовица върху документ, който го освобождавал от по-нататъшна отговорност за смъртта на съпруга ѝ. Хенри поставил чек в ръката и син в утробата ѝ. След като Ник се родил, Бенита се изправила пред него, но той отрекъл, че бебето би могло да бъде негово. Беше отричал през по-голямата част от живота на Ник...

Въпреки че Ник разбираше справедливия гняв на майка си, когато пристигна в къщата ѝ, беше изненадан от страстната ѝ тирада. Тя проклинаше завещанието на три езика: испански, баски и английски. Ник разбираше малко от това, което казваше, но по-голямата част от възмущението ѝ беше насочено към Дилейни. А той дори не ѝ бе разказал за абсурдната уговорка „без секс“. Надяваше се да не му се наложи да го прави.

— Това момиче! — гневеше се тя, докато режеше един самун хляб. — Той винаги поставя, тази *neska izugarri* пред сина си. Неговата собствена кръв. Тя е нищо, нищо! И все пак получава всичко.

— Тя може да напусне града — припомни ѝ Ник.

Не му пукаше дали Дилейни ще остане, или вече е на път за дома си. Той всъщност не искаше бизнеса или парите на Хенри. Вече му бе дал единствения имот, който бе искал.

— Ба! Защо ще заминава? Чичо ти Джоуса има какво да каже по въпроса.

Джоуса Олечея бе единственият брат на майка му. Той беше трето поколение собственик на ранчо за овце и притежаваше земя близо до Марсинг. Откакто Бенита бе останала без съпруг, тя

разчиташе Джоуса да бъде глава на семейството, без значение, че синовете ѝ бяха пораснали.

— Не го занимавай с това — каза Ник и се облегна на хладилника.

Като момче, когато се забъркваше в неприятности или майка му решише, че той и Луи имат нужда от положително мъжко влияние, тя ги изпращаше да прекарат лятото с Джоуса и овчарите му. И двамата го обичаха до деня, в който бяха открили момичетата.

Задната врата се отвори и брат му влезе в кухнята. Луи бе понисък от Ник. Едър, с черна коса и очи, които бе наследил от майка си и баща си.

— Така — започна Луи, затваряйки вратата с мрежа зад него. — Какво ти остави старецът?

Ник се усмихна и се изправи. Брат му щеше да оцени наследството.

— Ще ти хареса.

— Той получава практически нищо — намеси се майка му, носейки табла с нарязан хляб в трапезарията.

— Остави ми Ейнджъл Бийч и земята в Силвър Крийк.

Луи вдигна дебелиите си вежди и в очите му проблеснаха искри.

— По дяволите — прошепна тридесет и четири годишният строителен предприемач така, че майка му да не го чуе.

Ник се засмя и двамата последваха Бенита в трапезарията, след което седнаха пред полираната дъбова маса. Те наблюдаваха как майка им спретнато разгъва дантелената покривка и как отива да им донесе обяда.

— Какво ще разположиш на Ейнджъл Бийч? — попита Луи, възприел правилно това, че Ник би искал да развие земята.

Бенита не можеше да оцени стойността на наследството на Ник, но брат му можеше.

— Не знам. Имам една година да помисля над това.

— Година?

Бенита сложи купите с *guisado de vaca*^[2] пред синовете си, а след това зае мястото си. Беше горещо навън и Ник нямаше апетит за яхния.

— Аз получавам имота, ако направя нещо. Или по-скоро ако не направя нещо.

— Пак ли се опитва да те накара да си смениш името?

Ник вдигна поглед от купата си. Майка му и брат му го гледаха. Нямаше начин да го избегне. Те бяха семейство и смятаха, че семейството има дадено от Бога право да си завира носа в неговите работи. Той взе парче хляб и откъсна една хапка.

— Имаше условие — започна той, след като преглътна. — Аз получавам имота след една година, ако не се забърквам с Дилейни.

Бавно Луи вдигна лъжицата си.

— Да се забъркаш? Как?

Ник хвърли поглед към майка си, която все още го гледаше. Тя никога не бе говорила с някое от момчетата за секс. Дори не го бе споменала. Беше оставила разговора на чичо Джоуса, но по това време момчетата Алегреза бяха наясно с по-голямата част от нещата, така или иначе. Той върна погледа към брат си и вдигна вежда.

Луи хапна малко яхния.

— Какво ще стане, ако го направиш?

— Какво искаш да кажеш с това, ако го направиш? — Ник се намръщи на брат си, докато посягаше към лъжицата. Дори и да беше достатъчно луд да желае Дилейни, а той не беше, тя го мразеше. Беше го видял днес в очите ѝ. — Звучиш, сякаш има такава възможност.

Луи не каза нищо. Нямаше нужда. Той знаеше историята на Ник.

— Какво ще стане? — попита майка им, която не знаеше нищо, но усещаше, че има право да знае всичко.

— Тогава Дилейни получава имота.

— Разбира се. Не е ли достатъчно, че тя има всичко, което по право е твое? Сега ще те преследва, за да сложи ръце върху имота ти, Ник — предсказа майка му, в чиито вени течеше поколения от подозрителна и потайна баска кръв. Тъмните ѝ очи се присвиха. — Внимавай с нея. Тя е алчна като майка си.

Ник сериозно се съмняваше, че ще трябва да внимава с Дилейни. Снощи, докато я взеше към дома на майка ѝ, тя седеше в джипа му като статуя на лунна светлина, с профил, облян в сиви сенки, и ясно показваше, че е страшно ядосана. След днешния ден бе сигурен, че ще го отбягва като прокажен.

— Обещай ми, Ник — продължи майка му. — Тя винаги ти докарва неприятности. Внимавай.

— Ще внимавам.

Луи се съгласи.

Ник се намръщи на брат си и нарочно смени темата.

— Как е Софи?

— Прибира се утре — отговори Луи.

— Това са чудесни новини. — Бенита се усмихна и постави филия хляб до купата си.

— Надявах се да прекарам малко повече време насаме с Лиза, преди да кажа на Софи за сватбата — каза Луи. — Не знам как ще приеме новините.

— В крайна сметка ще свикне с новата си мащеха. Всичко ще се нареди — предрече Бенита.

Тя харесваше Лиза, но младата жена не беше баска, нито католичка, което означаваше, че Луи не може да се ожени *в църквата*. Нямахше значение, че Луи беше разведен и не можеше да се ожени *в църквата*, така или иначе. Бенита не се притесняваше за Луи. Той щеше да бъде добре. Тревожеше се за Ник. Винаги се беше тревожила за него. А сега *това момиче* се беше върнало и тя щеше да се притеснява още повече.

Бенита мразеше всички с фамилното име Шоу. Най-много мразеше Хенри заради начина, по който се бе отнесъл с нея и сина си, но мразеше и това момиче и нейната майка. В продължение на години тя бе гледала как Дилейни се разхожда наоколо в луксозното си облекло, докато Бенита трябваше да кърпи омалелите дрехи на Луи за Ник. Дилейни имаше ново колело и скъпи играчки, докато Ник нямаше или трябваше да се задоволи с употребявани.

И докато тя гледаше как Дилейни получава повече, отколкото е необходимо на едно малко момиче, виждаше и сина си, с гордо изправени рамене, с високо вдигната брадичка. Горд, малък мъж. И всеки път, когато виждаше как се преструва, че няма значение, сърцето ѝ се късаше. Всеки път, когато видеше как наблюдава това момиче, горчивината ѝ растеше все повече. Бенита се гордееше с двамата си сина и ги обичаше еднакво. Но Ник бе различен от Луи. Ник бе толкова чувствителен. Тя погледна през масата към малкия си син. Ник винаги щеше да къса сърцето ѝ.

[1] Марка луксозни хотели и курорти, разположени в повече от двадесет и четири страни по света. — Б.пр. ↑

[2] Яхния със задушено говеждо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Найлоновите торбички за кучешките изпражнения в джобовете на шортите на Дилейни, сякаш бяха някаква патетична метафора за живота ѝ. Лайна, това беше той. Откакто бе продала душата си за пари, животът ѝ се бе превърнал в това и тя не виждаше как ще стане подобър още единадесет месеца. Почти всичко, което притежаваше, се намираще на склад в предградията на града, а най-близката ѝ компания бяха двете кучета, които вървяха до нея.

Беше ѝ отнело по-малко от пет часа да реши да приеме условията от завещанието на Хенри. Ужасно кратък период от време, но тя се нуждаеше от парите. Дадоха ѝ една седмица, за да отиде до Финикс, да напусне работата си и да освободи апартамента, в който живееше. Бе много трудно да се сбoguва с приятелите си от „Валентина“. Да се сбoguва със свободата си, беше още по-трудно. Бе изминал само месец, но тя се чувстваше така, сякаш е била затворник цяла година.

Нямаше работа и носеше скучни дрехи, които не харесваше особено, защото живееше с майка си.

Горещото слънце напече главата ѝ, докато вървеше по Грей Скуъръл Лейн към центъра на града. Когато живееше в Трули преди десет години, повечето улици няхаха имена. Нямаше нужда от тях, но с неотдавнашния наплив от летни пришълци и с бума на недвижимото имущество градският съвет се бе размърдал и бе измислил доста находчиви имена като Гъфър, Чипмънк и Грей Скуъръл^[1]. Изглежда Дилейни живееше в района на гризачите в града, докато Лиза беше по-добре на Милкуид, което, разбира се, беше до Рагуид и Тъмбълуид^[2].

Откакто се върна, забеляза още доста промени. Търговският район бе учетворен, а старата част на града обновена. Имаше два обществени дока, които да подслонят флотилията от лодки и джетове и бяха направени още три нови парка. Но въпреки тези промени имаше две други видими и показателни неща, че градът бе пристъпил в деветдесетте. Първото бе магазинът за еспreso „Маунтин Джава“, разположен между фирмата за недвижими имоти „Гритс“ и

крайпътния ресторант, който носеше необикновеното име „Кльопачка“. И второ, старият цех за дърва беше преобразен в малка пивоварна. Преди, когато Дилейни живееше в Трули, хората пиеха кафе „Фолджърс“ и бира „Корс“. Те щяха да обявят двойното диетично лате за „префърцунено кафе“ и да разкажат играта на всеки, който посмее да изрече думите „малинова бира“.

Беше четвърти юли и градът бе обгърнат от патриотизъм. Всичко бе украсено с червени, бели, сини знаменца и панделки, от плаката на който пишеше „Добре дошли в Трули“ до дървения индианец пред търговското депо. По-късно, естествено, щеше да има парад. В Трули правеха паради по всякакъв повод. Можеше и да се помотае наоколо и да погледа парада. Не че имаше какво друго да прави.

На ъгъла на Бийвър и Мейн стрийт Дилейни спря и изчака да премине една каравана. Извади от джоба си кучешки бисквитки и възнагради Дюк и Долорес за това, че вървяха послушно до нея. Отне ѝ няколко тежки седмици да наложи ролята си на водач на глутницата и да ги научи кой е шефът. Тя разполагаше с това време. През изминалия месец прекара част от времето си, като се срещаше с някои стари приятели от училище. Но всички те бяха омъжени, имаха семейства и я гледаха, сякаш не беше в ред, защото тя нямаше.

Би се радвала да прекара повече време с Лиза, но за разлика от Дилейни, тя имаше работа и годеник. Би било прекрасно да поговори със старата си приятелка за завещанието на Хенри и за истинската причина да се върне в Трули. Обаче не смееше. Ако условията на завещанието станеха публично достояние, животът на Дилейни щеше да се превърне в ад. Тя щеше да се превърне в обект на безкрайни сплетни и безконечни клюки, а ако частта на завещанието, засягаща *Ник*, се разкриеше, вероятно щеше да се наложи да се самоубие.

Но по-вероятно бе да си умре от скука, преди всичко това да приключи. Прекарваше дните си в гледане на телевизионни предавания или разхождаше Дюк и Долорес, използвайки ги като повод да излезе от къщата и да се измъкне от живота, който майка ѝ планираше за нея. Гуен бе решила, че след като Дилейни ще живее в Трули в продължение на една година, двете трябва да участват в едни и същи проекти и социални организации и да посещават едни и същи градски мероприятия. Тя стигна дотам, че предложи Дилейни да оглави комисия, занимаваща се с проблемите с дрогата в Трули.

Дилейни учтиво бе отхвърлила предложението. Първо, да се говори за проблем с дрогата в Трули, беше направо смешно. И второ, Дилейни би предпочела да пие вода от някоя локва, отколкото да се забърка в нещо подобно.

Заедно с кучетата слязоха по главната улица и отминаха магазините за деликатесни храни и тениски. И двата бяха нови придобивки към търговската част на града, а съдейки по пешеходния трафик, бизнесът май вървеше добре. Подметките на обувките ѝ с каишки от ликра шляпаха голите ѝ пети, докато минаваше покрай малка книжарница със залепен плакат на вратата, който рекламираше предстоящ R & B фестивал. Това я изненада и тя се замисли кога градът бе изоставил Конуей Туити^[3] заради Джеймс Браун^[4].

Тя се спря пред тясна двуетажна сграда, от едната страна на която имаше магазин за сладолед, а от другата бяха офисите на „Алегреза Конструкшън“.

Върху големия плосък прозорец беше написано: „При Глория: Подстрижки. Всичко за 10 долара“. Дилейни не мислеше, че афишът говореше добре за способностите на Глория.

Дюк и Долорес седнаха в краката ѝ, а тя ги почеса между ушите. Дилейни се наведе напред и надникна през огромния прозорец, за да види червените фризьорски столове на марката „Naugahyde“. Всеки път щом минеше през града, забелязваше, че салонът е затворен.

— Здравей, какво става?

Дилейни позна гласа на Лиза и се обърна към приятелката си. Не бе изненадана да види Луи до нея. Погледът му бе пряк и изнервящ. Или поне тя го намираще такъв, защото той беше брат на Ник.

— Тъкмо оглеждах салона — отговори тя.

— Трябва да тръгвам, alu gozo — каза Луи и наведе глава да целуне годеницата си.

Целувката бе продължителна и Дилейни сведе поглед към някаква точка между ушите на Дюк. Нямахше приятел повече от година, а и последната ѝ връзка не бе продължила по-дълго от четири месеца. Не можеше да си спомни кога за последен път мъж я бе целувал така, сякаш искаше да я изяде цялата и не му пукаше кой гледа.

— Ще се видим пак, Дилейни.

Тя вдигна поглед.

— До скоро, Луи — отвърна, докато го наблюдаваше как влиза в сградата до салона. Може би го намираше изнервящ, защото също като брат си бе извънредно мъжествен. Ник бе по-висок, по-изваян, като статуя. Луи бе като бик. Никога нямаше да видиш един Алегреза с шалче на Версаче или в прилепнал плувен костюм на Спидо. — Какво означава *alu gozo*? — попита тя и леко се затрудни, докато произнасяше чуждите думи.

— Гальовно обръщение, като съкровище. Луи може да бъде толкова романтичен.

Внезапно през нея премина неочаквана завист.

— Какво ще правиш?

Лиза приклепна и почеса Дюк и Долорес под муцунките.

— Заведох Луи на обяд и тъкмо го връщах обратно.

— Къде ходихте?

Лиза се усмихна, докато кучетата ближеха ръцете ѝ.

— В моята къща.

Дилейни усети пристъп на ревност и разбра, че бе по-самотна, отколкото осъзнаваше. Беше четвърти юли и петък вечер. Уикендът бе пред нея — празен. Липсваха ѝ приятелите, които имаше във Финикс. Липсваше ѝ натовареният ѝ живот.

— Радвам се, че налетях на теб. Какво ще правиш тази вечер? — попита Лиза.

Абсолютно нищо, помисли си тя, но отговори:

— Още не знам.

— С Луи ще посрещнем няколко приятели. Искам и ти да дойдеш. Къщата му е на Хорсшу Бей, недалеч от мястото, където ще изстрелват фойерверките над езерото. Шоуто от брега е страхотно.

Дилейни Шоу в дома на Луи Алегреза? Братът на Ник? Синът на мисис Алегреза? Тя бе видяла Бенита миналия ден в бакалията. Всичко, което помнеше за тази жена, си бе по-старому. Никой не можеше да излъчва такова студено презрение, както Бенита Алегреза. Никой не можеше да обедини едновременно превъзходство и презрение само в един свой поглед.

— О, не мисля, но благодаря.

— Пъзла. — Лиза се изправи и избърса ръцете в дънките си.

— Не съм пъзла. — Дилейни запристъпва от крак на крак и наклони глава. — Просто не искам да отида на място, на което знам, че

не съм добре дошла.

— Добре дошла си. Говорих с Луи и той няма проблем с твоето идване. — Лиза пое дълбоко въздух и продължи. — Той каза, че те харесва.

Дилейни се разсмя.

— Лъжкиня.

— Добре де, каза, че не те *познава*. Но ако те опознае, ще те хареса.

— Ник там ли ще бъде? — Един от основните й стремежи, за да оцелее цяла година, бе да го избягва възможно най-много. Той бе груб и целенасочено й припомняше неща, които бе най-добре да забрави. Бе заклещена в този град, но това не означаваше, че трябва да общува с него.

— Ник ще плава по езерото с няколко негови приятели, така че няма да е там.

— Ами мисис Алегреза?

Лиза я погледна така, сякаш беше идиот.

— Естествено, че не. Луи ще покани някои от момчетата, които работят за него, и Софи ще е там с нейни приятели. Ще се съберем на хотдог и бургери към шест. Трябва да дойдеш. Какво друго ще правиш иначе?

— Ами, ще гледам парада.

— Той ще е свършил до шест, Дилейни. Не искаш да стоиш сама вкъщи, нали?

Очевидната липса на живот я накара да се почувства засрамена и тя отклони погледа си към отсрещната страна на улицата по посока на фирмата за недвижими имоти. Замисли се за нощта, която я очаква. След „Колелото на късмета“ какво имаше да прави?

— Ами, предполагам, че може да се отбия. Ако си сигурна, че Луи няма да възрази.

Лиза не обърна внимание на притеснението на Дилейни и пристъпи назад.

— Казах ти, че говорихме за това и няма проблем. Веднъж щом те опознае, ще те хареса.

Дилейни гледаше как приятелката ѝ се отдалечава. Тя не беше толкова оптимистично настроена като Лиза. Луи бе брат на Ник, а напрежението и враждебността между него и нея бяха съвсем

осезаеми. Не бе говорила с Ник от четенето на завещанието, но го беше виждала няколко пъти след това. Забеляза го да кара мотора си по Уагон Уийл Роуд, а няколко дни след това да влиза в бара „При Морт“ с някаква червенокоса, която се беше притиснала в него. Последния път, когато го видя, бе на пряката между Мейн стрийт и Първа улица. Тя бе спряла на светофара и той пресече пред нея. *Не знам, Франк. Тя е доста секси. Какво ще стане, ако аз просто не мога да се въздържа?*

Хватката ѝ на волана се бе стегнала и тя усети как бузите ѝ пламват. Вниманието му бе съсредоточено към една папка в дясната му ръка и тя се зачуди, какво ли ще направи, ако без да иска, го блъсне? Ако кракът ѝ неочаквано се плъзне от спирачката към газта. Ако по случайност го прегази и след това даде на задна, разбира се, съвсем неволно.

Тя ускори двигателя на маздата, сякаш беше Ча-Ча Мълдауни^[5], която очакваше да спуснат флага, след това отпусна спирачката, колкото колата да наближи пешеходната пътека. Ник бе вдигнал внезапно глава и бе отскочил от пътя. Той смръщи чело и студените му сиви очи се забиха в нея. Още няколко секунди и щеше да прегази десния му крак.

Тя му се усмихна. За един миг животът бе прекрасен.

Дилейни се колеба с часове дали да отиде на партито на Лиза. Не бе решила със сигурност, докато не се хвана да си представя как се сгушва с купчина списания и кутия вино. Беше на двадесет и девет и ако не направеше бързо нещо по въпроса, се опасяваше, че щеше да се превърне в една от онези жени, които носеха шапки, вместо да срещат косата си и да замени червените си платформи с удобни обувки за разходка. Преди да си е променила мнението, облече черно поло, а отгоре кожено елече с цвят на лайм. Дънките ѝ също бяха черни, но ботите ѝ бяха в тон с елечето. Сложи пяна на меките си къдрици и малки златни халки в четирите дупки на ушите си.

Когато Дилейни пристигна на партито, вече бе малко след осем. Три кикотеци се тринадесетгодишни момичета отвориха вратата и я поведоха през просторна къща, изградена от речни камъни и кедър.

— Всички са отзад — информира я едно от момичетата, което имаше тъмни очи. — Искаш ли да си оставиш чантата в стаята на татко?

Тя беше набутала портфейла си и бургундскочервеното си червило в малка маркова кожена чантичка, която изглеждаше като кутия за шапка. Можеше да живее и без портмонето, но нямаше как да се прости с червилото си „Есте Лаудер“ за цяла година.

— Не, благодаря. Ти ли си Софи?

Момичето едва погледна през рамо към Дилейни, докато минаваха през кухнята.

— Мда. Ти коя си?

Софи имаше скоби, пъпки и прекрасна гъста коса с ужасни сухи и нацъфтели краища. Нацъфтелите краища караха Дилейни да се побърква. Те бяха като изкривена картина, която изкарваше очите на човек, докато не бъде изправена.

— Аз съм Дилейни, приятелка съм на Лиза.

Софи мигновено завъртя глава и очите ѝ се разшириха.

— Божичко! Чух баба да говори за теб.

Съдейки по изражението на Софи, Бенита не бе раздавала комплименти по неин адрес.

— Страхотно — измърмори Дилейни, докато заобикаляше трите момичета.

Мина през двойната стъклена врата и излезе на верандата. Плажът долу, покрит с чист бял пясък, бе засенчен от два огромни бора пондероза и няколко лодки, които бяха вързани на дока и се полюшваха от леките вълни на езерото Мери.

— Здравсти — поздрави я Лиза и се извини на полукръга от хора покрай нея. — Притеснявах се, че няма да дойдеш. Трябваше да отидеш първо на нещо по-официално ли?

Дилейни хвърли поглед на дрехите си, след това огледа другите гости, които бяха облечени с тениски и къси панталони.

— Не. Все още ми става студено — отвърна тя. — Сигурна ли си, че няма проблем да съм тук?

— Сигурна съм. Как беше парадът?

— Почти същият, какъвто беше и последния път, когато го гледах, с изключение на групата на ветераните от Световната война, която се е смалила до двама старци, седящи отзад в училищния автобус. — Тя се усмихна, беше по-спокойна, отколкото през целия последен месец. — А най-голямата тръпка все още е очакването на това, кой нищо неподозиращ свирач на туба ще стъпи в конско лайно.

— Как беше оркестърът на гимназията? Софи ми каза, че тази година са доста добри.

Дилейни се напрегна да измисли някакъв комплимент.

— Ами униформите са по-хубави от онези, които бяха, когато ние учехме.

— Така си помислих и аз — разсмя се Лиза. — Гладна ли си?

— Вече вечерях.

— Хайде, ела да те представя. Има някои хора, които може да помниш.

Дилейни последва Лиза към групичката, която се беше събрала около двете барбекюта. Приблизително петнадесетте гости бяха комбинация от приятели на Лиза и Луи, които се познаваха през по-голямата част от живота си, и от останалите присъстващи, които работеха за „Алегреза Конструкшън“.

Дилейни си побъбри с Андреа Хъф, най-добрият бейзболен питчър от началното училище. Тя бе омъжена за Джон Френч, момчето, което бе поело една от топките на Андреа в стомаха си и бе повърнало макарони със сирене върху игрището. Двамата изглеждаха щастливи заедно.

— Имам двама сина. — Тя посочи плажа долу, след това спря, наведе се над парапета и се развика към групата деца, нагазили в езерото. — Ерик! Ерик Френч, казах ти да не влизаш във водата, толкова скоро след като си ял.

Едно светлокосо момче се обърна и вдигна ръка, за да засенчи очите си.

— Влязъл съм само до коленете.

— Добре, но ако се удавиш, да не си дошъл да ми плачеш. — Андреа въздъхна, докато се изправяше. — Имаш ли деца?

— Не. Не съм се омъжвала.

Тя я погледна така, сякаш беше някакво извънземно. Дилейни предполагаше, че в Трули една двадесет и девет годишна жена, която никога е се е омъжвала, бе нещо наистина странно.

— Е, кажи ми какво прави след гимназията?

Дилейни ѝ разказа за местата, на които бе живяла, а след това разговорът им ги върна към спомените, които имаха, докато растяха заедно в този малък град. Говориха си за пързалянето с шейни в подножието на планината Шоу и се смяха на това как веднъж Андреа

бе изгубила горнището на банския си, докато караше водни ски в езерото.

Нещо топло и неочаквано се настани близо до душата на Дилейни. Разговорът с Андреа я накара да се почувства така, сякаш бе открила нещо, което дори не знаеше, че ѝ липсва. Като стари износени пантофи, заменени за нов пухкав чифт.

След Андреа Лиза я представи на редица ергени, които работеха за Луи, и Дилейни се намери заобиколена от доста ласкаво мъжко внимание. Повечето от самотните строителни работници бяха помлади от нея. Неколцина имаха силен загар, мускули като стомана и изглеждаха така, сякаш бяха изскочили от реклама на диетична кола. Дилейни бе доволна, че не се бе усамотила вкъщи с кутията „Franzia“^[6]. Особено когато шофьор на багер на име Стив ѝ подаде бутилка бира „Бъд“ и я погледна с очите си, които бяха в бебешко син цвят. Косата му бе изсветляла от слънцето, а в него имаше някаква negliжираност, която тя може би щеше да намери за доста привлекателна, ако не изглеждаше толкова изкуствена. Косата му бе разрошена и с твърде много гел, за да е естествена. Но Стив знаеше, че е прекрасен.

— Ще ида да видя какво прави Луи — ухили се Лиза, след това вдигна палци зад гърба на Стив, сякаш още бяха в гимназията и трябваше да одобряват гаджетата си.

— Виждал съм те наоколо — каза Стив, щом останаха сами.

— Наистина ли? — Тя отпи от бирата си. — Къде?

— В малката ти жълта кола. — Усмивката показва белите му, леко изкривени зъби. — Трудно е човек да не те забележи.

— Предполагам, че колата ми привлича внимание.

— Не колата ти. Ти. Трудно е човек да не забележи теб.

Чувстваше се толкова незабележима с обикновените тениски и къси панталони, с които се обличаше напоследък, че посочи към себе си и попита:

— Аз?

— Не ми казвай, че си едно от онези момичета, които обичат да се преструват, че не знаят колко са красиви?

Красива? Не, Дилейни знаеше, че не е красива. Тя бе привлекателна и можеше да направи така, че да изглежда доста добре, когато се постарее. Но ако Стив искаше да ѝ каже, че е красива, тя

щеше да го остави. Защото, изкуствен или не, той не беше никакъв боклук — метафорично или пък буквално казано. Беше прекарала толкова много време с Дюк и Долорес, че ако си позволеше, можеше да се разтопи от подобно внимание.

— На колко години си? — попита го тя.

— Двадесет и две.

Седем години. На двадесет и две Дилейни експериментираше с живота. Тя бе като излязъл от затвора престъпник, с изтекла петгодишна присъда. Във времето между деветнадесетата и двадесет и четвъртата ѝ годишнина животът ѝ бе изпълнен с безразсъдни постъпки и пълна свобода. Беше си изкарала страхотно, но бе доволна, че вече е по-възрастна и по-мъдра.

Тя се обърна към тийнейджърките на плажа, които махаха с ръце и тичаха по брега на езерото. Тя не бе *чак толкова* по-възрастна от Стив, пък и не търсеше сериозна връзка. Дилейни отново отпи от бирата си. Може би просто щеше да го използва за през лятото. Да го използва и след това да го зареже. Мъжете със сигурност я бяха използвали и зарязвали. Защо тя да не можеше да се отнася с тях по същия начин, по който те се бяха отнасяли с нея? Каква беше разликата?

— Чичо Ник се върна — извика Софи на Луи, който стоеше сред групичка хора.

Всичко в Дилейни замръзна. Погледът ѝ прелетя към лодката, която бавно се приближаваше към дока и към мъжа, стоящ зад щурвала на „Байлайнер“-а, с широко разкрачени крака и разпиляна по раменете коса. Сянката на високия бор бе паднала върху водната повърхност и хвърляше сенки върху него и трите му спътници. Софи се появи на дока, следвана от приятелките си, развълнуваните им гласове се издигнаха над шума на извънбордния двигател. Смехът на Ник достигна до Дилейни, носен от лекия бриз. Тя остави бирата си на парапета, обърна се и видя Лиза, която стоеше само на няколко крачки от нея и изглеждаше много виновна.

— Извини ме, Стив — каза тя и тръгна към приятелката си.

— Не ме убивай — прошепна Лиза.

— Трябваше да ми кажеш.

— Щеше ли да дойдеш?

— Не.

— Тогава се радвам, че излъгах.

— Защо, за да дойда и да си тръгна след това?

— Не бъди такова мрънкало. Трябва да превъзмogneш враждебните си чувства към Ник.

Дилейни се вгледа в очите на приятелката си от детинство и се опита да не се чувства наранена от коментара ѝ. Напомни си, че Лиза не знае за завещанието на Хенри или за нощта преди десет години, в която Ник я бе използвал.

— Знам, че ще ти става зет, но има няколко доста добри причини, поради които се чувствам „враждебно“ настроена срещу него.

— Луи ми каза.

През ума ѝ минаха безброй ужасяващи въпроси. Чудеше се, кой какво знае и кой на кого какво бе казал.

— Какво ти каза?

— За завещанието.

Дилейни хвърли поглед през рамо към Луи, който гледаше към езерото. Би предпочела никой да не знае за завещанието, но това не бе най-голямата ѝ грижа. Слава богу, най-ужасната ѝ тайна все още бе заровена в миналото.

— От кога знаеш?

— Почти месец. Искаше ми се да ми бе казала ти. Държах да те поканя на сватбата си, но чаках да ми кажеш, че няма да си тук. Да се преструвам, че не знам, бе доста трудно, но сега мога да те помоля да бъдеш една от шаферките ми. Искаше ми се да ми бъдеш кума, но нямаше как и трябваше да помоля сестра ми. Но аз...

— Какво точно ти каза Луи? — прекъсна я Дилейни и се пресегна към ръката на Лиза, за да я издърпа към усамотената част на верандата.

— Че ако напуснеш Трули, Ник ще наследи твоя дял от имуществото на Хенри, а ако правите секс, ти ще получиш неговия.

— Кой друг знае?

— Мисля, че Бенита. Разбира се.

— Може би и Софи. Тя спомена, че е дочула баба си. — Стомахът ѝ се сви от ужас и тя пусна ръката на Лиза. — Това е толкова унижително. Сега всеки в града ще разбере и няма да мога да отида никъде, без хората да ме наблюдават, за да са сигурни, че няма да

напусна града или да правя секс с Ник. — Главата я заболя само като се замисли за това. — Сякаш това ще стане някога.

— Никой друг няма да разбере. Ако се тревожиш за Софи, ще поговоря с нея.

— И тя ще те послуша?

— Ако ѝ кажа, че клюките може да наранят Ник, ще ме послуша. Тя го боготвори. В нейните очи той е светец и не е способен да направи нищо лошо.

Дилейни погледна през рамо и проследи как Свети Ник и неговият харем си проправят път към верандата. Той подаде голям хартиен плик на Софи и тя, заедно с приятелките си, се запъти към масата за пикник на плажа. В широкия си зелен потник, протрити дънки с голяма триъгълна дупка над дясното коляно и джапанки, той изглеждаше така сякаш току-що е станал от леглото. Погледът на Дилейни се премести към трите жени. А може би наистина беше така.

— Чудя се откъде ги е качил — каза Лиза, като говореше за блондинката до него и двете брюнетки, които го следваха. — Отиде само до къщата си, за да вземе фойерверки за Софи.

— Очевидно е взел повече от някоя и друга бомбичка. Кои са тези жени?

— Русата е Гейл някоя си, не знам името ѝ, след като се омъжи, но баща ѝ е съдия Танър. Двете зад него приличат на близначките Хоуел, Лона и Лана.

Дилейни помнеше Гейл Танър. Тя бе няколко години по-голяма от нея и семействата им от време на време се срещаха. Разпозна в нея жената, с която Ник си тръгна от погребението на Хенри. Не познаваше близначките Хоуел.

— Гейл е омъжена?

— Разведена.

Дилейни се обърна, за да вижда по-добре. Жените бяха облечени в плътно прилепнали потници, напъхани в дънките. Би се радвала да може да ги нарече уличници, но не можеше. Те изглеждаха повече като разголени модели от еротичен плакат, отколкото като проститутки.

— Гейл да не си е сложила силикон? Не си спомням да е била толкова надарена.

— Освен силикона са изсмукали и малко мазнини от задника ѝ.

— Хмм. — Погледът на Дилейни се върна на Ник и триъгълника на бедрото му, който се виждаше през дупката на дънките. — Вижда ли си как правят липосукция по телевизията? Мамка му, задникът ме боли само като се замисля за това.

— Отвратително е. Изглежда като пилешка мас.

— Ти би ли го направила?

— На мига. А ти?

Дилейни се загледа в приятелката си, докато го обмисляше.

— Не мисля, но вероятно бих повдигнала гърдите си, когато увиснат до пъпа ми. Да се надяваме, че това няма да се случи в близките двадесетина години. — Изявлението ѝ привлече вниманието на Лиза към гърдите ѝ.

— Винаги си имала доста хубави цици, но пък аз имам много готин задник.

Двете жени прехвърлиха вниманието си върху дупето на Лиза.

— По-хубав е от моя — призна Дилейни, след това се обърна към Ник и трите жени, които се приближаваха през плажа към стълбите на верандата. — И така, коя е приятелката му?

— Не знам.

— Вероятно и трите.

— Вероятно — съгласи се Лиза.

— Нито една от тях — обади се Луи зад тях.

Дилейни изстена наум и затвори очи.

Хванаха я да клюкарства за Ник. По-лошо, хвана я Луи. Запита се от колко време стои там. Чудеше се дали я е чул, когато каза, че би повдигнала гърдите си, но не смееше да го попита. Бавно се обърна към него, опитвайки се да измисли нещо, което да каже.

За щастие Лиза нямаше същия проблем.

— Сигурен ли си, че не излиза с близначките?

— Да — отвърна той, след това обяви с напълно сериозно изражение. — Ник е мъж за една жена.

Дилейни погледна Лиза и двете избухнаха в смях.

— Кое е толкова смешно? — попита Луи.

Той кръстоса ръце на гърдите си и тъмните му вежди образуваха изпъкнала линия върху челото му.

— Ти — отвърна Лиза и го целуна леко по устата. — Напълно си луд, но затова те обичам.

Луи сложи ръка около кръста на Лиза и я придърпа към себе си.
— И аз те обичам, alu gozo.

Никой не бе шептял екзотични гальовни думи на Дилейни... ако не се броеше „оправи ме, скъпа.“ Никой мъж не я бе обичал по начина, по който Луи очевидно обичаше Лиза. И вероятно нямаше да го направи, докато бе хваната в капан в Трули, където нямаше какво да прави, освен да разхожда кучетата. Трябваше да има нещо по-добро, с което да се занимава, освен да чисти след тях.

— Знаеш ли кой притежава сградата до вашата?

— Вече ти. — Луи сви рамене. — Може би майка ти. Предполагам зависи от това как е разделено всичко в завещанието на баща ти.

— Аз ли? — докато попиваше новината, тя се усмихна широко.

— Аха. Хенри притежаваше целия квартал.

— И вашия офис ли?

— Аха.

Дилейни имаше да обмисля много неща и затова пристъпи назад.

— Ами, благодаря ви, че ме поканихте — каза тя с намерението да си отиде, преди да се озове в близост с Ник.

— Тъкмо дойде — отбеляза Лиза. — Остани поне за фойерверките. Луи, кажи й, че не искаме да си тръгва.

— Защо не останеш? — попита Луи, свали меха, който висеше на рамото му и й го подаде.

Страхотно, сега щеше да изглежда като бебе, ако си тръгне. Тя взе торбата от свинска кожа от ръката му и попита:

— Какво има вътре?

— Тхаколи — Когато тя не отпи, той добави: — Червено вино. За специални поводи и празници е.

Дилейни вдигна меха и опръска брадичката си с вино, преди да уцели устата си. Напитката бе сладка и силна. Когато свалеше меха надолу, опръска с вино и шията си.

— Предполагам, че трябва да се придържам към чашата — пошегува се тя и забърса брадичката и шията си.

Някой издърпа меха зад нея. Тя се обърна и се вгледа в широки гърди и избелял зелен памучен потник. Стомахът й се сви на топка, докато бавно вдигаше поглед и проследяваше линията от устните на

Ник до сивите му очи. Момчетата Алегрета имаха навика да се промъкват зад теб.

— Отвори я — каза той.

Тя наклони глава и го зяпна.

— Отвори я — повтори той и повдигна меха на няколко сантиметра от лицето ѝ.

— Какво ще сториш, ако не го направя? Ще разлееш виното върху мен ли?

Той се усмихна бавно и чувствено.

— Да.

Тя не се усъмни нито за миг в думите му. В секундата, в която устата ѝ се отвори, виното потече между разделените ѝ устни. Тя наблюдаваше безпомощно как Лиза и Луи се отдалечават. Щеше да ги последва, ако не бе принудена да стои напълно неподвижно. След миг струята вино изчезна, без да разпръсне дори капка. Тя преглътна и облиза ъгълчето на устата си. Не каза нито дума.

— Пак заповядай.

Бризът изпълни ноздрите ѝ с аромата на кожата му и развя кичури от тъмната му коса върху голите му рамене. Той ухаеше на свеж планински въздух и чувствен мъж.

— Не съм искала помощта ти.

— Не, но се нуждаеш от много *txakoli*, за да се успокоиш. — Той се наведе леко назад и повдигна меха. Червена дъга изпълни устата му и гърлото му се раздвижи, докато преглъщаше виното. Фин тъмен мъх засенчваше подмишниците му и Дилейни забеляза за първи път татуировката, която обикаляше бицепса му. Бе тънка бодлива тел, а извивките и бодлите от черно мастило изглеждаха изключително истински върху гладката му загоряла кожа. Той свали меха и засмука капчицата вино от долната си устна. — Щеше ли да ме прегазиш онзи ден, диваче?

Тя се опита да остане спокойна.

— Не ме наричай така, ако обичаш.

— Как? Диваче?

— Да.

— Защо не?

— Защото не ми харесва.

На Ник не му пукаше какво ѝ харесва. Без съмнение се бе опитала да го прегази. Той плъзна поглед надолу по извивките на тялото ѝ, докато слагаше тапата на меха.

— Много лошо. — Той я забеляза веднага щом стъпи на верандата, и не само защото носеше поло и зелено кожено елече, когато всички други бяха облечени с летни дрехи. Беше косата ѝ. Залязващото слънце бе уловило всички различни нюанси на червеното и ги бе подпалило.

— Тогава следващият път, щом те видя на пешеходна пътека, няма да натисна спирачката.

Ник пристъпи към нея, докато не ѝ се наложи да наклони глава назад, за да го вижда. Погледът му се премести от прекрасната порцеланова кожа на лицето ѝ към розовите ѝ устни. Последния път, когато бе толкова близо до нея, тя беше гола.

— Дай най-доброто от себе си. — Бяло и розово. Това помнеше най-вече за нея. Нежни розови устни и език. Стегнати бели гърди и розови зърна. Копринени бели бедра.

Тя отвори уста да каже нещо, но каквото и да имаше наум, остана неизказано, заради появата на Гейл.

— Ето къде си бил — каза тя и преплете ръката си с тази на Ник. — Нека побързаме, за да си намерим място на плажа, преди шоуто да започне.

Ник се загледа в големите кафяви очи на Дилейни и усети стягане в слабините, което нямаше нищо общо с жената, която бе до него и му бе навита. Той отстъпи назад и насочи вниманието си към Гейл.

— Ако бързаш, тръгвай без мен.

— Не, ще изчакам. — Гейл погледна от Ник към Дилейни. Хватката върху ръката му се затегна. — Здравей, Дилейни. Чух, че си се върнала.

— За известно време.

— Последния път, когато говорих с майка ти, тя ми каза, че си стюардеса.

Дилейни се намръщи леко и се огледа наоколо, сякаш отчаяно търсеше причина за бягство.

— Това беше преди пет години и отговарях за багажа, не бях стюардеса — каза тя и отстъпи назад. — Е, беше ми приятно да те

видя отново, Гейл. Трябва да тръгвам. Обещах на Лиза, че ще ѝ помогна с... а... да направи нещо. — Без да поглежда към Ник тя се обърна и се отдалечи.

— Какво става между вас двамата? — попита Гейл.

— Нищо. — Той не искаше да говори за Дилейни, особено с Гейл. Дори не искаше да мисли за нея. Тя му носеше само неприятности. Винаги бе така. От първия път, щом погледна в големите ѝ кафяви очи.

— Когато дойдох, определено приличаше на нещо.

— Зарежи това. — Той се освободи от хватката ѝ и тръгна към къщата.

По-рано, когато бе отишъл до къщи, за да вземе фойерверките, които бе обещал на Софи, Гейл и близначките тъкмо чукаха на вратата му. Не обичаше, когато жените се отбиват в къщата му. Даваше им нереалистични идеи за неговата обвързаност с тях. Но беше празник и той бе решил да не обръща внимание на това, че му досаждат, и ги покани при Луи. Сега му се искаше да не го бе правил. Разпознаваше този решителен поглед в очите на Гейл. Нямаше да го остави на мира.

Тя последва Ник, но изчака, докато стигнат до празната кухня, преди да продължи.

— Помниш ли, когато Дилейни си тръгна преди десет години? Доста хора разправяха, че е бременна и че ти си бащата.

Ник хвърли меха на Луи върху плота и се протегна към хладилника. Взе си две бири и ги отвори. Помнеше слуховете. В зависимост от това кого слушаш, клюките гласяха, че са ги хванали на стотици различни места по най-различни начини. Но без значение коя версия слушаше, край винаги беше един и същ. Ник Алегреза бе поставил мръсните си ръце върху Дилейни Шоу. Бе забременил принцесата.

Хенри не знаеше на какво да вярва. Той бе вбесен от самата възможност този слух да е верен. Бе настоял Ник да го отрече. Но Ник естествено не го направи.

— Беше ли?

Сега беше такава ирония. Десет години по-късно, Хенри желаше да надуе корема на Дилейни.

Ник подаде едната бира на Гейл.

— Казах ти да зарежеш това.

— Мисля, че имам право да знам, Ник.

Той погледна в сините ѝ очи и се разсмя без капчица веселие.

— Нямах право да знаеш абсолютно нищо.

— Имам право да знам, ако се срещаш с други жени.

— Знаеш, че го правя.

— Ами ако те помоля да спреш?

— Недей — предупреди я той.

— Защо не? Сближихме се, откакто станахме любовници. Може да имаме прекрасен живот заедно, ако позволиш това да се случи.

Той знаеше със сигурност, че не е единственият мъж в списъка на Гейл за потенциални съпрузи. Просто беше най-отгоре в него. За известно време това да бъде номер едно в парада на сексуалните похождения на Гейл, бе забавно. Но напоследък тя бе почнала да развива силно чувство на собственост и това го дразнеше.

— Още в началото ти казах да не очакваш нищо от мен. Никога не бъркам секса с любов. Едното няма нищо общо с другото. — Ник повдигна бирата до устните си и каза: — Не те обичам, но не го приемай лично.

Тя скръсти ръце под гърдите си и се подпря на плота.

— Пълен боклук си. Не знам защо те търпя.

Ник отпи голяма глътка. И двамата знаеха защо го търпи.

Дилейни усети силната мъжествена ръка на Стив да се обвива около кръста ѝ и да я придърпва към него. Червено, бяло и синьо експлодираха в нощта, къпейки езерото с искри, докато Дилейни проверяваше усещането на преградката на Стив. Реши, че ѝ харесва. Харесваше ѝ докосването и топлината. Отново се чувстваше жива.

Тя обърна поглед наляво и се загледа в това как Ник забива долната част на тръбата в пясъка. Няколко минути по-рано бе видяла доста добре фойерверките, които чичо Ник бе донесъл за племенницата си. Нямахше и един разрешен от закона.

Водопад от злато озари профила му за няколко кратки мига и тя погледна встрани. Повече нямаше да го отбягва. Нямахше да се ограничава къде да ходи, само защото не искаше да се сблъска с него. И нямаше да прекара остатъка от времето си в Трули, както през

последния месец. Имаше план. Майка ѝ нямаше да го хареса, но това не я интересуваше.

И имаше сватба, която да очаква през ноември. Лиза отново бе говорила с нея по въпроса за присъствието ѝ на венчавката и Дилейни се бе съгласила с удоволствие. Тя помнеше колко пъти двете с Лиза бяха захващали кухненски кърпи към косите си и се преструваха, че вървят към олтара. Чудеха се коя от тях ще се омъжи първа. Надяваха се на голяма двойна сватба. Никоя от тях обаче не би повярвала, че ще останат необвързани до преклонната възраст от двадесет и девет години.

Двадесет и девет. Доколкото можеше да каже, бе единствената от приятелките си от училище, която не бе поне сгодена. През февруари щеше да стане на тридесет. Тридесетгодишна жена без дом и мъж в живота си. За дома не се притесняваше. С три милиона можеше да си купи дом. Но мъж? Не че се *нуждаеше* от такъв... Не, но щеше да е хубаво да има някого наоколо понякога. Не бе имала приятел от известно време и ѝ липсваше близостта.

Погледът ѝ отново бе привлечен от тъмния силует на мъжа, който палеше фойерверки до водата. Той се обърна и се загледа през рамо в нейната посока. Странни леки тръпки се настаниха под лъжичката ѝ и тя бързо вдигна поглед към нощното небе.

Последният изстрелян от града фойерверк, беше толкова грандиозен, че освети езерото така, сякаш се загоряваше и подпали навеса от лодката на полковник Менсфийлд. Хората го харесаха страшно много и показаха своята съпричастност, като изстреляха фойерверките си от плажовете и балконите. „Драconi“, „Кобри“ и „Могъщи въстаници“^[7] избухнаха в блестящ дъжд от искри. Законните фойерверки като „Свистящият Пит“, който беше изменен, и вече, освен че свистяха и излитаха, бръмчаха из нощното небе.

Дилейни бе забравила какви пиромани са хората от Трули. Пищящ снаряд премина покрай главата ѝ и експлодира в червен дъжд върху верандата на Луи.

Добре дошли в Айдахо. Земята на картофите и пироманиаците.

[1] Gopher, Chipmunk, and Grey Squirrel — видове северноамериканска катерица. — Б.пр. ↑

[2] Milkweed, Ragweed, and Tumbleweed — видове растения. — Б.пр. ↑

[3] Конуей Туити — американски кънтри певец. — Б.пр. ↑

[4] Джеймс Джоузеф Браун е наричан Кръстникът на соул музиката. Продуктивен певец, композитор, бендлидер и музикален продуцент, Браун оказва пряко влияние върху еволюирането на госпела и ритъм енд блуса в соул и фънк музиката. — Б.пр. ↑

[5] Шърли Мълдауни — родена през 19 юни 1940 в Ню Йорк. Известна още като Ча-Ча Мълдауни и Първата Дама на „Drag Racing“, е пионер в професионалните автомобилни състезания. — Б.пр. ↑

[6] Марка вино, която е известна с това, че се предлага в картонени кутии от 3 и 5 литра. — Б.пр. ↑

[7] Видове фойерверки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Дръжката на вратата на „Миата“-та се заби в дупето на Дилейни, когато Стив я притисна отпред. Тя сложи ръце на гърдите му и прекъсна целувката.

— Ела вкъщи с мен — прошепна над ухото ѝ той.

Дилейни го отблъсна достатъчно, за да погледне в тъмните сенки на лицето му. Искаше ѝ се да може да го използва. Искаше ѝ се да е съблазнена. Желаше той да не е толкова млад и неговата възраст да няма значение, но имаше.

— Не мога.

Той беше привлекателен, имаше гърдни мускули от стомана, и изглеждаше искрено мил. Но тя се чувстваше като старица, която се натиска с младежи.

— Съквартирантът ми е извън града.

Съквартирант. Разбира се, че имаше такъв. Той беше на двадесет и две. Вероятно живееше на консервирано чили и „Будвайзер“^[1]. Когато тя беше на тази възраст, изисканото хранене се състоеше предимно от царевичен чипс, салца и сангрия. Живееше във Вегас, работеше в „Circus Circus“^[2], без да се безпокои за остатъка от живота си.

— Не мога да се прибера с мъж, когото съм срещнала току-що — каза му тя и го бутна, за да го отблъсне от себе си.

— Какво ще правиш утре вечер? — попита той.

Дилейни тръсна глава и отвори вратата на колата.

— Ти си симпатяга, но в момента не съм заинтересована да се виждам с никого.

Когато си тръгна, тя погледна в огледалото за обратно виждане към отдалечаващия се гръб на Стив. Отначало беше поласкана от вниманието, което ѝ отдели, но с напредването на нощта постепенно започна да се чувства по-неловко. Много неща в развитието можеха да се случат за седем години. Подходящите мебели изведнъж ставаха толкова важни, колкото убийственото стерео, и някъде по пътя, фразата

„парти до скъсване“ губеше привлекателността си. Но дори ако тя наистина се беше изкушила да използва тялото на Стив за собствено удоволствие, Ник беше прекратил това. Беше го направил със самото си присъствие там. Прекалено силно го усещаше и имаше твърде много история между тях, за да може да го игнорира напълно. Дори когато успяваше да го забрави за няколко минути, внезапно чувстваше погледа му, като горещи, неустойими, привличащи лъчи, които я придърпваха към себе си. Но когато обърнеше очи към него, той никога не гледаше в нея.

Дилейни подкара по дългата алея и натисна копчето на таблото, за да отвори гаражните врати. Но дори Ник да не беше там и Стив да не беше толкова млад, тя се съмняваше, че щеше да отиде с него в къщата му. Беше на двадесет и девет, живееше с майка си и беше твърде параноична, за да се наслади на секс за една нощ.

След като паркира до подхождащите си кадилаци на Хенри и Гуен, тя влезе в къщата през кухненската врата. Крушката над вратата и запалените цитрусови свещи хвърляха слаба светлина на верандата отзад, осветявайки Гуен и задната част на мъжка глава. Едва когато се приближи повече, Дилейни успя да разпознае адвоката на Хенри, Макс Харисън. Не го беше виждала от деня, в който прочете завещанието. Беше изненадана да го види сега.

— Добре е, че те виждам — каза той и стана, когато тя се приближи до тях. — Харесва ли ти да живееш в Трули отново?

Не струва, помисли си Дилейни, докато седнаше в стола от ковано желязо от другия край на масата срещу майка си.

— Отнема известно време да свикна.

— Хареса ли ти партито? — попита Гуен.

— Да — отговори тя искрено. Беше срещнала няколко приятни човека и, въпреки Ник Алегреса, се беше забавлявала.

— Майка ти точно ми казваше, че се занимаваш доста с кучетата на Хенри. — Макс седна отново, а усмивката му изглеждаше непресторена. — Може би си открила нова кариера.

— Всъщност, харесвам старата си — каза тя.

Още от разговора с Луи тя си мислеше за свободната сграда в града. Не искаше да обсъжда идеята с майка си, докато не се увереше, че може да я доведе докрай, но човекът, с когото най-вече трябваше да

разговаря по въпроса, седеше точно от другата страна на масата, а и майка ѝ щеше да разбере рано или късно.

— Кой притежава сградата до „Алегреза Конструкшън“? — попита тя Макс. — Тясна, двуетажна постройка, с фризьорски салон на долния етаж.

— Мисля, че Хенри остави този сектор с имоти от Първа улица до Мейн стрийт на теб. Защо?

— Искам да отворя салона отново.

— Не мисля, че това е добра идея — каза майка ѝ. — Има много други неща, които можеш да вършиш.

Дилейни я игнорира.

— Какво трябва да направя, за да го отворя?

— За да започнеш, ще имаш нужда от заем за малък бизнес. Предишният собственик е мъртъв, така че ще трябва да се свържеш с адвоката, който представлява наследниците, за да определите цената на салона — започна той.

Когато приключи с разясненията половин час по-късно, Дилейни вече знаеше какво точно трябва да направи. Първото нещо в понеделник бе да посети банката, която управляваше парите ѝ в тръст, и да подаде молба за заем. Доколкото можеше да види, имаше само една пречка в плана ѝ. Салонът беше разположен точно до строителната компания на Ник.

— Мога ли да вдигна наема на сградата в съседство? — Вероятно можеше да го изгони.

— Не и преди настоящият договор да изтече.

— Кога ще стане това?

— Мисля, че след една година.

— Проклятие.

— Моля те, не ругай — предупреди я майка ѝ, като се протегна и постави ръката си върху тази на Дилейни. — Ако искаш да започнеш малък бизнес, защо не помислиш за магазин за подаръци?

— Не искам такова нещо.

— Можеш да го отвориш навреме, за да продаваш коледни порцеланови изделия.

— Не искам да продавам порцелан.

— Мисля, че е прекрасна идея.

— Тогава ти го направи. Аз съм фризьорка и искам да отворя отново салона в центъра на града.

Гуен се облегна назад в стола си.

— Правиш това само за да ме ядосаш.

Не беше така, но бе живяла с майка си достатъчно дълго, за да знае, че ако започне да спори, ще изглежда детински. Понякога да говориш с Гуен беше все едно да се бориш с мухоловка. Колкото повече се опитваш да се освободиш, толкова повече залепваш.

На Дилейни ѝ отне малко повече от три месеца, за да си осигури заем и да приготви салона за отваряне. Докато чакаше, тя проведе ненаучно изследване за бизнеса в областта на центъра, като наблегна на броя клиенти, които влизат във „Фризьорската къща на Хелън“. С бележник и химикалка в ръка, тя паркираше в уличките и шпионираше своята Немезида от детството, Хелън Маркъм. Когато Лиза не работеше или не беше заета с планове за сватбата, Дилейни я караше да докладва за всичко около Хелън, което забележи. Правеше диаграми с демографска статистика и визуално събираше данни за лошото срещу доброто къдрене. Стигна толкова далеч, че дори звънна на Хелън с измислен английски акцент в случай, че разпознае гласа ѝ, за да разбере колко взема конкуренцията ѝ за боядисване. Но това не беше нищо, докато една нощ не се хвана, че рови в боклука на Хелън, за да провери какви евтини продукти използва, и тогава в главата ѝ едновременно се сблъскаха няколко мисли. Докато тя стоеше тук, заровена до бедра в боклук, а кракът ѝ беше стъпил в кутия със загоряла извара, разбра, че малко е преиграла с разследването си. Осъзна също, че успехът на салона имаше толкова общо със сбъдването на една мечта, колкото и с това да срита Хелън по задника. Беше отсъствала десет години само за да се върне и да попадне в същия модел. Този път обаче не мислеше да губи нищо от Хелън.

В края на аматьорското си проучване стигна до заключението, че Хелън има процъфтяващ бизнес, но това не я притесни. Беше виждала косата ѝ. Можеше да открадне клиентите на старата си съперница без проблем.

Веднага щом заемът беше одобрен, Дилейни остави бележника и се зае със салона. Всичко от касовия апарат до ролките за къдрене беше покрито с мръсен слой прах. Всеки предмет в помещението трябваше да бъде изтъркан и стерилизиран. Дилейни изчете

внимателно книгите на предишния собственик, но цифрите не съвпадаха с наличността. Или Глория е била напълно неспособна, или някой е дошъл след смъртта ѝ и е откраднал кутии от продуктите за коса. Не мислеше, че е откраднато толкова много, пък и не трябваше да плаща на наследниците на Глория за липсващите продукти. А и всичко в салона беше поне три години назад от настоящите тенденции. Все пак това я караше да бъде малко неспокойна и да мисли как някой би могъл да влезе тук. По нейно мнение, основният заподозрян, разбира се, беше Хелън. Тя беше крадец от много отдавна, а и кой друг можеше да използва неща като памучни ленти, хавлии за сушене и фуркети?

Бяха уверили Дилейни, че само тя притежава ключ за предната и задната врата, както и за апартамента отгоре. Тъй като не беше убедена, тя извика единствения ключар в града, който обеща да дойде до седмица. Но Дилейни беше живяла в Трули, където седмица понякога можеше да означава месец в зависимост от ловния сезон.

Девет дни преди да стартира бизнесът, тя изстърга старото име от предния прозорец и постави надписа „Последна мода“ в златисто. Имаше нови продукти в склада и прясно лакирани в черно столове за рецепцията. Дървеният под беше наново лакиран, а стените — боядисани в блестящо бяло. Окачи плакати с професионални марки и подмени старите огледала с по-големи. Когато приключи, беше много доволна и горда. Това не беше нейният мечтан салон. Не беше в хром и мрамор, нито пълен с най-добрите стилисти, но бе свършила много, и то за изключително кратко време.

Тя се представи на собственика на „Деликатесни храни Бернард“ и магазина за тениски в съседство. И един ден, когато не видя джипа на Ник, паркиран на мястото отзад, тя отиде до „Алегреза Конструкшън“ и се представи на неговата секретарка Хилда и офис мениджъра Ан-Мари.

Две нощи преди да отвори, тя организира малко парти в салона. Покани Лиза и Гуен, и приятелките на майка си. Изпрати покани и на всички собственици на бизнес в района. Беше изключила „Алегреза Конструкшън“, но бе пратила по куриер покана във „Фризьорската къща на Хелън“. За два часа салонът ѝ беше препълнен с хора, които ядяха ягоди и пиеха шампанско, но Хелън не се появи.

Гуен дойде, но след половин час измисли глупавото извинение, че е с настинка и си тръгна. Това беше още един израз на

неодобрението ѝ. Но Дилейни беше престанала да живее за одобрението на майка си преди много време. Знаеше, че така или иначе никога няма да го получи.

На следващия ден Дилейни се премести в апартамента над салона. Нае няколко човека с камиони, за да транспортират мебелите ѝ от склада в малката квартира с една спалня. Гуен предрече, че Дилейни ще се върне за отрицателно време, но тя знаеше, че няма да стане.

От малкия паркинг зад салона тръгваше старо дървено стълбище към задната част на сградата до смарагдовозелената врата на новия ѝ дом. Апартаментът беше занемарен и се нуждаеше от линолеум, нови пердета и прилична готварска печка, правена след ерата на семейство Брейди^[3]. Дилейни го обожаваше. Харесваше пейките под прозорците във всекидневната и спалнята. Обичаше старата вана с извити крака и огромния арковиден прозорец, който гледаше към Мейн стрийт. Със сигурност беше живяла в по-хубави апартаменти и запуснатото малко място не можеше да се сравнява с разкоша на къщата на майка ѝ. Но може би точно затова го обичаше най-много. Нещата в него принадлежаха на нея. Дори не беше осъзнала колко много ѝ липсва нейните вещи да са около нея, докато собствената ѝ посуда не напълни шкафовете. Тя спа в собственото си легло от ковано желязо и седя на собствения си кремав ленен диван с възглавници в зебров десен, за да гледа собствения си телевизор. Черното кафе и малката масичка до дивана ѝ принадлежаха, също както масата в малката зона за хранене в далечния край на всекидневната. Трапезарията и кухнята бяха разделени от полустена и човек можеше да види по-голямата част от апартамента наведнъж. Не че имаше много за гледане.

Дилейни разопакова това, което считаше за работни дрехи, и ги закачи в гардероба. Беше купила малко бакалски стоки, чиста найлонова завеса за баня с големи червени сърца по нея и две плетени черги за износените петна върху кухненския под.

Сега всичко, от което се нуждаеше беше телефон и няколко нови ключалки.

Три дни след като отвори, тя получи телефона си, но все още очакваше тези ключалки. Също така чакаше и тълпата от клиенти.

Дилейни сложи първия си клиент да седне на стола и махна кърпата от главата на жената.

— Сигурна ли сте, че искате малки къдрици? — Не беше правила такива от училището за красота. Не само че беше преди четири години, но да се направи това върху цялата глава, си беше истински трън в петата.

— Да. Точно както винаги. Последния път отидох в салона на ъгъла — каза тя, като имаше предвид „Фризьорската къща на Хелън“. — Но тя не свърши много добра работа. Направи ги все едно имах червеи на главата си. Не съм имала прилична прическа, откакто Глория почина.

Дилейни свали късото си винилово яке, след което пъкна ръце в зелената работна дреха. Тя покри малиновата ѝ риза от ликра и виниловата пола, като остави коленете ѝ и блестящите черни ботуши открити. Спомни си за старата си работа във „Валентина“ в Скотсдейл и клиентите ѝ, които разбираха от модата и тенденциите. Тя се протегна за оформящия гребен и започна да премахва сплитането от задната част на косата на възрастната жена. Намери някакъв лосион за къдрици в склада, оставен там от бившия собственик. Обикновено не би се съгласила да оформи по този начин косата на мисис Ван Дам, особено след като жената беше спазарила цената на десет долара. Интуитивният талант на Дилейни лежеше в уменията ѝ да вижда естествените недостатъци и да ги поправя с ножица и боя. Правилното подстригване правеше носовете по-малки, очите по-големи, брадичките по-изразени.

Но тя беше отчаяна. Никой не искаше да плати повече от десет долара за нищо. През трите дни, откакто беше отворила, мисис Ван Дам беше единственият човек, който не беше хвърлил поглед на цените ѝ и не се беше обърнал да си ходи. Разбира се, жената едва ходеше.

— Ако направиш хубави къдрици, ще те препоръчам на приятелите си, но те няма да платят повече от десет долара, както и аз.

О, боже, помисли си тя, цяла година с пестеливи възрастни дами. Цяла година на ситни къдрици и приглаждане назад.

— Надясно ли разделяте косата си, мисис Ван Дам?

— Наляво. И след като пъкна пръсти в косата ми, можеш да ми казваш Уанета.

— От колко време носиш косата си така, Уанета?

— О, от около четиридесет години. Откакто последният ми съпруг каза, че съм изглеждала като Мей Уест^[4].

Дилейни силно се съмняваше Уанета някога да е приличала на Мей Уест.

— Може би е време за промяна — предложи тя и си сложи чифт гумени ръкавици като хирург.

— Не. Харесва ми да се придържам към това, което се получава.

Дилейни отрязва върха на шишенцето, след което постави лосиона от дясната страна на главата на жената и започна да оформя къдрици с пръсти и гребен. Отне ѝ няколко опита, за да оформи първата правилно, така че да можеше да мине на втората и третата. Докато тя работеше, Уанета бърбеше непрестанно.

— Моята добра приятелка Дорта Майлс живее в едно от онези селища за пенсионери в Бойзи. Тя наистина го харесва. Казва, че храната е добра. Аз самата мислех да се преместя в едно такова. Особено след като съпругът ми, Лирой, се спомина миналата година. — Тя млькна, за да измъкне кокалестата си ръка изпод пелерината и да почеше носа си.

— Как е починал съпруга ви? — попита Дилейни, докато оформяше къдрици с гребена.

— Падна от покрива и се приземи на главата си. Не знам колко пъти съм казвала на стария глупак да не се качва там. Но никога не ме слушаше и виж къде е сега. Просто трябваше да се качи там и да върти онази антена, за да се увери, че ще хване канал Две. Сега съм сама, и ако не беше безполезният ми внук Рони, който не може да се задържи на работа и постоянно взема пари назаем, може би щях да си позволя да се преместя в едно от тези селища за пенсионери с Дорта. Само че не съм сигурна, че ще го направя, след като дъщеря ѝ — тя направи пауза и понижи глас — е лесбийка. Склонна съм да мисля, че част от това е генетично. Сега, не казвам, че Дорта е — отново спря и прошепна следващата дума — лесбийка, но винаги е имала склонност към много къса коса, а и носеше удобни обувки дори преди да получи плоско стъпало. А аз не желая да живея с някого и да откроя нещо такова. Ще ме е страх да си взема душ, както и от това, че тя може да се разхожда гола из апартамента. Или може би ще се опита да наднича, когато аз съм гола.

Мислената картина, която проблесна в главата на Дилейни, беше плашеща и тя трябваше да захапне устни, за да не се засмее. Разговорът се премести от страха на Уанета от голи лесбийки към други обезпокоителни тревоги в живота ѝ.

— След като онази къща близо до Коу Крийк беше разбита миналата година — каза тя, — трябваше да започна да заключвам вратите си. Никога преди не съм го правила. Но сега живея сама и предполагам, че трябва да съм по-внимателна. Омъжена ли си? — попита тя, като се взираше в Дилейни от огледалната стена пред нея.

На Дилейни ѝ прилошаваше от този въпрос.

— Все още не съм намерила правилния мъж.

— Имам внук, Рони.

— Не, благодаря.

— Хмм. Сама ли живееш?

— Да, сама — отговори Дилейни, като приключи последната къдрица. — Живея на горния етаж.

— Отгоре? — Уанета посочи тавана.

— Да.

— Защо, след като майка ти има толкова хубаво място?

Имаше милион причини. Тя едва говореше с майка си, откакто се беше преместила и не можеше да каже, че това я разстройваше.

— Обичам да живея сама — отговори тя и оформи ред от малки къдрици по челото на жената.

— Добре, само внимавай с лудите баски момчета Алегреза отсреща. Веднъж се срещях с овчар. Те имат много забавен подход.

Дилейни отново прехапа устни. Преди да отвори магазина, възможността да налети на Ник я притесняваше. Но макар че виждаше джипа му в общия паркинг зад двете сгради и задните им входи бяха само на няколко крачи един от друг, тя в действителност не го беше виждала. Но според думите на Лиза напоследък и тя не беше виждала Луи много често. „Алегреза Конструкшън“ работеше извънредно, за да приключи няколко големи проекта преди първия сняг, който можеше да падне още в началото на ноември.

Когато Дилейни приключи, мисис Ван Дам все още беше стара и сбръчкана и нямаше нищо общо с Мей Уест.

— Какво мислите? — попита тя и подаде на жената овално огледало.

— Хмм. Завърти ме.

Дилейни обърна стола, така че Уанета да може да види задната част на главата си.

— Изглежда добре, но ще ти удържа петдесет цента за тези малки къдрички отпред. Никога не съм казвала, че ще платя за нещо допълнително.

Дилейни се намръщи и премахна лентата около врата на жената и сребрилата найлонова пелерина.

— Даваш отстъпка на по-възрастните хора, нали? Хелън не е толкова добра като теб, но дава отстъпка.

При това положение щеше да бъде извън бизнеса за нула време. Скоро след като мисис Ван Дам напусна, тя заключи и остави настрана зелената си работна дреха. Посегна за виниловото си яке и излезе отзад. Точно когато пристъпи навън и се обърна да затвори вратата зад себе си, пращан черен джип зави и спря на мястото, резервирано за „Алегреза Конструкшън“. Дилейни погледна над рамото си и почти изпусна ключовете.

Ник изключи двигателя на джипа и подаде глава от прозореца.

— Хей, диваче, къде си тръгнала, облечена като проститутка?

Тя бавно се обърна и сложи якето си.

— Не съм облечена като проститутка.

Когато излезе от колата, той я огледа. Погледът му започна от ботушите и продължи нагоре. Ленива усмивка изви устните му.

— Изглеждаш така, все едно някой си е прекарал наистина добре времето докато те е увивал в изолирбанд.

Тя извади косата си от яката и го подложи на същия критичен поглед, който ѝ беше отправил той самият. Косата му беше пригладена назад и прихваната в опашка, а ръкавите на синята му работна риза бяха отрязани. Дънките му бяха станали почти бели на места, а ботушите му бяха покрити с прах.

— В затвора ли се сдоби с тази татуировка? — попита тя, като посочи венеца от тръни, който обикаляше голия му бицепс.

Усмивката му изчезна, но той не отговори. Дилейни не си спомняше момент, когато да е успявала да победи Ник. Той винаги беше по-бърз и по-лош. Но това беше в миналото със старата Дилейни. Новата вирна нос във въздуха и притисна късмета си.

— За какво са те прибрали, за проява на ексхибиционизъм^[5] ли?

— За удушаване на червенокоса умница, която някога е била блондинка. — Той направи няколко крачки към нея и спря достатъчно близо, за да я докосне. — Струваше си.

Дилейни погледна към него и се усмихна.

— Навеждаше ли се, за да вдигнеш сапуна? — Тя очакваше да се ядоса. Да каже нещо жестоко. Такова, че да я накара да се разкайва, че не бе избягала в секундата, в която бе видяла джипа му да паркира, но той не го направи.

Той се залюля на петите си и се ухили.

— Това беше добро — каза Ник, след което се засмя, и това беше самоуверен смях на мъж, който знае със сигурност, че никой не би помислил да поставя под съмнение сексуалните му предпочитания.

Тя не можеше да си спомни случай, в който да бе чула смеха му и той да не е насочен директно към нея. Както когато майка ѝ я беше накарала да се облече като Смърф за парада по случай Хелоуин, а Ник и неговите хулигански приятелчета се смееха гръмогласно.

Този Ник беше обезоръжаващ.

— Изглежда и двамата ще бъдем на сватбата на Луи.

— Да, кой можеше да си помисли, че най-добрата ми приятелка ще свърши като омъжена за откачения Луи Алегреса.

Неговото кикотене беше истинско и дълбоко.

— Как е бизнесът? — попита той и наистина я извади от равновесие.

— Добре — отговори тя. Последния път, когато бе любезен с нея, тя му беше позволила да я съблече гола, докато той самият беше останал напълно облечен. — Всичко, от което имам нужда, са няколко нови ключалки и резета.

— Защо? Да не би някой да се е опитал да те обере?

— Не съм сигурна. — Тя наведе поглед към сгънатите документи, които се подаваха от джоба на гърдите му. Гледаше навсякъде другаде, само не и към привличащите му очи. — Дадох ми само един ключ за сградата, но някъде трябва да има и друг. Обадих се на ключар, но той все още не се е появил.

Ник се протегна към дръжката на вратата покрай кръста на Дилейни и я натисна. Китката му докосна хълбока ѝ.

— Вероятно няма да дойде. Джери е дяволски добър ключар, когато работи, но работи само колкото да може да си плаща наема и да

си купи пиене. Няма да го видиш, докато не му свърши алкохола.

— Това е просто страотно. — Тя погледна надолу към блестящите върхове на ботушите си. — Бил ли е разбиван офисът ти някога?

— Не, но аз имам стоманени врати и брави.

— Може би ще го направя сама — каза тя, като мислеше на глас. Колко трудно можеше да бъде? Всичко, от което се нуждаеше, беше отвертка и може би бормашина.

Този път, когато той се засмя, определено беше за нейна сметка.

— Ще изпратя някой подизпълнител през следващите няколко дни.

Тогава Дилейни погледна към него. Обходи брадичката, пълните му чувствени устни и стигна до дръзкия му поглед. Не му вярваше. Предложението му беше прекалено хубаво.

— Защо би направил това за мен?

— Подозрителна?

— Много.

Той сви рамене.

— Човек лесно може да пропълзи през вентилацията от едната сграда в другата.

— Знаех си, че предложението ти не е продиктувано от добрината на сърцето ти.

Той се наведе напред и подпря ръце на стената от двете страни на главата ѝ.

— Познаваш ме толкова добре.

Голямото му тяло скриваше слънчевата светлина от погледа ѝ, но тя отказа да се чувства заплашена.

— Какво ще ми струва?

На устните му цъфна пакостлива усмивка, която докосна очите му.

— Какво даваш?

Добре, тя отказваше да му покаже колко я беше смутил. Повдигна леко брадичка.

— Двайсетачка?

— Не е достатъчно.

Затворена между ръцете му, тя едва можеше да диша. Между нейните и неговите устни беше останало съвсем тясно пространство.

Той беше толкова близо, че Дилейни можеше да почувства аромата от крема му за бръснене, който все още се усещаше от кожата му. Трябваше да извърне лицето си настрана.

— Четиридесет? — попита тя, гласът ѝ беше писклив и бездиханен.

— Ъъ-кхъ. — Той докосна бузата ѝ с показалеца си и обърна лицето ѝ обратно към себе си. — Не ти искам парите.

— Какво искаш?

Погледът му се плъзна към устата ѝ и тя си помисли, че ще я целуне.

— Ще измисля нещо — каза той и се отблъсна от вратата.

Дилейни пое дълбоко дъх, докато го гледаше как изчезва през вратата на съседната сграда. Беше я страх да си помисли какво може да е това нещо.

* * *

На следващия ден, когато отиде на работа, Дилейни постави табела за безплатен маникюр. Нямахше желаещи за промоцията, но напръска сивата коса на мисис Вон с лак под формата на каска. Лавърн Вон преподаваше в основното училище в Трули до момента, в който беше принудена да се пенсионира в края на седемдесетте.

Очевидно Уанета беше удържала на думата си. Беше казала на приятелите си за Дилейни. Мисис Вон плати десет долара, като поиска намаление за възрастни и безплатно шишенце с лак. Дилейни махна табелата.

В петък тя изми и оформи косата на друга от приятелките на Уанета, а в събота, мисис Стоксбъри остави две перуки за почистване. Едната беше бяла, за всекидневно носене, а другата черна — за специални случаи. Тя ги взе три часа по-късно и настоя да сложи бялата на главата си.

— Даваш отстъпка за възрастни хора, нали? — попита тя, докато дърпаше косата около ушите си.

— Да — въздъхна Дилейни и се зачуди защо се примирява с толкова много глупости от толкова много хора. Майка ѝ, сивокосите дами и Ник. Особено Ник. Отговорът дойде във вид на звън от касов

апарат. Три милиона долара. Можеше да понесе много повече за три милиона.

Скоро след като жената си тръгна, Дилейни затвори салона по-рано и отиде да посети приятелите си Дюк и Долорес. Кучетата потрепваха от вълнение, докато облизваха радостно бузите ѝ. Най-накрая приятелски лица. Тя облегна чело във врата на Дюк и се опита да не заплаче. Провали се, точно както се проваляше и със салона. Мразеше малките къдрици и това да оформя с лак коса във формата на каска. Наистина мразеше да мие и оправя перуки. Но най-много от всичко мразеше да не прави това, което обича. А това, което Дилейни обичаше, бе да прави обикновените жени да изглеждат необикновени. Харесваше звука на сешоарите, темпа на бързото подрязване и миризмата на боя и разтвор за къдрене. Обожаваше живота си, преди да се върне в Трули за погребението на Хенри. Имаше си приятели и работа, която обичаше.

Седем месеца и петнадесет дни, каза си тя. Седем месеца и тогава можеше да се премести, където желаше. Тя се изправи и посегна към каишките на Дюк и Долорес.

Половин час по-късно се завърна от разходката с кучетата и ги затвори отново в ограденото им място. Точно щеше да отвори вратата на колата си, когато Гуен излезе от къщата.

— Можеш ли да останеш за вечеря? — попита майка ѝ, докато загръщаше бежов пуловер от ангорска вълна около раменете си.

— Не.

— Съжалявам, че трябваше да си тръгна по-рано от партито ти.

Дилейни извади ключовете от джоба си. Обикновено би прехапала езика си и би задържала нещата вътре в себе си, но не беше в настроение.

— Не, не мисля, че е така.

— Разбира се, че съжалявам. Защо говориш така?

Тя погледна към майка си, към сините ѝ очи и русата коса, подстригана на класическа черта.

— Не знам — отговори тя, решена да се отдръпне от спор, който така или иначе щеше да изгуби. — Имах скапан ден. Ще дойда на вечеря утре, ако искаш.

— Имам планове за утре вечер.

— Понеделник тогава — каза Дилейни, докато влизаше в колата си.

Помаха за довиждане, и веднага след като се прибра в апартамента си, се обади на Лиза.

— Свободна ли си довечера? — попита тя, когато приятелката ѝ вдигна. — Имам нужда от питие, може би две.

— Луи ще работи до късно, така че можем да се видим за малко.

— Защо не се срещнем в „Хенези“? Някаква блус банда ще свири там по-късно вечерта.

— Добре, но вероятно ще си тръгна, преди да са започнали.

Дилейни изпита разочарование, но беше свикнала да е сама. След като затвори телефона си взе душ, след което облече зелен, прилепнал пуловер и чифт джинси. Разреса косата си, постави грим, обу чифт „Док Мартенс“^[6] и си сложи кожено яке, за да измине трите пресечки до „Хенези“. Когато пристигна, часът бе шест и половина и барът беше пълен с тълпа от хора, приключили работа.

„Хенези“ беше бар със задоволителни размери и втори етаж, гледащ към долния. Масите и на двата етажа бяха еднакво препълнени, а на големия дансинг беше поставена подвижна сцена. Засега светлините вътре в бара светеха ярко, а дансингът беше празен. По-късно всичко това щеше да се промени.

Дилейни зае маса, близо до края на бара, и беше започнала първата си бира, когато Лиза пристигна. Тя хвърли един поглед на приятелката си и вдигна пръст от чашата, за да посочи конската опашка на Лиза.

— Трябва да ме оставиш да те подстрижа.

— Няма начин. — Лиза си поръча „Милър Лайт“^[7] и после насочи вниманието си към Дилейни. — Помниш ли какво направи с Бриджит?

— Бриджит коя?

— Куклата, която прабаба ми Столфъс ми подари. Отряза ѝ дългите златни къдри и я направи да изглежда като Синди Лоупър. Травматизирана съм оттогава.

— Обещавам ти, че няма да изглеждаш като Синди Лоупър. Дори ще го направя безплатно.

— Ще си помисля. — Бирата на Лиза пристигна и тя плати на сервитьорката. — Поръчах роклите за шаферките днес. Когато

пристигнат, ще трябва да дойдеш у дома за последна проба.

— Ще изглеждам ли като екскурзовод в южняшка плантация?

— Не. Роклите са от винено на цвят еластично кадифе. Само изчистена проста линия, така че да не отвличате вниманието от булката.

Дилейни отпи глътка от бирата и се усмихна.

— Така или иначе не мога да го направя, но наистина трябва да си помислиш по въпроса дали да не ме оставиш да ти оформя косата за големия ден. Ще е забавно.

— Може би ще ти позволя да я сплетеш или нещо такова. — Лиза отпи от питието. — Резервирах доставчик за сватбената вечеря.

Когато темата за сватбата на Лиза беше изчерпана, разговорът се насочи към бизнеса на Дилейни.

— Как върви салонът тези дни?

— Гадно. Имах един клиент, мисис Стоксбъри. Стовари ми перуките си и се наложи да ги сапунисвам. Бяха като убити на пътя пудели.

— Страхотна работа.

— Говори ми.

Лиза отпи глътка, после каза:

— Не искам да те карам да се чувстваш зле, но минах покрай „Фризьорската къща на Хелън“ днес. Изглеждаше доста заета.

Дилейни се намръщи на бирата си.

— Трябва да направя нещо, за да ѝ открадна бизнеса.

— Дай нещо безплатно. Хората обожават да получават нещо за нищо.

Вече беше опитала това с оформянето на маникюр.

— Имам нужда от реклама — каза тя, размишлявайки мълчаливо върху възможностите си.

— Може би трябва да направиш демонстрация или нещо такова в училището на Софи. Отрежи малко коса, направи някои от тези момичета да изглеждат добре. Тогава всички останали ученички също ще искат ти да им подстрижеш косата.

— А майките им ще трябва да продължат да ги водят отново. — Дилейни отпи от бирата си и се замисли.

— Не поглеждай настрани, но Уес и Скутър Финли току-що влязоха. — Лиза вдигна ръката си от едната страна на лицето си като

щит. — Не прави никакъв контакт с очите или ще дойдат тук.

Дилейни също закри лицето си, но погледна през пръсти.

— Те са точно толкова грозни, колкото си спомням.

— Също и толкова глупави.

Дилейни се беше дипломирала с братята Финли. Те не бяха близнаци, просто повтаряха няколко пъти. Уес и Скутър бяха два тона по-тъмни от албинос, с призрачни бледи очи.

— Още ли си мислят, че са магнит за мацки?

Лиза кимна.

— Върви ги разбери. — Когато заплахата Финли беше отминала, Лиза сведе ръка и посочи към двама мъже, застанали до бара. — Какво мислиш, боксерки или слипове?

Дилейни хвърли поглед от ризите им, върху които имаше голямо червено лого на Шеврон^[8], към прическите им и каза:

— Слипове. Бели. „Fruit of the Loom“^[9].

— А третият мъж от края?

Той беше висок, слаб като вейка, с идеално оформена коса. Жълтият пуловер, завързан около врата му, подсказваше на Дилейни, че или е напълно нов в града, или има голям кураж. Само много смел мъж щеше да се разхожда по улиците на Трули с пуловер в какъвто и да е цвят, да не говорим жълт, завързан около врата.

— Мисля, че е с прашки. Много е дързък. — Дилейни отпи глътка от бирата си и обърна вниманието си към вратата.

— Памук или коприна?

— Коприна. Сега е твой ред.

Двете жени се извърнаха към вратата и зачакаха следващата си жертва да влезе през нея. Той влезе минута по-късно и изглеждаше толкова добре, колкото Дилейни си го спомняше. Кестенявата коса на Томи Маркъм все още се завиваше около ушите и врата му. Продължаваше да бъде по-скоро жилав, отколкото мускулест, и когато погледът му се спря на Дилейни, усмивката му бе все така чаровна, като на капризно дете. Такъв тип усмивка можеше да накара една жена да му прости почти всичко.

— Подлудяваш жена ми. Знаеш го, нали? — попита той, когато се приближи към масата им.

Дилейни погледна в сините очи на Томи и поставената невинно ръка на рамото ѝ.

— Аз? — Имаше време, когато видът на дългите му мигли караше сърцето ѝ да запърха. Не успя да спре усмивката, която се появи на устата ѝ, но сърцето ѝ си беше съвсем добре. — Какво съм направила?

— Върна се обратно.

Добре, помисли си тя. Хелън беше прекарала цялото им детство в опити да нервира Дилейни, като я докарваше до лудост.

Обратът със сигурност беше честен.

— Къде е старата госпожа, все пак?

Той се засмя и седна на стола до нея.

— Тя и децата отидоха на сватба в Чилис. Ще се приберат утре по някое време.

— Ти защо не отиде? — попита го Лиза.

— Трябва да работя сутринта.

Дилейни погледна през масата към приятелката си, която правеше сигнал „той е женен“ с очи. Тя се ухили. Лиза нямаше защо да се тревожи. Не спеше с женени мъже никога. Но Хелън не знаеше това. Нека се ядосва.

Ник затвори телефона и бутна стола си назад. Флуоресцентното осветление бръмчеше над главата му, а на устните му играеше усмивка, докато гледаше през затъмненото стъкло на прозореца. Слънцето беше залязло и той виждаше собственото си отражение. Имаше трима инвеститори, готови да вложат рисков капитал с него, и беше в процес на преговори с няколко кредитори.

Той хвърли химикала на бюрото пред себе си и прокара пръсти през косата си. Половината град щеше да се изяде от яд, когато всички научеха за плановете му относно Силвър Крийк. Останалите щяха да го заобичат.

Когато той и Луи бяха решили да преместят компанията в Трули, знаеха, че по-старите жители на града щяха да се съпротивляват на развитието и растежа от всякакъв тип. Но както Хенри, и тези хора щяха да умрат и да бъдат заменени от пълен приток от юпита. В зависимост от това кого слушаха, момчетата на Алегреса бяха или бизнесмени, или съсипваха земята. Бяха обичани или мразени. Но все пак те винаги бяха там.

Той стана и изтегна ръце. Подробностите за голф игрището с девет дупки и чертежите за петдесет и четирите жилища в комплекс, разположен на две хиляди квадратни фута^[10], лежаха пред него. Дори с ограничения бюджет, „Алегреза Конструкшън“ щеше да направи състояние. И това беше само първата част от подготвителните работи. Следващият беше обвързан с това да направят още повече пари, с къщи за милиони долари, построени в непосредствена близост до гората. Сега всичко, което Ник искаше, беше документ за четиридесетте акра, които му беше завещал Хенри. През юни щеше да го има.

Ник се усмихна в празния офис. Беше направил първия си милион, като строеше всичко — от съвсем обикновени къщи за хора, купуващи дом за пръв път, до разточителни имоти в Бойзи.

Той грабна пилотското си яке от закачалката и излезе през задния вход. След като приключеше с плановете си за Силвър Крийк, щеше да помисли какво иска да построи на Ейнджъл Бийч. Или може би нямаше да строи там изобщо. Спря само за да изключи осветлението, преди да заключи вратата зад себе си. Неговият „Харли Фет Бой“^[11] стоеше на мястото до „Миата“-та на Дилейни. Той погледна към апартамента ѝ и зелената врата, осветена от слаба светлина. Каква дупка.

Можеше да разбере защо иска да се изнесе от къщата на майка си. Той не можеше да е около Гуен дори за три секунди, без да пожелае да я удуши. Но това, което не можеше да разбере, беше защо Дилейни бе избрала да се нанесе в такава дупка. Знаеше, че завещанието на Хенри я обезпечава с месечен доход, и тя можеше да си позволи по-добро място. Нямаше да трябва много сила на един мъж, за да изрита проклетата врата от пантите.

Когато имаше време, все още възнамеряваше да смени ключалките на магазина ѝ. Но самата Дилейни не беше негов проблем. Къде живееше или какво избираше да носи, не го засягаше. Ако искаше да живее в малка дупка и да облича винил, който едва покрива задника ѝ, това си беше неин проблем. Той не даваше пукната пара. Беше сигурен, че нямаше да ѝ отдели повече от една мимолетна мисъл, ако на практика не живееше върху него.

Прехвърли крак през „Харли“-то и изправи мотора. Ако беше видял някоя друга жена в този скапан винилов боклук, щеше дяволски

много да го оцени, но не и Дилейни. Когато я видя така, по-плътно опакована от деликатесна закуска, го засърбяха ръцете да разкъса найлона и да вкуси от нея. Беше се възбудил за три секунди.

Той ритна стъпенката с тока на ботуша си и натисна запалващия бутон. V-образният двигател изрева, разби тишината на нощния въздух и завибрира между бедрата му. Да се възбуди от жена, която не планираше да заведе в леглото, не го притесняваше. Но да стане точно от тази жена, го безпокоеше.

Той запали мотора и се изстреля по улицата, като намали едва когато сви по Първа. Чувстваше се неспокоен и се прибра достатъчно дълго само за да вземе душ. Тишината го изправи на ръба, а той не знаеше защо. Имаше нужда от отвличане на вниманието и развлечение, така че накрая се озова в „Хенези“ с бира в ръка и Лона Хауел в скута.

Масата му гледаше към дансинга, обвит в мрак и пълен с бавно поклащащи се тела, които се движеха в чувствения ритъм на бавния блус, звучащ от петфутовите тонколони. Снопчета светлина осветяваха бандата, а няколко реда спотове — предната част на бара. Но по-голямата площ от заведението беше тъмна като греха, така че хората да могат да се занимават безнаказано с греховни неща.

Ник нямаше планиран никакъв личен грях, но нощта тепърва започваше, а Лона беше повече от готова.

[1] Американска лека бира, произвеждана от 1876 г. Тя е една от най-продаваните бири в Съединените щати. — Б.пр. ↑

[2] Хотел и казино в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

[3] Семейство Брейди е американски сериал за голямо, смесено семейство. Сериалът е сниман между 1969 г. и 1974 г. — Б.пр. ↑

[4] Мей Уест (17.08.1893 — 22.11.1980) — американска актриса, драматург, сценарист и сексимвол. — Б.пр. ↑

[5] Психологична нужда от показване на голи части от тялото пред други хора. — Б.пр. ↑

[6] Марка традиционни британски обувки, която също така има и гама от асортименти — продукти за грижа за обувки, дрехи и т.н. — Б.пр. ↑

[7] Марка лека бира, произвеждана в Чикаго, Илинойс. — Б.пр. ↑

[8] Американска мултинационална енергийна корпорация, с главен офис в Сан Рамон, Калифорния, действаща в повече от 180 страни. — Б.пр. ↑

[9] Американска фирма за производство на дрехи, най-вече бельо. — Б.пр. ↑

[10] 1 фут = 30.48 см. — Б.пр. ↑

[11] Модел мотор на „Харли Дейвидсън“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Дилейни склучи пръсти зад врата на старото си гадже и се раздвижи с него в бавния ритъм на блус китарата. Да бъде толкова близо до Томи отново, беше като дежа вю. Единствената разлика бе, че ръцете, които я държаха сега бяха на мъж, а не на момче. Като младеж той нямаше никакъв ритъм и все още продължаваше да е така. Преди винаги ухаеше на сапун „Ирландска пролет“. Сега беше с одеколон, а не свежото ухание, което винаги свързваше с него. Той беше първата ѝ любов. Караше сърцето ѝ да бие силно, а пулса ѝ да се ускорява. Сега не чувстваше нито едно от тези неща.

— Припомни ми отново — проговори той до ухото на Дилейни, — защо не можем да бъдем приятели?

— Защото жена ти ме мрази.

— А, да. — Той я придърпа малко по-близо, но задържа ръцете си на гърба ѝ. — Но аз те харесвам.

Безсрамното му флиртуване бе започнало преди час, точно след като Лиза си тръгна. Той ѝ направи предложение два пъти, но бе толкова чаровен, че не можеше да му се ядоса. Накара я да се смее и да забрави, че разби сърцето ѝ, когато бе избрал Хелън.

— Защо не искаше да спиш с мен в гимназията? — попита той.

Тя искаше, наистина искаше. Беше лудо влюбена и изпълнена с бушуващи тийнейджърски хормони. Но по-силен от желанието ѝ бе ужасът, че майка ѝ и Хенри ще разберат, че е била с момче.

— Ти ме заряза.

— Не. *Ти* ме заряза.

— След като те хванах да изследваш Хелън.

— О, да.

Тя се отдръпна достатъчно, за да го погледне в лицето, което бе едва различимо на затъмнения дансинг. Неговият смях се присъедини към нейния, когато тя каза:

— Това беше ужасно.

— Гадно е. Чувствах се наистина зле заради това, което стана, но така и не измислих какво трябва да ти кажа след случката — призна той. — Знаех какво исках да кажа, но не мисля, че щеше да ти хареса.

— Какво?

Зъбите му блеснаха на мъждивата светлина.

— Това, че съжалявах, че ме хвана да „изследвам“ Хелън и въпреки това дали е възможно да излизаме пак заедно?

Имаше време, когато беше изписвала целите си тетрадки с неговото име и си представяше как изживява мечтата на всяко момиче с Томи Маркъм.

— Щеше ли да се навиеш?

— Не — отговори тя, истински благодарна, че не беше неин съпруг.

Той се наведе напред и я целуна леко по челото.

— Това помня най-много от теб. Думата „не“ — каза той срещу кожата ѝ. Музиката спря и Томи се отдръпна от нея, като се усмихваше насреща ѝ. — Радвам се, че се върна. — Той я придружи до масата и взе якето си. — Ще се виждаме наоколо.

Дилейни го наблюдаваше как си отива и се пресегна за бирата, която бе оставила на масата. Тя надигна бутилката към устните си, а със свободната ръка повдигна косата от врата си. Почти съжали Хелън... почти.

— Планираш среща със старото гадже?

Дилейни позна гласа още преди да се обърне. Тя свали бутилката и погледна нагоре към единствения мъж, който ѝ бе причинил повече страдание, отколкото всичките ѝ стари гаджета накуп.

— Ревнуваш ли? — Но за разлика от Томи, тя никога нямаше да забрави какво се случи в една гореща, августовска вечер с Ник Алегреса.

— Направо позеленях.

— За да се караш с мен ли дойде? Защото аз не искам да се карам. Както каза миналия ден, и двамата ще бъдем на сватбата на брат ти. Може би трябва да се опитаме да се спогодим. Да бъдем по приятелски настроени.

Бавна чувствена усмивка изви устните му.

— Колко приятелски?

— Приятели. Просто приятели — каза тя, макар да се съмняваше, че някога ще се случи. Но вероятно можеха да спрат да се нападат. Особено след като тя винаги губеше.

— Приятелчета?

Това може би беше прекалено.

— Добре.

— Дружки?

— Разбира се.

Той поклати глава.

— Никога няма да стане.

— Защо?

Той не отговори. Вместо това издърпа бутилката от ръката ѝ и я постави на масата. Певецът от малката блус банда се потопи в тихо, сладко изпълнение на I've Been Loving You Too Long^[1], докато Ник я влачеше към претъпкания дансинг. Той я дръпна към себе си, след това залюля ханша си в такт с чувствената музика. Беше побутната отзад, когато се опита да остави малко разстояние между тях, но големите му ръце, които лежаха на гърба ѝ, я държаха точно там, където я искаше. Тя нямаше друг избор, освен да постави леко дланите си върху широките му рамене. Крайчетата на косата му докосваха леко кокалчетата ѝ, като шепот от студена коприна, а топлината от горещото му, твърдо тяло се просмукваше през пластове от дънки, блуза и пуловер и затопляха кожата ѝ. За разлика от Томи, ритъмът се лееше през Ник леко и естествено, като бавен поток, небързащ за никъде.

— Можеше да ме *поканиш* на танц — каза тя, изговаряйки думите, въпреки тежкото туптене на сърцето си.

— Права си. Можех.

— Живеем в деветдесетте. Повечето мъже са напуснали пещерите. — Уханието му изпълни главата ѝ с аромат на чист памук и топъл мъж.

— Повечето мъже, като старото ти гадже?

— Да.

— Томи мисли с оная си работа.

— Ти също.

— Ето пак. — Той спря и гласът му се сниши. — Мислиш си, че знаеш толкова неща за мен.

Стомахът ѝ се сви на топка от противоречиви чувства. Гняв и желание, спиращо дъха, очакване и страх.

Томи Маркъм, първата ѝ любов, не успя да предизвика такъв хаос в нея. Защо Ник? Той се бе държал ужасно с нея много повече пъти, отколкото мило. Имаха минало, което си мислеше, че е погребала.

— Всеки в града знае, че прекарваш времето си с доста жени.

Той се отдръпна достатъчно, за да погледне надолу към нея. Светлината от сцената се спускаше по лявата страна на красивото му лице.

— Дори и това да беше истина, има разлика. Аз не съм женен.

— Женен или не, безразборният секс е отвратителен.

— Това ли каза на гаджето си?

— Връзката ми с Томи не е твоя работа.

— Връзка? Ще се срещнеш ли с него по-късно за малко от този безразборен секс, който намираш за толкова отвратителен? — Ръцете му се придвижиха нагоре по гърба ѝ до основата на главата. — Той кара ли те да се разгорещаваш? — Ник прокара пръсти отдолу през косата ѝ, като държеше главата ѝ в дланите си. Очите му бяха твърди като гранит.

Тя го бутна по раменете, но той затегна хватката си, притискайки силните си пръсти към скалпа ѝ. Не я нараняваше, но и не я пускаше.

— Ти си болен.

Той наведе лицето си и я попита срещу устните ѝ:

— Възбужда ли те?

Тя затаи дъх.

— Кара ли те да копнееш за него?

Сърцето на Дилейни заби силно в гърдите ѝ и тя не можа да отговори. Той леко докосна устата ѝ със своята и прокара върха на езика си по линията на устните ѝ. По гърдите ѝ премина поток от удоволствие. Мигновената реакция на тялото ѝ я изненада и притесни. Ник бе последният мъж, към който искаше да изпитва подобно силно желание. Миналото им беше прекалено грозно. Искаше да го отблъсне, но той разгорещи целувката и я направи прекалено чувствена. Езикът му навлезе в устата ѝ и я нападна с горещ плам. Поглъщаше я и унищожаваше съпротивата ѝ, а устните му я засмукаха жадно.

Тя искаше да го мрази. Искаше да го мрази, дори когато отвръщаше на целувката му. Дори когато езикът ѝ го окуражаваше. Дори когато обви ръце около врата му и се притисна до него, сякаш бе единственото стабилно нещо в този объркан, хаотичен свят. Устните му бяха топли, твърди, настояващи да отвърне на целувката му със същата огнена страст.

Той спусна големите си ръце надолу по тялото ѝ и ги промуши под свободния край на пуловера ѝ. Тя усети пръстите му да милват леко гърба ѝ, чувстваше всеки един от тях по кожата си. Тогава топлата му мазолеста длан се спусна до кръста ѝ и пръстите му се плъзнаха по корема ѝ, за да погаят горещата ѝ плът. Възелът в стомаха ѝ се затегна още повече, а усещането за иглички опари гърдите ѝ и накара зърната ѝ да настръхнат така, сякаш я бе докоснал там. Той я накара да забрави, че стои на претъпкан дансинг. Накара я да забрави всичко. Ръцете ѝ се спуснаха по врата му и тя сплете пръсти в косата му. Тогава целувката се промени, стана почти нежна и той леко притисна палците си към пъпа ѝ. Ник ги плъзна под колана на дънките ѝ и я придърпа срещу голямата твърда издутина, точно отдясно на копчетата му.

Собственият ѝ шокиран стон върна мигновено здравия ѝ разум и тя откъсна устни от неговите. Дилейни се задъха, засрамена и ужасена от неконтролируемата реакция на тялото си. Той ѝ беше причинявал това и преди, само че тогава тя не го бе спряла.

Дилейни го отблъсна и ръцете му паднаха от двете страни на тялото му. Когато най-накрая вдигна очи към лицето му, погледът му бе предпазлив и бдителен. След това челюстта му се стегна, а очите му се присвиха.

— Не трябваше да се връщаш. Трябваше да си останеш там, където беше — каза той, след това се обърна и си поправи път през тълпата от хора.

Изумена от своето и неговото поведение и от желанието, което още бушуваше във вените ѝ, Дилейни не можеше да помръдне в продължение на няколко дълги мига. Блусът продължаваше да бумти от големите тонколони, а двойките около нея се люшкаха в ритъма, сякаш нищо обезпокоително не се бе случило току-що. Само Дилейни знаеше, че беше. Чак след като музиката спря, тя се върна, препъвайки се, до масата си. Може би той беше прав. Може би не трябваше да се

връща. Но тя продаде душата си за пари. Много пари... и не можеше да си тръгне сега.

Дилейни облече якето си и се придвижи до предния вход. Имаше само един начин да преживее следващите седем месеца. Връщаше се пак на план А — да избягва Ник възможно най-много. С наведена глава, тя пристъпи навън в свежия хладен въздух. Дъхът ѝ излизаше на облачета пара пред лицето ѝ, докато закопчаваше палтото си.

Непогрешимият тътен от „Харли“-то на Ник разцепи нощта и Дилейни погледна през рамо. Той стоеше с големия мотор между разкрачените си крака, обърнат с гръб към нея, а върху раменете му бе опнато черно кожено яке. Ник протегна ръка и една от близначките Хоуел скочи зад него, като залепна за задника му, сякаш с лепило.

Дилейни се обърна рязко и мушна ръце в джобовете си, за да се приготви за кратката си разходка до вкъщи. Ник имаше морала на уличен котарак. Винаги е било така. Но защо я целуна, след като бе с едно от момичетата на Хоуел, беше извън способностите ѝ да разбере. Всъщност, защо въобще я целуна бе извън всякакво разбиране. Той не я харесваше. Поне това беше ясно.

Разбира се, той не я харесваше и преди десет години. Използва я, за да си върне на Хенри, но сега той беше мъртъв. И ако се забъркаше с нея, това можеше да му коства наследството, което Хенри му бе оставил. Ник беше много неща, всички от които сложни, но не и глупав.

Тя зави наляво по алеята и се качи по стълбите, водещи към апартамента ѝ. Нямаше смисъл, но според нея много от нещата, които Ник правеше, нямаха смисъл.

Във всеки друг град Дилейни щеше да се страхува да се разхожда вечер сама по улиците, но не и в Трули. От време на време имаше влизане с взлом в някоя от летните къщи от северната страна на езерото. Но нищо наистина лошо не се бе случвало тук. Хората не заключваха колите си, а често дори не си правеха труда да заключват и къщите си.

Дилейни бе живяла в твърде много големи градове, за да излезе, без да заключи апартамента си. Щом се изкачи по стълбите и влезе вътре, тя затвори вратата и хвърли ключовете върху черната стъклена масичка за кафе. Докато развързваше ботушите си, мислеше за Ник и

необузданата си реакция към него. За няколко непредпазливи мига тя го бе пожелала.

Той също я желаше. Беше го почувствала от начина, по който я докосваше, и от твърдата издутинна на ерекцията му.

Ботушът, който Дилейни държеше, падна на пода и тя се намръщи в тъмнината. На претъпкания дансинг го целуваше, сякаш той бе греховно вкусна, свежа хапка и тя умираше да го вкуси. Ник я накара да гори и да го желае така, както не бе желала друг мъж от много дълго време. Така, както го искаше и преди. Сякаш не съществува никой, освен него и нищо друго няма значение. Ник бе единственият мъж, който можеше да я накара да забрави всичко. В него имаше нещо, което я улучваше точно в сърцето. Той се беше добрал до нея тази вечер точно както в нощта, преди тя да напусне Трули преди десет години.

Дилейни не обичаше да си припомня какво се бе случило, но беше изтощена и умът ѝ се върна назад към спомените, които винаги се бе опитвала да забрави, но така и не успя.

Лятото след завършването на училище бе започнало зле и продължи все така по пътя към ада. Тя точно бе навършила осемнадесет и реши, че вече е крайно време да има думата по отношение на живота си. Не искаше да отиде в колеж веднага. Предпочиташе да си почине една година и да реши какво точно иска да прави, но Хенри вече я бе записал в университета в Айдахо, където той бе член на Алумни асоциацията. Баща ѝ вече бе избрал часовете ѝ и я бе записал на множество курсове за първокурсници.

В края на юни тя събра кураж да говори с Хенри, за да постигнат някакъв компромис. Щеше да отиде в държавния университет в Бойзи, където възнамеряваше да учи Лиза, и искаше да запише часове, които според нея изглеждаха забавни.

Той каза не. Точка по темата.

С приближаването на датата за записване през август, тя отново подхвана въпроса месец по-рано.

— Не ставай глупава. Знаем кое е най-добро за теб — каза той. — С майка ти решихме така, Дилейни. Твоите планове за бъдещето са безсмислени. Очевидно си много млада, за да знаеш какво искаш.

Но тя знаеше. Знаеше от много време и някак все си мислеше, че на осемнадесетия си рожден ден ще го получи. Поради някаква неясна

причина смяташе, че с правото ѝ да гласува ще дойде и истинската свобода. Но когато рожденият ѝ ден през февруари бе минал, без ни най-малка промяна в живота ѝ, тя реши, че завършването на училище означава освобождаване от контрола на Хенри. Щеше да има свободата да си отдъхне и да бъде Дилейни. Свободата да бъде дива и луда, ако желае. Да посещава глупави часове в колежа. Да носи скъсани дънки или твърде много грим. Да носи дрехите, които тя иска. Да изглежда по последна мода, като скитник или проститутка.

Не получи тази свобода. През август Хенри и майка ѝ караха четири часа на север, за да я заведат до университета на Айдахо, намиращ се в град Москоу, и тя се записа за есенния семестър. На връщане Хенри не спря да повтаря „Повярвай ми, знам какво е най-добро за теб“ и „Някой ден ще ми благодариш. Когато си вземеш дипломата по бизнес, ще ми помагаш да ръководя компаниите ми“. А майка ѝ я обвини, че е „разглежена и незряла“.

Следващата вечер Дилейни се измъкна през прозореца на спалнята си за първи и последен път в живота си. Можеше да поиска от Хенри да ползва колата му и той вероятно щеше да ѝ позволи, но не желаше да го моли за нищо. Не искаше да казва на родителите си къде ще ходи, с кого ще бъде или кога ще се прибере вкъщи. Нямахше план, просто неясна идея да направи нещо, което не бе правила никога преди. Нещо, което другите осемнадесетгодишни правеха. Нещо необмислено и вълнуващо.

Накъдри правата си руса коса на големи къдрици и облече розовата си лятна рокля, която се закопчаваше отпред. Роклята достигаше точно над коленете ѝ и беше най-дръзката, която имаше. Презрамките бяха тънки и тя не сложи сутиен. Мислеше си, че изглежда по-голяма, отколкото бе, не че това имаше значение. Тя бе дъщерята на кмета и всички знаеха на колко години е. Вървя пеша чак до града, обута в чифт мексикански сандали и загърнатата в бяла жилетка. Беше топла съботна вечер и трябваше да има нещо за правене. Нещо, което винаги я е било страх да направи, за да не я хванат и да не разочарова Хенри.

Откри това нещо пред Холивуд маркет на Пета улица, където спря, за да се обади на Лиза по телефона. Стоеше под слабата светлина пред тухлената сграда.

— Хайде де — молеше се тя в телефонната слушалка. — Ела да се срещнем.

— Казах ти, имам чувството, че главата ми ще експлодира — отвърна Лиза, която звучеше ужасно заради лятната си настилка.

Дилейни се загледа в металните числа на телефона и се намръщи. Как можеше да купонясва сама?

— Бебе такава.

— Не съм бебе — защити се Лиза. — Болна съм.

Тя въздъхна и вдигна поглед. Вниманието ѝ моментално бе привлечено от две момчета, които минаваха през паркинга и се насочваха към нея.

— О, боже мой. — Тя праметна жилетката през едната си ръка, а с другата стисна слушалката. — Братята Финли идват към мен. — Имаше само две други момчета с по-лоша репутация от тази на двамата приближаващи. Скутър и Уес Финли бяха на осемнадесет и двадесет и тъкмо бяха завършили гимназия.

— Не ги поглеждай — предупреди я Лиза и след това се разкашля.

— Ей, Дилейни Шоу — провлече Скутър и облегна рамото си на стената до нея. — Какво правиш съвсем сама навън?

Тя погледна в светлосините му очи.

— Търся си забавление.

— Ха-ха — изсмя се той. — Предполагам, че го намери.

Дилейни завърши гимназията „Линкълн“ заедно с тях и ги намираше в известен смисъл забавни и доста глупави. Те поддържаха учебната година интересна, като пускаха фалшиви пожарни аларми или си сваляха панталоните, за да покажат твърде белите си задници. Братята Финли бяха големи почитатели на подобни демонстрации.

— Какво предлагаш, Скутър?

— Дилейни... Дилейни... — викаше Лиза в слушалката. — Бягай. Бягай с все сили от братята Финли.

— Да пийнем малко бира — отговори Уес вместо брат си. — Да намерим купон.

Да пие бира с братята Финли, определено бе нещо, което никога не бе правила преди.

— Трябва да тръгвам — каза тя на Лиза.

— Дилейни...

— Ако намерят тялото ми да се носи по езерото, кажи на полицията, че за последно съм била видяна с братята Финли.

Когато затвори слушалката на паркинга, спря стар „Мустанг“ със сгъваем покрив, ръждиви стопове и още по-ръждив ауспух, който освети с двойните си фарове Дилейни и новите ѝ приятели. Светлините и двигателят угаснаха и вратата се отвори. От колата се показва почти двуметрова враждебност. Ник Алегреза бе пъхнал тениската си с надпис „Изяж червея“ в износените си дънки. Той погледна Скутър и Уес, а след това и Дилейни. През последните три години тя рядко виждаше Ник. Той прекарваше по-голямата част от времето си в Бойзи, където работеше и посещаваше университета. Но не се бе променил много. Косата му бе все така лъскавочерна, подстригана късо около ушите и врата. Все още беше поразителен.

— Може да си направим собствено парти — предложи Скутър.

— Само ние тримата? — попита тя, достатъчно силно, че да я чуе Ник.

Той все я наричаше бебе, обикновено точно след като бе хвърлил някой скакалец по нея. Но тя вече не беше бебе.

Ник се намръщи, после се обърна и изчезна в магазина.

— Може да отидем в нашата къща — продължи Уес. — Родителите ни са извън града.

Дилейни върна вниманието си към братята.

— О... ще поканите ли някой друг?

— Защо?

— За партито — отвърна тя.

— Имаш ли някакви приятелки, на които да се обадиш?

Тя помисли за единствената си приятелка, която си бе вкъщи болна и поклати глава.

— Не познавате ли някакви други хора, които можете да поканите?

Скутър се усмихна и се приближи.

— Защо ще искам да правя такова нещо?

За пръв път Дилейни бе обхваната от лошо предчувствие.

— Защото искате да си направим купон, забрави ли?

— Ще си направим купон. Не се безпокой.

— Плашиш я Скутър. — Уес бутна брат си и го удари отстрани.

— Ела с нас вкъщи и ще се обадим на хората оттам.

Дилейни не му повярва и сведе поглед към сандалите си. Искаше да е като другите осемнадесетгодишни момичета. Искаше да направи нещо необмислено, но не беше навита за тройка. А нямаше съмнение, че точно това им се върти в ума. Ако и когато Дилейни реши да изгуби девствеността си, нямаше да е с единия или двамата братя Финли. Беше виждала белите им задници и... не, благодаря.

Щеше да е трудно да ги разкара и тя се чудеше колко дълго ще трябва да стои пред Холивуд маркет, преди те най-после да се откажат и да си тръгнат.

Когато вдигна поглед, Ник стоеше при колата си и пъхаше стек бира на задната седалка. Той се изправи и заби погледа си в нея. Гледа я няколко дълги секунди и после каза:

— Ела тук, принцесо.

Имаше време, когато тя бе едновременно уплашена и очарована от него. Той винаги бе много самонадеян, така сигурен в себе си и толкова забранен. Дилейни вече не се плашеше, а и доколкото преценяваше нещата, имаше два избора: да се довери на него или на братята Финли. Нито един от вариантите не беше страхотен, но въпреки лошата му слава, тя знаеше, че Ник нямаше да я принуди да направи нещо, което тя не желае. Не беше толкова сигурна, че може да каже същото за Скутър и Уес.

— Ще се видим пак, хора — каза тя и тръгна бавно към най-лошото от лошите момчета.

Ускореният ѝ пулс нямаше нищо общо със страха и всичко общо с равния, плътен тембър на гласа му.

— Къде е колата ти?

— Дойдох пеша.

Той отвори вратата от страната на шофьора.

— Качвай се.

Тя погледна в тъмносивите му очи. Той вече не бе момче, в това нямаше съмнение.

— Къде отиваме?

Той кимна към братята Финли.

— Има ли значение?

Вероятно трябваше да има.

— Няма да си направиш някаква лоша шега с мен и да ме зарежеш в гората, нали?

— Тази вечер не. В безопасност си.

Тя хвърли пуловера си отзад и прескочи таблото между седалките с колкото достойнство ѝ бе възможно, за да се премести на мястото до това на шофьора. Ник запали „Мустанг“-а и фаровете светнаха. Той обърна на паркинга и тръгна по Пета улица.

— Сега ще ми кажеш ли къде отиваме? — попита тя, горяща от ентузиазъм.

Не можеше да повярва, че наистина седеше в колата на Ник. Нямаше търпение да разкаже на Лиза. Просто беше прекалено невероятно.

— Ще те прибера в къщи.

— Не! — Тя се обърна към него. — Не можеш. Не искам да се връщам обратно там. Още не мога да се върна.

Той я погледна за миг и след това върна отново погледа си към тъмния път пред него.

— Защо не?

— Спри и ме пусни да сляза — каза тя, вместо да отговори на въпроса му.

Как можеше да обясни на някого, още повече на Ник, че просто вече не можеше да диша там? Сякаш Хенри бе стъпил на гърлото ѝ и тя не успяваше да поеме въздух в дробовете си. Как да обясни на Ник, че през по-голямата част от живота си чакаше да се освободи от Хенри, но сега вече знаеше, че този ден никога няма да дойде? Как да му каже, че това е нейният начин най-накрая да се бори? Сигурно щеше да ѝ се изсмее и да я вземе за незряла, както смятаха Хенри и майка ѝ. Знаеше, че е наивна, и го ненавиждаше. Очите ѝ започнаха да се овлажняват и тя се обърна. Мисълта да се разплаче като бебе пред Ник, я ужасяваше.

— Просто ме пусни да сляза.

Вместо да спре, той насочи „Мустанг“-а по улицата, която водеше към дома на Дилейни. Пътят, осветен от фаровете на колата приличаше на тъмна тръба, върху която падаха сенките на високите борове и се отразяваха светлините от маркировката на пътното платно.

— Ако ме върнеш вкъщи, просто ще избягам отново.

— Да не плачеш?

— Не — излъга тя и отвори широко очи, надявайки се вятърът да ги изсуши бързо.

— Какво правеше с братята Финли?

Тя погледна към него. Лицето му беше осветено от светлините на таблото.

— Търсех как да си прекарам времето.

— Тези две момчета само ще ти навлекат неприятности.

— Мога да се оправя със Скутър и Уес — изтъкна тя, въпреки че не бе толкова сигурна.

— Глупости — отсече той и спря „Мустанг“-а в края на дългата алея, водеща към къщата. — Сега се прибирай вкъщи, където ти е мястото.

— Не ми казвай къде ми е мястото — каза тя, докато се протягаше към дръжката и блъсна вратата с рамо.

Беше ѝ писнало до смърт от това всички да ѝ казват къде да иде и какво да прави. Тя изскочи от колата и тресна вратата след себе си. С високо вдигната глава, Дилейни се запъти обратно към града. Беше твърде ядосана, за да плаче.

— Къде си мислиш, че отиваш? — извика той след нея.

Дилейни му показа среден пръст и се почувства добре. Освободена. Тя продължи да върви и го чу да проклина, точно преди гласът му да бъде заглушен от въртенето на гуми.

— Качвай се — изстреля той, щом колата спря до нея.

— Върви по дяволите.

— Казах, качвай се!

— А аз казах, върви по дяволите!

Колата спря, но тя продължи да върви. Не знаеше къде отива този път, но *нямаше* да се прибере вкъщи, преди да се почувства добре и готова да го направи. Не искаше да ходи в университета в Айдахо. Не искаше диплома по бизнес. И не искаше да прекара нито миг повече от живота си в малко градче, където не можеше да диша.

Ник сграбчи ръката ѝ и я завъртя. Фаровете го осветяваха отзад и той изглеждаше огромен и внушителен.

— Какъв ти е проблемът, за бога?

Тя го бутна, но той сграбчи другата ѝ ръка.

— Защо трябва да ти казвам? Теб не те е грижа. Ти просто искаш да ме зарежеш тук. — Сълзите намокриха миглите ѝ и тя се ужаси. — Да не си посмял да ме наречеш бебе. На осемнадесет съм.

Погледът му премина от челото към устата ѝ.

— Знам на колко години си.

Тя премигна и се загледа в него през замъгления си поглед. Очите ѝ се плъзнаха по прекрасната извивка на горната му устна, правия му нос и ясните му очи. Месеците гневно недоволство преляха през нея като вода през сито.

— Достатъчно съм голяма, за да знам какво искам да правя с живота си. А това, което *не искам*, е да ходя в колеж. Не искам да уча бизнес и някой друг да ми казва кое е най-добре за мен. — Тя пое дълбоко въздух и продължи. — Искам да живея собствения си живот и първо да мисля за себе си. Уморих се да се опитвам да бъда съвършена и искам да правя гафове като всички останали. — Тя се замисли за момент и тогава каза. — Искам всички да се отдръпнат и да изживея живота си пълноценно... *моя живот*. Искам да се насладя на същината му. Да бъда пусната на свобода и да правя нещата, без да мисля за последствията. Искам да вкуся живота.

Ник я издърпа към себе си и погледна в очите ѝ.

— А аз искам да вкуся теб — каза той, след това се наведе над нея и леко я ухапа по долната устна.

За няколко дълги секунди Дилейни стоеше напълно неподвижно, твърде изумена, за да помръдне. В главата ѝ имаше милиард удивителни усещания. Ник Алегреза хапеше леко устните ѝ и тя не можеше да диша. Устата му бе топла и твърда. Той я целуваше като мъж, който има огромен опит. Ръцете му се раздвижиха и обхванаха лицето ѝ. Той проследи с пръсти нежните контури и плъзна палци от челюстта към брадичката ѝ. След това продължи все по-надолу, докато устата ѝ не се отвори. Топлият му език се плъзна вътре и докосна нейния. Той имаше вкус на бира. По гръбнака ѝ пробягаха горещи тръпки и тя го целуна така, както не бе целувала никого преди това. Никой не я беше карал да се чувства, сякаш кожата ѝ бе твърде тясна при черепа и гърдите ѝ. Никой не я беше карал да иска първо да действа, а после да се занимава с последиците. Тя постави ръце на солидната стена, която представляваха гърдите му, и всмука езика му в устата си.

А на заден план в ума ѝ оставаше мисълта колко напълно невероятно беше всичко това. Това бе Ник, момчето, което прекарваше еднакво време да я тормози и да я очарова. Ник, мъжът, който я караше да се чувства разгорещена и останала без дъх.

Той приключи целувката, без Дилейни да очаква това, и тя плъзна зашеметено длани по врата му.

— Хайде да се разкараме оттук — каза той и сграбчи ръката ѝ.

Този път тя не го попита къде отиват.

Не я интересуваше.

[1] Песен на Отис Рединг от 1965 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Караха три мили извън града и паркираха на песъчливия бряг на Ейнджъл Бийч. Имотът бе изолиран и те трябваше да отворят желязната врата, за да влязат. Беше място, което Дилейни познаваше доста добре. Гъстата гора отстъпваше място на белия пясък и всичко това бе собственост на Хенри.

Ник се облегна на капака на „Мустанг“-а и постави единия си крак на бронята. Извади две бири от стека и сложи останалите до него.

— Пила ли си някога бира? — попита той, отвори кенчетата и подаде едното на Дилейни.

Беше й позволено да опитва бирата на Хенри.

— Да, разбира се. Постоянно.

Той я погледна изпод мигли.

— Постоянно, а? — Ник вдигна кенчето до устните си и изпи голяма глътка.

Наблюдавайки го, Дилейни отпи малко от своята бира. Тя прикри гримасата си, като се обърна, за да разгледа езерото Мери, което беше на около двадесет метра пред нея. Върху тъмните вълни лежеше блестяща пътека и стигаше до пълната луна, която бе кацнала ниско над водата. Пътеката изглеждаше вълшебна, сякаш можеше просто да пристъпиш от брега върху нея, без да се намокриш. Сякаш можеше да минеш през водата и да се озовеш на някое екзотично място. Тя опита отново от бирата си и този път успя да не се намръщи. Хладният бриз докосваше кожата й, но на нея не й беше студено.

— Май не ти се ходи в университета в Айдахо.

Тя се обърна към Ник. В тъмната му коса блестяха лъчи от лунна светлина.

— Не, не искам да ходя в колеж още сега.

— Тогава недей.

Тя се разсмя и отпи още няколко глътки от бирата си.

— Да бе. Кога е имало значение какво искам аз? Хенри не ме попита кои часове бих желала да посещавам наесен. Той просто ме

записа и плати за всичко.

Ник замълча за момент и не беше нужно Дилейни да го пита за какво мисли. Иронията бе по-силна от думите. Ник работеше, докато учеше, за да плати за привилегията, която баща му налагаше на Дилейни.

— Кажи на стареца да си гледа работата. Аз бих.

— Знам, че *ти* би го направил, но аз не мога.

Той повдигна кенчето и попита:

— Защо не?

Защото винаги се чувстваше като длъжница на Хенри за това, че бе спасил майка ѝ и нея от онази малка каравана „Airstream“ в предградията на Лас Вегас.

— Просто не мога. — Погледът ѝ се отклони към черните очертания на планините, преди да се върне отново на Ник. — Това е толкова странно — каза тя. — Никога не бих си помислила, че с теб ще сме приятелчета по чашка.

— Защо така?

Тя го погледна, като че ли беше бавноразвиващ се.

— Защото ти си този, който си. А аз съм аз — каза тя и отпи още няколко глътки.

Той присви очи.

— Искаш да кажеш, че ти си дъщерята на кмета, а аз съм неговото копеле?

Прямотата му я изненада. Повечето хора, които познаваше, не казваха нещата просто така. Те целуваха въздуха над бузата ти и казваха, че изглеждаш добре, когато това не бе истина. Дилейни се запита какво ли е да имаш такава свобода.

— Ами, аз не бих се изразила точно така.

— Как би се изразила тогава?

— Че твоето семейство ме мрази, а моето не го е грижа за теб.

Той наклони глава и пресуши половината си бира. Наблюдаваше я над ръба на кенчето, докато го сваляше от устата си.

— Малко по-сложно е от това.

— Наистина. През по-голямата част от живота си ти ме измъчваше.

Едното ъгълче на плътната му уста се повдигна.

— Никога не съм те измъчвал. Може и да съм те дразнил понякога.

— Ха! Когато бях в трети клас ми каза, че Реджи Овертон крадял малки руси момичета и хранел с тях доберманите си. С години бях ужасена от Реджи.

— А ти прекара по-голямата част от живота си, като обикаляше наоколо с вирнат нос, сякаш си подушила нещо лошо във въздуха.

— Не съм. — Дилейни не мислеше, че някога е погледнала някого по този начин.

— Да, така беше — увери я той.

— Тогава защо ме целуна тази вечер?

Погледът му се плъзна към устата ѝ.

— От любопитство.

— Беше любопитен да разбереш дали ще ти позволя?

Той се подсмихна леко и плъзна очите си надолу към редицата копчета на роклята ѝ.

— Не — каза той, сякаш мисълта за отхвърляне никога не му бе идвала наум. Ник вдигна поглед обратно към очите ѝ. — Бях любопитен да видя дали си толкова сладка, колкото изглеждаш.

Тя се изпъна, колкото ѝ бе възможно, и изпи няколко глътки от бирата си за кураж, преди да попита:

— И какво реши?

Той я повика с пръст и каза с нисък и чувствен глас:

— Ела тук, диваче.

Нещо в тембъра му, думите му и начина, по който ги каза, я привлякоха към него, сякаш бяха вързани един за друг и той просто я придърпваше към себе си. През стомаха ѝ премина странен гъдел.

— Реших, че имаш вкус на боровинковото вино на чичо Джоуса. Определено сладко, но много силно.

Тя скри усмивката си зад кенчето. Искаше да бъде като вино.

— Това лошо ли е?

Той взе бирата от ръката ѝ и я остави зад него, върху капака на колата.

— Зависи какво искаш да направиш по въпроса. — Той остави своята бира до нейната и се изправи с едно плавно движение. Повдигна с пръсти брадичката ѝ и я погледна в очите. — Целувал ли те

е някой, докато ти стане толкова горещо, че да се почувстваш така, сякаш изгаряш?

Тя не отговори. Не искаше да си признае, че никога досега не е била толкова погълната или разгорещена от страст, че да се забрави напълно или да забрави страха си от Хенри.

Ник премести ръце към врата ѝ, без да отделя поглед от очите ѝ.

— Докато вече не те е грижа за нищо друго? — Той сведе лицето си до ухото ѝ. — Някой докосвал ли е някога гърдите ти? — прошепна. — Под блузата, под сутиена? Където кожата ти е топла и нежна?

Езикът залепна в устата ѝ.

— Пъхал ли е някой ръце в панталоните ти? — Разтворените му горещи устни преминаха покрай бузата ѝ. — Докосвал ли те е между краката, където си хлъзгава и готова?

Освен в часовете по Здравеопазване и хигиена никой преди не бе говорил сериозно за секс с Дилейни. Каквото знаеше, го бе научила от филмите и от подслушването на момичетата в училище. Дори Лиза предполагаше, че е невинна като монахиня, но не и Ник. Той виждаше това, което никой друг не успяваше, и вместо да се обиди от езика му, тя обърна лице към него и го целуна. От години чуваше слухове за сексуалните му похождения. Не искаше да я мисли за наивна и скучна, и нарочно разпали страстта му, като го поглъщаше с устни и език. Остави се да падне с главата надолу в замайващата топлина, която изгаряше плътта ѝ. Младото ѝ тяло се изпълни със сокове на желание и за първи път в живота си тя се пусна по течението.

Целувката разби различията им и ги понесе във вихъра на страстта. Ръцете му се преместиха на гърба ѝ и се спуснаха към дупето ѝ. Той го обхвана с ръце, а след това я дръпна към себе си, докато тя се изправи на пръсти и гърдите им се притиснаха. Притегли я срещу таза си и я остави да усети голямата му твърда ерекция. Тя не се страхуваше. Вместо това се чувстваше свободна. Свободна да изследва сама това, което момичетата на нейната възраст познаваха. Свободна да се чувства като желана осемнадесетгодишна девойка, която бе на границата да стане жена. Дилейни бе пламнала от новите усещания и емоции, и искаше той да я докосва така, както би докосвал всяко друго момиче. Искаше да се изгуби в него.

Той се отдръпна и я остави да се плъзне надолу по тялото му.

— По-добре да спрем дотук, диваче.

Дилейни не искаше да спира. Не още. Тя се плъзна отново по гърдите му и нагоди тялото си към неговото. Облиза устните си и усети неговия вкус.

— Не.

Побиха го тръпки и той се загледа в нея, сякаш искаше да я отблъсне, но не можеше да се застави да го направи. Тя го погледна в очите и остави погледа си да обходи красивото му лице. Целуна го по бузата, а после точно под ухото.

— Оставам точно тук. — Тя отвори уста и облиза топлатата му плът. Той ухаеше на сапун, кожа и свеж планински бриз.

Ръцете му се преместиха към кръста ѝ, след това се плъзнаха от двете страни на тялото ѝ и събраха плата на роклята. Подгъвът се вдигна до началото на бедрата ѝ, и той притисна ерекцията си към корема ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш това?

Тя кимна.

— Каж ми. Каж ми, за да няма грешки.

— Докосни ме, както каза.

Той обхвана с длан дясната ѝ гърда.

— Тук?

Зърното ѝ се втвърди.

— Да.

— Така и не отговори на въпроса ми. Докосвал ли те е някой по този начин?

Тя го погледна в очите и сякаш там съзря една съвсем нова страна от Ник. За първи път тя погледна отвъд поразителното му лице и видя мъжа, който беше в действителност. Тя не познаваше този Ник. Погледът му бе напрегнат, но я галеше, като че ли бе направена от нещо крехко.

— Не.

— Защо? — Той прокара леко палеца си по гърдите ѝ и тя прехапа устни, за да не изстене на глас. — Красива си, Дилейни, и можеш да имаш всеки, когото си пожелаеш. Защо мен?

Тя знаеше, че не е красива, не като майка си. Но начинът, по който я гледаше, докосваше и тонът му, когато го казваше, почти я накараха да му повярва. Да вярва, че всичко това е възможно.

— Защото ме караш да не желая да казвам *не*.

Той изстена дълбоко и се наведе над нея отново. Целувката започна като леко докосване на устни, но бързо се превърна в безмилостна, влажна и груба. Чувственият натиск на езика му докосна нещо също толкова чувствено в нея и тя изскимтя. Искаше да пропълзи вътре в Ник, да се почувства обградена от него. Когато той най-накрая я отдръпна от себе си, тя дишаше тежко. Ник се пресегна към копчетата на роклята ѝ и я погледна в очите, докато разкопчаваше розовия памучен плат чак до кръста ѝ. Пристъп на страх проникна през топлата омая, замъглила главата ѝ. Никой мъж не я бе виждал гола и макар че желаше да я докосва, тя не искаше непременно да я гледа. Не и мъж като Ник, който бе видял повече от необходимото количество голи жени. Но в същия миг той дръпна роклята настрани и вече бе прекалено късно за протести. Студеният въздух втвърди вече настръхналите ѝ зърна и той сведе погледа си към голите ѝ гърди. Гледа я толкова дълго, че страхът ѝ нарасна и тя повдигна ръце, за да се прикрие от него.

— Не се крий от мен. — Той хвана китките ѝ и ги издърпа зад гърба ѝ.

Гръбнакът ѝ се изви и презрамките на роклята ѝ паднаха надолу по ръцете. Той отново се наведе към нея и сниши лицето си на нивото на голите ѝ гърди, като я притисна на капака на колата. Ник прошепна името ѝ и след това я целуна. Студените му бузи се потъркаха в падинката между гърдите ѝ и тя забрави целия си страх.

— Красива си. — Думите му затоплиха кожата ѝ и се забиха в сърцето ѝ и този път тя повярва, че наистина мисли това, което казва. Той облегна челото си о нейното, тъмната му коса бе в ярък контраст с бялата ѝ кожа. — Знаех, че ще бъдеш. Винаги съм знаел. Винаги. — Тогава горещите му устни докоснаха гърдите ѝ, като ги плъзна по самото им връхче. — Знаех, че ще си розова тук.

За един краткотраен миг Дилейни се зачуди откъде е знаел, но тогава езикът му направи кръгче около зърното ѝ и мозъкът ѝ спря да произвежда мисли. Дишането ѝ стана плитко, докато гледаше как езикът му се движи и я облизва.

— Харесва ли ти това?

Ръцете ѝ, които той продължаваше да държи зад гърба ѝ, се свиха в юмруци.

— Да.

— Колко?

— М... много.

— Искаш ли още?

Дилейни затвори очи и главата ѝ се отпусна на една страна.

— Да — отговори тя и той пое зърното ѝ в уста. Устните му го засмукаха и Дилейни усети придърпването между краката си. Чувството бе хубаво. Толкова хубаво, че не искаше той да спира. Никога. Устата му се премести на другата ѝ гърда и продължи сладкото си изтезание. Езикът му ближеше зърното ѝ и я караше да копнее за още. — Ник — прошепна тя и дръпна китките си, за да ги освободи от хватката му. Роклята ѝ падна на земята и се разстла около краката ѝ. Тя впи пръсти в косата му и го задържа до гърдите си.

— Още?

— Да. — Дилейни всъщност не знаеше какво точно иска, но определено копнееше за още от този горещ копнеж, който бе завладял цялото ѝ тяло и предизвикваше трепет в стомаха ѝ. Искаше още от Ник.

Една от големите му топли длани се плъзна между краката ѝ и нежно докосна слабините ѝ. Тънкият памучен плат на бельото ѝ бе единствената бариера, която разделяше ръката му от чувствителната ѝ плът.

— Влажна си.

Горещият копнеж се засили и тя едва можеше да говори.

— Съжалявам — успя да каже.

— Недей. Винаги съм искал да подмокрят гащичките ти. — Той отново се изправи и я целуна бързо. След това сграбчи кръста ѝ и я постави на капака на „Мустанг“-а. Премести крака ѝ към хромираната броня и каза: — Легни, Дилейни.

— Защо? — Тя постави ръка на гърдите му, после я премести бавно към дънките му и я притисна към твърдата издупчина под ципа му.

Той затаи дъх и бутна раменете ѝ, докато тя не легна по гръб върху студения метал.

— Защото ще те накарам да се почувстваш наистина хубаво.

— Вече се чувствам така. — Тя протегна ръце към него, когато той застана между бедрата ѝ.

— Тогава ще те накарам да се почувстваш още по-хубаво. — Той постави длани от двете страни на главата ѝ и я целуна така, сякаш искаше да я изяде. Когато вдигна устни, Ник каза: — Ще те накарам да се чувстваш, като че ли изгаряш.

Дилейни погледна нагоре към красивото му лице. Искаше той да прави любов с нея. Искаше да разбере това, което другите момичета на нейната възраст вече знаеха. Искаше Ник да я научи.

— Да — каза тя на всичко, което той искаше.

Ник се усмихна, докато изкусните му пръсти сваляха бикините ѝ. Тя усети как платът се плъзга по краката ѝ и след миг бельото ѝ вече го нямаше. Дланите му се отпавиха нагоре по вътрешната страна на бедрата ѝ и единият му палец я докосна там, където бе влажна. Удоволствието, което изпита беше неопишимо. Пръстите му започнаха да гаят влажната ѝ плът, докато не ѝ се прииска да закрепци.

— Още?

— Да — изстена тя и очите ѝ се затвориха. — Още. — Докосването му беше толкова хубаво, че почти я болеше от него.

Нарастващото напрежение в слабините ѝ се засили. Тя искаше това да свърши и в същото време да продължи завинаги. Искаше той да е гол върху нея, да изпълва ръцете ѝ с топлото си тяло. Тя отвори очи и се вгледа в него, стоящ там между коленете ѝ, гледайки надолу към нея под натежалите си клепачи.

— Прави любов с мен, Ник.

— Ще ти дам нещо по-добро от любов. — Той коленичи пред нея и целуна нежно вътрешната страна на бедрото ѝ. — Ще те накарам да свършиш. — Дилейни замръзна, извънредно благодарна, че бе заобиколена от тъмнина. Когато каза „да“, нямаше предвид това. Щеше да притисне коленете си, но Ник ѝ пречеше. Не бе сигурна какво мислеше да направи той, но бе убедена, че нямаше да направи това.

Но той го стори. Плъзна ръце под нея и след това я повдигна към горещата си отворена уста. Шокът я вцепени. Не можеше да повярва какво направи той. Какво продължаваше да прави. Искаше да му каже да спре, но не можеше да изрече думите заради чувствената наслада, която се разливаше по тялото ѝ. Не можеше да контролира трепета, който се изкачваше по гръбнака ѝ и вместо да се отдръпне, тя изви гърба си. Езикът и устата му нежно я галеха между краката по същия начин, по който целуваше гърдите ѝ.

— Ник — изстена тя и притегли главата му.

Удоволствието нарастваше неудържимо и всяко докосване на езика му я приближаваше към върха на екстаза. Той премести една от петите ѝ върху рамото си и изви ханша ѝ. Притегли я по-близо към устата си и се зарови в чувствителната ѝ плът. Невероятното усещане се усили, разля се в тялото ѝ и след това я тласна към върха.

Звездите в нощното небе над главата ѝ станаха неясни, докато горещите вълни я заливаха с екстаз сякаш една след друга. Тя извика името му отново и отново, докато горещината преминаваше през бедрата и гърдите ѝ. Тя бе разтърсена от неконтролируеми спазми и когато свършиха, се чувстваше променена. Беше шокирана от това, което направи и от това кой го направи, но не съжаляваше. Никога не се бе чувствала така близка с някого през живота си и искаше той да я подържи в обятията си.

— Ник?

Той целуна нежно вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Ммм?

От докосването на устните му тя изведнъж осъзна в каква смущаваща поза беше. Усети как бузите ѝ почервеняха, докато сваляше крака си от рамото му и седаше.

Той се изправи и обхвана лицето ѝ с ръце.

— Още?

Тя бе наивна, не глупава и разбираше какво пита. Искаше да му даде същата невероятна наслада, която той ѝ бе доставил току-що.

— Още. — Тя издърпа тениската от колана на дънките му и разкопча копчетата му. Ръцете му се увиха около китките ѝ и я спряха.

— Стой мирна за малко — каза той, точно преди лъч светлина да го заслепи. — Мамка му!

Дилейни погледна през рамо и също бе заслепена от двата фара, насочени към тях. Чист адреналин премина през вените ѝ и тя бутна Ник, като в същото време скочи от капака. Роклята ѝ лежеше в краката му и тя се протегна за нея, точно когато сребристият „Линкълн“ на Хенри спря зад „Мустанг“-а. Дилейни промуши лятната си рокля през главата, но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да я закопчае.

— Помогни ми — изплака тя в паниката си, без да има предвид някого конкретно.

Ник се обърна и се пресегна към копчетата на кръста ѝ. Той ѝ прошепна нещо, но тя не можеше да го чуе заради бученето в ушите ѝ.

— Разкарай се от нея! — извика Хенри в секундата, в която отвори вратата на колата.

Тя успя да закопчае горните две копчета, но бе безпомощна срещу паниката, която се надигаше в нея. Дилейни погледна към земята и видя големия крак на Ник върху бикините ѝ. Отчаяни тихи ридания изпълниха дробовете ѝ.

— Разкарай проклетите си мръсни ръце от нея!

Дилейни погледна нагоре точно когато Хенри стигна до тях. Той блъсна Ник и я бутна зад себе си. И двамата мъже бяха еднакво високи, с еднакво телосложение, с еднакво пламнали сиви очи. Фаровете на „Линкълн“-а осветяваха всяка мъчителна подробност. Райето на ризата на Хенри, среброто в косата му.

— Никога не съм мислил, че ще паднеш толкова ниско — каза Хенри, сочейки Ник. — Винаги съм знаел, че ме мразиш, но никога не съм мислил, че ще паднеш толкова ниско само за да ми го върнеш.

— Може би това няма нищо общо с теб — каза Ник и се намръщи.

— Другият път няма нищо общо с мен. Мразил си ме през целия си живот и ревнуваш от Дилейни от деня, в който се ожених за майка ѝ.

— Прав си. Мразя те цял живот. Ти си кучи син и най-голямата услуга, която някога си правил на майка ми, е, че си отрекъл, че въобще си спал с нея.

— И най-накрая получи своето отмъщение. Единствената причина да чукаш Дилейни, е да ми го върнеш.

Ник кръстоса ръце на гърдите си и се отпусна на един крак.

— Може би я чуках, защото ме възбужда.

— Би трябвало да те пребия от бой.

— Дай най-доброто от себе си, старче.

— О, господи — изстена Дилейни и приключи със закопчаването на копчетата си. — Хенри, ние не...

— Влизай в колата — прекъсна я той.

Тя погледна към Ник. Нежният любовник, който я бе накарал да се чувства красива, бе изчезнал.

— Кажи му. — Само преди няколко минути го чувстваше толкова близък, а сега въобще не го познаваше. Той изглеждаше спокоен, но това бе заблуда. Или може би тя познаваше този Ник. Този груб мъж пред нея бе онзи Ник, с когото бе израснала; мъжът, който я бе качил на колата си по-рано, бе илюзия. — Моля те, кажи му, че нищо не се е случило — умоляваше го тя, за да ѝ помогне да излезе от тази кошмарна ситуация. — Кажи му, че не сме направили нищо!

Той вдигна едната си вежда многозначително.

— За какво точно искаш да го излъжа, диваче? — попита Ник. — Той те видя да стоиш върху колата ми като украса за капака. Ако беше дошъл само няколко минути по-рано, щеше да види доста повече.

— Получи отмъщението си, нали? — Хенри сграбчи ръката на Дилейни и я бутна към Ник. — Взе едно невинно момиче и я омърси, само за да ми го върнеш.

Дилейни погледна суровото изражение на Ник и не знаеше на какво да вярва. Искаше ѝ се да го бе грижа малко повече, но очите, които я гледаха, бяха толкова студени. Преди няколко минути щеше да каже, че Хенри греши, но сега не знаеше какво да мисли.

— Вярно ли е? — попита тя и една сълза се търкулна по топлите ѝ страни. — Използва ли ме, за да си отмъстиш на Хенри?

— Така ли мислиш?

Това, което ѝ направи, бе толкова лично, толкова интимно. Не мислеше, че може да понесе знанието, че я е използвал. Искаше той да каже на Хенри, че греши, че я е целувал и докосвал, защото я е желал, а не защото го мрази.

— Не знам!

— Не знаеш ли?

— Не.

Той не проговори сякаш цяла вечност, след което каза:

— Вярвай на Хенри тогава.

Риданието заседна в гърлото ѝ и тя се запрепъва към колата на баща си. Усещаше празнота в гърдите си. Успя да влезе в колата, преди втората сълза да се стече по бузата ѝ. Студената кожа под голото ѝ дупе ѝ напомни, че нямаше нищо друго под роклята си. Тя се вгледа през прозореца към двамата мъже и през блъскането на сърцето в гърдите си чу как Хенри заплашва Ник.

— Стой далеч от дъщеря ми — извика той. — Стой далеч или ще превърна живота ти в ад.

— Може да опиташ — каза Ник, думите му едва се чуваха през дебелото стъкло. — Но няма какво да ми направиш.

— Ще видим. — Хенри отиде до вратата на шофьорското място. — Стой далеч от Дилейни — предупреди го той за последно и се пъкна на предната седалка.

Обърна колата и фаровете осветиха Ник за няколко кратки секунди. И за тези секунди тениската му светеше искрящо бяла. Мекият памучен плат бе издърпан от колана му, а горните копчета на дънките му бяха разкопчани. Той се наведе, за да вдигне нещо, но Хенри обърна колата и тръгна напред по пътя, преди тя да успее да види какво взе от земята. Макар че нямаше нужда да вижда, тя вече знаеше. Дилейни внимателно подпъкна роклята под голото си дупе.

— Това ще убие майка ти — избухна Хенри.

Вероятно, помисли Дилейни. Тя сведе поглед към ръцете си и една сълза падна върху палеца ѝ.

— Тя отиде в стаята ти, за да ти каже лека нощ, но теб те нямаше. — Колата зави по главния път и Хенри форсира двигателя. — Тя се поболя от притеснение. Страхуваше се, че си отвлечена.

Дилейни прехапа устни, за да спре обичайното извинение. Не я интересуваше, че е притеснила майка си.

— Само почакай докато научи, че истината е много по-лоша от всичко, което може да си представи.

— Как ме намери?

— Не че има значение, но няколко човека при магазина са те видели да се качваш в колата на Алегреза. Ако не бяхте оставили вратата на Ейнджъл Бийч отворена, щеше да ми отнеме доста повече време, но щях да те намеря.

Дилейни не се съмняваше в него. Тя извърна поглед към прозореца и се вгледа в тъмната нощ.

— Не мога да повярвам, че си ме издирвал. На осемнадесет съм. Не мога да повярвам, че си карал из града и си ме търсил, сякаш съм десетгодишна.

— А аз не мога да повярвам, че те намерих гола, като евтина проститутка — каза той и продължи словесния си двубой, докато вкарваше колата в гаража.

Възможно най-спокойно при създалите се обстоятелства Дилейни слезе от колата и влезе в къщата.

Майка ѝ я посрещна в кухнята.

— Къде беше? — попита Гуен.

Погледът ѝ се плъзна от лицето на Дилейни към краката ѝ и отново нагоре.

Дилейни премина покрай нея, без да отговори. Хенри щеше да каже на майка ѝ. Винаги го правеше. Тогава заедно щяха да решат съдбата ѝ. Вероятно щяха да я накажат, сякаш бе дете. Тя се изкачи по стълбите до спалнята си и затвори вратата след себе си. Не се опитваше да се скрие. Знаеше по-добре, а дори и да не знаеше тазвечерният ѝ урок ѝ показва, че независимостта е безсмислена.

Тя погледна отражението си във високото огледало. Спиралата се бе стекла по бузите ѝ, очите ѝ бяха червени, а лицето бледо. Иначе изглеждаше така, както винаги. Не личеше, че светът ѝ се е преобърнал под краката и сега се намираше на ново място. Стаята ѝ изглеждаше по същия начин, както няколко часа по-рано, когато се измъкна през прозореца. Снимките, пъхнати в огледалото, и розите на шкафчето до леглото ѝ бяха същите както винаги, но всичко бе различно. Тя бе различна.

Тя позволи на Ник да направи неща с нея, които не си бе представяла и в най-смелите си мечти. О, тя бе чувала за оралния секс. Няколко момичета от часовете ѝ по математика се хвалеха, че знаят как да правят свирки, но до тази вечер Дилейни никога не бе вярвала, че хората наистина правеха подобни неща. Сега вече знаеше по-добре. Сега знаеше, че дори не е необходимо мъжът да харесва момичето, с което е. Знаеше, че един мъж можеше да направи невероятно интимни неща на жена по причини, различни от страстта или взаимното привличане. Вече знаеше как се чувства човек, когато е използван.

Когато се замисли за топлата уста на Ник, притисната към вътрешната страна на бедрата ѝ, бледите ѝ бузи почервеняха и тя отклони поглед от отражението си. Това, което видя, я засрами. Искаше да се чувства свободна. Свободна от контрола на Хенри. Свободна да живее.

Беше глупачка.

Дилейни се преоблече в чифт дънки и тениска и изми лицето си. Когато приключи, отиде в кабинета на Хенри, където знаеше, че щяха

да я чакат родителите ѝ. Те стояха зад махагоновото бюро и по изражението на Гуен личеше, че Хенри я бе запознал с всяка мъчителна подробност.

Сините очи на Гуен се разшириха, когато погледна към дъщеря си.

— Не знам какво да ти кажа.

Дилейни седна в кожения стол срещу бюрото. Да не знае какво да каже, никога не бе спирало майка ѝ преди. И сега не я спря.

— Каж ми, че Хенри се е объркал. Каж ми, че не те е видял в сексуално компрометираща ситуация с онова момче Алегреса.

Дилейни не каза нищо. Знаеше, че няма да спечели. Никога не печелеше.

— Как можа? — Гуен я погледна твърдо и постави ръка на гърлото си. — Как можа да причиниш такова нещо на това семейство? Докато се промъкваше през прозореца на спалнята си, замисли ли се за положението на баща ти в това общество? Когато остави този Алегреса да сложи ръце върху теб, спря ли дори за секунда да помислиш как баща ти ще пострада от твоите действия?

— Не — отговори Дилейни.

Когато ръцете на Ник бяха между бедрата ѝ, тя не се бе замислила за родителите си. Беше заета да се унижава.

— Знаеш колко обича да клюкарства този град. До десет часа утре всички в града ще знаят за скандалното ти поведение. Как можа да направиш това?

— Дълбоко нарани майка си — добави Хенри. Те бяха като сплотен екип борци. Единият бе готов да изскочи на ринга, щом другият губеше сили. — Ако срамното ти поведение се разчуе, не знам как ще вървиш с вдигната глава в този град — закани се с пръст Хенри. — Никога не сме очаквали такова нещо от теб. Винаги си била толкова добро момиче. Не сме очаквали нещо така вулгарно. Никога не съм мислил, че ще навлечеш срам на това семейство. Явно не си човекът, за когото те мислихме. Очевидно не те познаваме въобще.

Ръцете на Дилейни се свиха в юмруци. Знаеше, че е по-добре да не казва нищо. Знаеше, че да се защитава само ще влоши нещата. Знаеше, че ако каже нещо, Хенри ще го приеме като спор, а той мразеше когато някой спори с него. Но не можеше да се спре.

— Така е, защото никога не си искал да ме опознаеш. Интересува те единствено как те карам да изглеждаш. Не те интересува как се чувствам.

— Лейни — изстена Гуен.

— Не те интересува, че не искам да отида в колеж веднага. Казах ти, че не желая да ходя, а ти ме караш да го направя въпреки това.

— И за какво бе всичко това тази вечер — попита Хенри, сякаш бе всемогъщият Бог. — Искаше да ми го върнеш за това, че знам какво е най-добро за теб.

— Тази вечер бе за мен — каза тя и се изправи. — Искях да изляза и да бъда обикновено осемнадесетгодишно момиче. Искях да имам живот. Искях да се чувствам свободна.

— Искаш да кажеш свободна да прецакаш живота си?

— Да! Свободна да прецакам живота си, ако искам, точно както всички други. Никога не съм имала свободата да правя каквото и да е. Ти избираше всичко вместо мен. Никога не съм имала избор.

— И това е хубаво — започна Гуен. — Ти си незряла и мислиш само за себе си и тази вечер избра точно това момче, което може да навреди най-много на семейството ни. Отдала си се на човек, чийто единствен интерес е бил да си отмъсти на Хенри.

Това, което Ник направи, бе изпепеляваща буца на унижение, която изгаряше дупка в стомаха ѝ, но друго бе по-отчайващо в момента. Поглеждайки към родителите си, тя знаеше, че няма смисъл. Те никога нямаше да разберат. Никога нямаше да се променят. А тя никога нямаше да избяга.

— Ти се унижи и аз едва издържам да те гледам — продължи майка ѝ.

— Тогава недей. Щяхте да ме заведете в университета след седмица. Вместо това ме заведете утре. — Дилейни излезе от стаята, примирявайки се със съдбата си.

Изкачи се по стълбите, краката ѝ сякаш бяха от олово, сърцето ѝ бе празно, бе прекалено пресъхнала, за да плаче. Не си направи труда да свали дънките си, преди да пропълзи в леглото. Вгледа се в розовия балдахин над главата си и знаеше, че няма да може да заспи. Беше права. Умът ѝ премина през всяка ужасна подробност от последните няколко часа. Какво казаха родителите ѝ. Какво каза тя и как нищо не се промени. И без значение колко се опитваше да не мисли за Ник,

умът ѝ се връщаше отново и отново към него. Спомни си горещото му докосване, хладната мекота на косата му през пръстите ѝ и вкуса на кожата му. Тя затвори очи и почти можеше да усети топлата му влажна уста върху гърдите си и по-надолу. Не знаеше защо му позволи да ѝ направи тези неща. Имаше достатъчно натрупан опит с него, за да знае, че можеше да мине за любезен в един момент и в следващия да е злобен като змия. Така че, защо Ник Алегреза от всички хора?

Дилейни удари възглавницата си и се обърна на една страна. Може би защото той винаги е бил толкова свободен и винаги я бе очаровал с ангелското си лице и дивото си поведение. Може би защото той бе толкова красив, че секваше дъхът ѝ и тази вечер я накара да се чувства така, сякаш може би и тя също бе красива. Той я гледаше като мъж, който иска да прави любов с жена. Докосваше я, сякаш я желаше. Но всичко това е било лъжа. Илюзия, а тя е била една наивна глупачка.

„Ще ти дам нещо, по-добро от любов“, бе казал той. „Ще те накарам да свършиш.“ Защо бе избрал точно този метод, тя не знаеше. Но не можеше да избере нищо по унижително, дори и да имаше години, за да го планира. Съблече я гола, докато той остана облечен. Докосна я навсякъде, а тя дори не хвърли бегъл поглед на голите му гърди.

Единствената ѝ утеха бе, че никой, дори и Хенри, не знаеше какво точно се бе случило на капака на „Мустанг“-а на Ник. И освен ако Ник не проговори, никой нямаше да научи. Може би майка ѝ грешеше. Може би хората нямаше да говорят за това.

Но Гуен не беше права само за времето, необходимо на клюката да стигне до нея. Беше дванадесет часа, не десет на следващия ден, когато Лиза ѝ се обади и ѝ каза, че някой я бе видял с Ник в хотел „Чарм-Ин“ в близкия град Гардън. Друг ги бе видял да бягат чисто голи през Ларкспър парк и да правят секс на детската пързалка. И все пак според трети двамата с Ник били забелязани в уличката зад магазина за алкохол да пият текила и да го правят на задната му седалка.

Изведнъж да бъде изпратена далеч в колежа, не ѝ изглеждаше толкова лошо. Университетът в Айдахо не бе първият избор на Дилейни, но бе на четири часа разстояние от Трули. Четири часа разстояние от родителите ѝ и техния засилен контрол. На четири часа от клюките, вилнеещи из града като ураган. На четири часа от това да трябва да вижда Ник или някой член на семейството му.

Не, може би университета в Айдахо нямаше да е толкова ужасен все пак.

— Ако имаш добри оценки и се държиш прилично — каза й Хенри на път към Москоу, — може би ще облекчим часовете ти следващата година.

— Това би било страхотно — каза тя без ентузиазъм.

Следващата година бе чак след дванадесет месеца и тя бе сигурна, че междувременно дотогава ще направи нещо, с което да ядоса Хенри. Но тя щеше да се опита да се държи добре. Точно както винаги бе правила.

Опитва се в продължение на месец, но първоначалният вкус на свободата бе объркал главата ѝ и през първия семестър получаваше само тройки. Изгуби девствеността си с уайд рисийвър на име Рекс и си намери работа като сервитьорка в „Бар и Грил при Дъки“, който в действителност бе повече бар, отколкото грил.

Парите от работата ѝ дадоха още по-голяма свобода и когато навърши деветнадесет през онзи февруари, тя напусна университета. Родителите ѝ бяха вбесени, но нея вече не я интересуваше. Заживя заедно с първия си приятел, щангист на име Роки Бароли. Тя се образоваше, като изучаваше невероятното тяло на Роки и пресмяташе колко шота може да изпие по нонстоп партитата, които посещаваше в кампуса. Научи разликата между Том Колинс и водка „Колинс“, между вноса и собственото производство.

Грабна новата си независимост и ѝ се наслаждаваше. Сграбчи я с две ръце и отхапа голяма хапка. Никога нямаше да се върне назад. Живееше така, сякаш трябваше да опита всичко наведнъж, преди свободата ѝ да бъде изскубната от нея. Когато се замислеше за онези дни, се чувстваше късметлийка, че е жива.

Последния път, когато видя Хенри, той я бе открил с намерение да я замъкне обратно къщи. По онова време тя бе зарязала Роки и се бе преместила в сутеренен апартамент в Спокан с още две момичета. Хенри бе хвърлил един поглед на мебелите от гаражна разпродажба, препълнените пепелници и колекцията от празни бутилки от алкохол, и ѝ бе наредил да си събере дрехите. Тя отказа и конфликтът стана грозен. Той ѝ каза, че ако не се качи в колата му, ще се отрече от нея и ще забрави, че му е дъщеря. Тя го нарече контролиращ надут кучи син.

— Не искам да бъда твоя дъщеря повече. Твърде изтощително е. Винаги си бил повече диктатор, отколкото баща. Никога повече не ме търси — бяха последните думи, които каза на Хенри.

След това, когато Гуен ѝ се обаждаше, тя се уверяваше, че Хенри не си е вкъщи. Майка ѝ посещаваше Дилейни понякога, в който и град да живееше, но естествено Хенри никога не идваше с нея. Той остана верен на думите си. Напълно се отказа от Дилейни и тя никога не се бе чувствала толкова свободна — свободна от контрола му, свободна да прецака живота си невъздържано. И понякога наистина загазваше, но в процеса на всичко, тя също така и порасна.

Беше свободна да скита от щат в щат и от работа на работа, докато реши какво да прави с живота си. Най-накрая го реши преди шест години, когато се записа в училището за красота. След първата седмица тя знаеше, че е открила призванието си. Обичаше осезателното чувство и целия процес по създаването на нещо прекрасно пред очите ѝ. Имаше свободата да се облича екстравагантно, ако иска, защото винаги имаше някой по-смел от нея.

Може да ѝ бе отнело малко повече време да избере кариера, но в крайна сметка намери нещо, в което бе добра и което обичаше да върши.

Това да бъде стилист, ѝ даде свободата да създава. Също така ѝ даде свобода да се мести, щом започнеш да се чувства хваната в капан на едно място, въпреки че не бе чувствала клаустрофобията да я напада от известно време.

Не и допреди няколко месеца, когато Хенри бе напрегнал сили за последен път и бе оставил това ужасно завещание, с което се намесваше в живота ѝ за пореден път.

Дилейни взе ботушите си и се запъти към спалнята. Запали една лампа и хвърли обувките към гардероба. Какво ѝ ставаше? Какво я накара да целуне Ник на претъпкания дансинг, напук на ужасното им минало? Наоколо имаше и други свободни мъже. Вярно, някои от тях бяха женени или разведени с пет деца и никой не беше така великолепен, както Ник, но тя нямаше болезнено минало с друг мъж.

Ник змията. Това бе той, точно като онзи голям питон с хипнотизиращите очи от „Книга за джунглата“, и тя беше поредната безпомощна жертва.

Дилейни се погледна в огледалото над тоалетната масичка и се намръщи. Може би ако не бе толкова самотна и безцелна, нямаше да е така податлива пред хипнотичния чар на Ник. Имаше време в живота ѝ, когато безцелността бе нейната цел. Но вече не. Тя живееше в град, в който не искаше да живее, работеше в салон без истински стремеж за успех. Единствените ѝ две цели бяха оцеляването и вбесяването на Хелън. Нещо трябваше да се промени и тя беше човекът, който трябваше да го направи.

ГЛАВА 8

В понеделник сутринта Дилейни обмисляше да пусне обява за маникюрстка в малкия всекидневник, но отхвърли идеята, защото салонът щеше да бъде отворен само седем месеца. През нощта лежа будна и мислеше как да направи бизнеса успешен, дори и да бе само за кратко време. Искаше да се чувства горда от себе си. Щеше да спре тайната си война с Хелън и да стои възможно най-далеч от Ник.

След като отвори салона, Дилейни взе плакат на Клаудия Шифър, перфектното ѝ тяло бе напъхано в дантелен тоалет на „Валентино“, златната ѝ коса бе на къдрици, развети около красивото ѝ лице. Нищо не привличаше вниманието така, както един блестящ плакат.

Дилейни свали обувките си с огромна катарама и се покачи на перваза на прозореца. Тъкмо закачаше плаката, когато звънчето над вратата иззвъня. Тя погледна наляво и остави тиксото на перваза. Една от близначките Хоуел бе влязла току-що и оглеждаше салона. Светлата ѝ кестенява коса бе издърпана назад с широка червена лента и откриваше красивото ѝ лице.

— Мога ли да ви помогна? — попита Дилейни, и внимателно слезе от прозореца.

Чудеше се дали това е близначката, която бе скочила зад Ник на „Харли“-то му миналата събота вечер. Ако бе така, то жената имаше по-големи проблеми от нацъфтелите краища.

Сините ѝ очи обхванаха Дилейни от главата до петите, оглеждайки раирания ѝ в зелено и черно чорапогащник, зелената ѝ поличка и черното ѝ поло.

— Приемате ли без уговорен час? — попита тя.

Дилейни отчаяно се нуждаеше от клиенти, особено от такива, които не се пазаряха за отстъпка за възрастни граждани, но не я бе грижа за обстояния оглед, който ѝ направи жената, сякаш търсеше някакви дефекти. На Дилейни не ѝ пукаше, че може да изгуби тази потенциална клиентка и затова каза:

— Да, но вземам двадесет и пет долара.

— Добра ли сте?

— Най-добрата, която ще намерите наоколо. — Дилейни обу обувките си, леко изненадана, че жената вече не беше забързала надолу по улицата към подстрижката за десет долара.

— Това не е кой знае какво постижение. Хелън е некадърна.

Може би я е преценила прибързано.

— Е, аз не съм некадърна — каза тя просто. — В действителност съм много добра.

Жената се пресегна към лентата за коса и я издърпа.

— Искам да вземете връхчетата и да я подрежете до тук — каза тя, посочвайки брадичката си. — Без бретон.

Дилейни наклони глава на една страна. Жената пред нея имаше великолепа брадичка и хубави, високи скули. Челото ѝ бе пропорционално с останалата част от лицето ѝ. Прическата, която искаше, щеше да ѝ стои добре, но с големите ѝ сини очи Дилейни знаеше, че с някоя къса и момчешка прическа щеше да е зашеметяваща.

— Елате.

— Видяхме се за малко на партито по случай четвърти юли — каза близначката, докато следваше Дилейни. — Аз съм Лана Хоуел.

Дилейни спря пред стола за миене.

— Да, познах те. — Лана седна и Дилейни покри раменете ѝ със сребърна пелерина и пухкава бяла кърпа. — Имаш близначка, нали? — попита тя, като това, което искаше да знае в действителност, бе дали това е сестрата, която се залепи за Ник миналата вечер.

— Да, Лана.

— Точно така — каза тя, докато изследваше косата ѝ. След това нагласи пелерината през облегалката на стола и внимателно наклони Лана назад, докато вратът ѝ не се нагоди удобно към ръба на мивката. — Какво използваш, за да изсветляваш косата си? — Тя хвана душ батерията, а след това провери температурата на водата.

— Лимонов сок.

Дилейни мислено завъртя очи от логиката на някои жени, които хвърляха луди пари на козметичните щандове, а след това се прибираха и слагаха перхидрол за пет долара върху главата си.

С една ръка предпази лицето, врата и ушите на Лана от струята, докато с другата мокреше косата ѝ с топла вода. Използва мек шампоан и натурален балсам, а докато работеше, обсъждаха лениво времето и красивите цветове на есента. Когато свърши, зави главата на Лана с кърпата и я поведе към стола в салона.

— Сестра ми каза, че те е видяла миналата нощ в „Хенези“. — Лана стоеше мирно, докато Дилейни подсушаваше косата ѝ.

Дилейни хвърли поглед към голямото огледало, висящо на стената, изучавайки отражението на Лана. Така, разсъждаваше тя, вземайки гребена, значи другата сестра бе с Ник.

— Да. Бях там, имат доста добра R & B група, която идва от Бойзи.

— Така чух и аз. Работя в ресторанта на пивоварната, затова не можах да дойда.

Докато Дилейни разресваше заплетените краища и разделяше косата на пет части с щипки, нарочно отклони темата от „Хенези“. Попита Лана за работата ѝ и разговорът се завъртя към фестивала на големите ледени скулптури, който градът провеждаше всеки декември. Според Лана фестивалът се бе превърнал в голямо събитие.

Като дете Дилейни бе срамежлива и затворена, но след години опити да разположи клиентите си, тя можеше да разговаря с всеки за всичко. Можеше да е във възторг от Брад Пит толкова лесно, колкото и да съчувства за нечия парализа. Стилистите доста приличаха на барманите и свещениците. Някои хора просто не можеха да устоят да си изпеят всичко и да признаят шокиращи подробности от живота си. Изповедите, направени в стола на стилиста, бяха само едно от многото неща, които ѝ липсваха от живота ѝ, преди да приеме условията от завещанието на Хенри. Липсваха ѝ също и съперничеството, и приятелството между стилистите, и сочните клюки, в сравнение с които животът на Дилейни изглеждаше скучен.

— Колко добре познаваш Ник Алегреза?

Ръката на Дилейни застина, а след това рязко отрязва кичур коса от средата на тила на Лана.

— Израснахме тук в Трули по едно и също време.

— Но познаваше ли го добре?

Тя пак погледна огледалото, а след това и ръцете си, които отрязваха кичурите от ляво на дясно.

— Не мисля, че някой наистина познава Ник. Защо?

— Приятелката ми Гейл си мисли, че е влюбена в него.

— Искрено ѝ съчувствам.

Лана се разсмя.

— Не те интересува?

— Не, разбира се. — Дори и да мислеше, че Ник е способен да обича която и да е жена, това не бе нейна работа. — Защо да ме интересува? — попита тя, махна шнолата, придържаща косата на Лана, и я защита за престилката си.

— Гейл ми разказа всичко за теб и Ник и какво се е случило, когато си си тръгнала.

Дилейни не беше много изненадана, докато разресваше заплетените краища и режеше следващия кичур.

— Коя версия си чула?

— Онази, в която е трябвало да напуснеш града преди години, защото си забременяла от Ник.

Дилейни се почувства така, сякаш са я ударили в корема, и ръцете ѝ отново застинаха. Не трябваше да пита. Имаше няколко слуха, произведени от клюкарската фабрика на Трули, когато напусна, но никога не беше чула този. Майка ѝ никога не го бе споменавала, но тя и не би го направила. Гуен не обичаше да говори за истинската причина, заради която Дилейни напусна Трули. Майка ѝ винаги приказваше за онова време като „когато замина да учиш“. Дилейни не знаеше защо подобна стара новина би я притеснявала сега, но бе така.

— Наистина? Това е нещо ново — каза тя, наведе глава и плъзна кичур от косата на Лана между пръстите си.

Тя сложи ножицата до кокалчетата си и отрязва права линия. Не можеше да повярва, че в града си мислеха, че е била бременна. Е, всъщност, като се замислеше, май можеше. Зачуди се дали Лиза знаеше за този слух... или Ник.

— Съжалявам — Лана прекъсна мислите ѝ. — Мислех, че знаеш за това. Трябва да си затварям устата.

Дилейни погледна нагоре. Лана изглеждаше искрена, но не я познаваше, така че не бе сигурна.

— Просто е малко шокиращо да чуя, че съм имала бебе, когато никога не съм била бременна. — Тя пусна друг кичур и го среса. — Особено пък с Ник. Ние дори не се харесваме.

— Това ще успокои Гейл. Лона също. Двете са в нещо като съперничество за един и същи мъж.

— Мислех, че са приятелки.

— Така е. Ако излизаш с Ник, той още от началото ти дава да се разбереш, че бракът не е сред интересите му. Лона всъщност няма нищо против, но Гейл се опитва да влезе в къщата.

— Да влезе в къщата? Какво имаш предвид?

— Лона казва, че Ник никога не е водил жени, за да прави секс в къщата си. Отиват на мотел или където и да е другаде. Тя мисли, че ако го накара да правят любов в къщата му, ще го накара да направи и други неща. Като да ѝ купи голям диамант или да я разведе на разходка до олтара.

— Ник сигурно има огромни сметки за мотели.

— Вероятно — разсмя се Лана.

— Това притеснява ли те?

— Мен? Може би ако излизах с него, но не е така. Аз и сестра ми никога не излизаме с един и същ мъж.

Дилейни почувства облекчение, макар че наистина не знаеше, защо трябва да я интересува, ако Ник прави извратен групов секс с две красиви близначки.

— Не притеснява ли сестра ти?

— Не особено. Тя не си търси съпруг. Не и като Гейл. Гейл мисли, че ще го накара да промени мнението си, но няма да успее. Когато Лона ви е видяла с Ник да танцувате миналата нощ, тя се е зачудила дали все още не си една от жените му.

Дилейни завъртя стола и пусна последния кичур.

— Наистина ли дойде да те подстрижа, или си тук, за да получиш информация за сестра си?

— И двете — засмя се Лана, — но харесах косата ти още първия път, щом я видях.

— Благодаря. Мислила ли си да се подстрижеш късо? — попита тя, като още веднъж целенасочено смени темата за Ник. — Наистина късо, като Холи Бери в „Семейство Флинтстоун“?

— Не мисля, че ще изглеждам добре с къса коса.

— Повярвай ми, ще изглеждаш страхотно. Имаш големи очи и идеално оформена глава. Моята е малко стеснена, затова ми е необходим обем.

— Трябва да си помисля по въпроса наистина доста дълго време. Дилейни остави ножиците и се пресегна за пяната за коса. Зави краищата на косата на Лана с голяма кръгла четка и ги изсуши. Когато приключи, ѝ подаде огледалото.

— Какво мислиш? — попита тя, знаейки много добре, че клиентката ѝ изглежда страшно добре.

— Мисля — бавно отвърна Лана, оглеждайки косата си отзад, — че вече не е необходимо да пътувам сто и петдесет мили да Бойзи само за да се подстрижа.

След като Лана си тръгна, Дилейни събра косата и изплакна мивката. Замисли се за стария слух, че е напуснала града преди десет години, защото е била бременна с детето на Ник. Чудеше се какви други клюки са се разпространили, когато си тръгна и бе набутана в общежитието в университета на Айдахо. Може би щеше да попита майка си тази вечер, когато отиде на вечеря.

Но нямаше възможност да попита. Макс Харисън отвори входната врата с питие в ръка и предразполагаща усмивка на лице.

— Гуен е в кухнята и прави нещо с агнешко — каза той и затвори вратата зад нея. — Надявам се да нямаш нищо против, че майка ти ме покани тази вечер.

— Не, разбира се.

Прекрасният аромат от това, което приготвяше майка ѝ, изпълни главата на Дилейни и навлажни устата ѝ. Никой не можеше да пригответи агнешко бутче като Гуен и ароматите от кухнята обвиха Дилейни в топли спомени за специалните поводи в Шоу Хаус, като Великден или рождения ѝ ден, когато ѝ бе разрешено да избере любимото си ястие.

— Как върви работата в салона? — попита Макс, докато ѝ помагаше да свали дългото си вълнено палто, което след това окачи на закачалката.

— Добре. — Изглежда напоследък Гуен прекарваше доста време с Макс и Дилейни се чудеше какво имаше между майка ѝ и адвоката, отговарящ за завещанието на Хенри. Просто не можеше да си представи майка си като любовница на който и да е мъж. Тя бе

прекалено дръпната и Дилейни реши, че това между тях не може да е нещо повече от приятелство. — Трябва да дойдеш да те подстрижа.

Тихият му смях накара Дилейни да се усмихне.

— Може и да го направя — каза той, докато вървяха към задната част на къщата.

Когато влязоха в кухнята, Гуен вдигна поглед от торбата с бейби моркови, която държеше в ръка. Тя се намръщи едва забележимо и Дилейни разбра, че нещо не е наред.

Мамка му! Някой беше загазил и тя се съмняваше, че това е Макс.

— Какъв е специалният повод?

— Няма специален повод. Просто исках да ти приготвя любимото ястие. — Гуен погледна към Макс и му каза: — За всеки рожден ден Лейни искаше агнешко. Другите деца биха искали пица или бургери, но не и тя.

Може би не беше загазила, но си лепна една лъчезарна усмивка за всеки случай.

— С какво да ти помогна?

— Може да извадиш салатата от хладилника и да я подправиш, ако обичаш.

Дилейни направи това, за което я бяха помолили и занесе купите в трапезарията. Масата бе сложена, имаше красиви рози, свещи от пчелен восък, сервиз от Royal Doulton и фина покривка. На нея й изглеждаше като специален случай. Кое то можеше да означава две съвсем различни неща. Че трябва да се притеснява или че се притесняваше за нищо. Майка й или искаше да се наслади на хубава вечеря, или се опитваше да открие пролука във фасадата й.

Само няколко секунди след като седнаха, Дилейни знаеше, че става въпрос за второто. Имаше нещо нередно в цялата тази перфектна картинка. Разговорът по време на вечерята бе приятен, но под повърхността се долавяше напрежение. Макс сякаш не забелязваше, но Дилейни го усещаше в тила си. Усещаше го по време на предястието и докато ядеше агнешкото с мента. Тя се усмихваше, смееше и забавляваше Макс с истории за всички места, на които беше живяла. Знаеше как да поддържа добро настроение, но докато стана време да помогне за отнасянето на приборите в кухнята, главоболието й беше

стигнало до веждите. Може би присъствието на Макс щеше да ѝ позволи да се измъкне бързо, преди главата ѝ да е експлодирала.

— Е — каза тя, оставяйки приборите до мивката. — Не ми е приятно да се нахраня и да бягам, но...

— Макс — прекъсна я Гуен, — би ли ни оставил сами за малко?

По дяволите.

— Разбира се, ще отида да прегледам онези договори, които искаше да видя.

— Благодаря ти. Няма да се бавя много.

Гуен изчака, докато не чу вратата от кабинета на Хенри да се затваря, и каза:

— Трябва да поговоря с теб относно скандалното ти поведение.

— Какво скандално поведение?

— Трудни Дюран ми се обади днес следобед, за да ме информира, че си се запила с Томи Маркъм, докато жена му е била извън града. Според Трудни всички в Шоп-Ен-Карт говорят за това.

— Коя е Трудни Дюран? — попита Дилейни.

Главоболието ѝ се засили.

— Това не е важно! Вярно ли е?

Тя скръсти ръце пред гърдите си и се намръщи.

— Не. Налетях на Томи в „Хенези“ миналата вечер и си поговорихме малко. Лиза бе там през повечето време.

— Е, това ме успокоява. — Гуен взе ролка фолио и откъсна голямо парче. — И после, сякаш това не бе достатъчно лошо, ми каза, че дъщеря ѝ Джина те е видяла да се целуваш с Ник Алегреза на дансинга. — Тя спокойно остави ролката на плота. — Казах ѝ, че трябва да се е объркала, защото съм сигурна, че ти не би направила нещо толкова глупаво. Каж ми, че се е объркала.

— Добре, объркала се е.

— Истина ли е това?

Дилейни се замисли за отговора си, но знаеше, че лъжата рано или късно щеше да излезе наяве. Освен това вече не беше малко момиче, което се страхува да не я накажат, и нямаше да позволи на майка си да се отнася с нея като с дете.

— Не.

— Какво си мислеше? Боже господи, това момче и цялото му семейство ни създават само проблеми от момента, в който

пристигнахме в този град. Те са груби и завистливи. Особено към теб, въпреки че Бенита определено ми е показвала лошата си страна повече от веднъж. Забрави ли какво се случи преди десет години? Забрави ли какво направи Ник? Каква болка и унижение ни причини?

— Не на нас. На мен, и не, не съм забравила. Но ти правиш от мухата слон — увери тя майка си, но не бе сигурна. — *Нищо* не се случи. *Нищо*. Не искам да говорим за това. Дори не искам да си мисля за това.

— Е, по-добре да помислиш по въпроса. Знаеш как хората в този град обичат да клюкарстват, особено за нас.

Дилейни мълчаливо се съгласи, че почти всеки в Трули обичаше да клюкарства — включително и Гуен — но тя не мислеше, че семейство Шоу са нещо повече в тази област от другите. Пикантната клюка привличаше вниманието, но както винаги майка ѝ надценяваше важноста си в хранителната верига.

— Добре, ще си помисля за това. — Тя затвори очи и притисна пръсти към челото си.

— Надявам се, и, за бога, стой настрана от Ник Алегреса.

Три милиона долара, каза си тя. *Мога да го направя за три милиона*.

— Какво ти е? Да не си болна?

— Само главоболие е. — Тя пое дълбоко дъх и отпусна ръце. — Трябва да тръгвам.

— Сигурна ли си? Не можеш ли да останеш за десерта? Взех го от пекарната на Баскет на Шеста улица.

Дилейни отказа и тръгна по коридора към кабинета на Хенри. Пожела лека нощ на Макс, взе палтото си и го облече.

Майка ѝ отблъсна ръцете ѝ от копчетата и ги закопча вместо нея, сякаш отново бе на пет.

— Обичам те и се притеснявам за теб в онзи малък апартамент в града. — Дилейни отвори уста да възрази, но Гуен сложи пръста си върху устните ѝ. — Знаем, че не искаш да се върнеш тук засега, но искам да знаеш, че ако промениш мнението си, ще се радвам да си при мен.

Точно когато Дилейни бе сигурна, че майка ѝ се е превърнала в мила мамичка, жената се променяше. Винаги е било така.

— Ще го имам предвид — каза Дилейни, бързайки да излезе, преди нещата отново да са се променили.

Гуен се загледа в затворената врата и въздъхна. Не разбираше Дилейни. Въобще.

Не разбираше защо дъщеря ѝ настояваше да живее в онзи ужасен малък апартамент, когато не ѝ се налагаше. Не разбираше защо някой, на когото са дадени толкова възможности, ги отхвърля заради живот на странстващ стилист. И освен това не можеше да спре да се чувства малко разочарована от нея.

Хенри искаше да даде на Дилейни всичко, а тя го захвърли. Всичко, което трябваше да направи, бе да го остави да я напътства, но Дилейни искаше свободата си. Ако питаха Гуен, свободата беше надценявана. Не можеше да нахрани теб или детето ти и не можеше да махне страха, който те сграбчва в средата на нощта. Някои жени можеха да се грижат за себе си без проблеми, но Гуен не бе една от тях. Тя се нуждаеше и искаше мъж, който да се грижи за нея.

Първата вечер, когато срещна Хенри Шоу, тя разбра, че той е точният мъж за нея. Могъщ и богат. Тя миеше перуките и правеше прически за шоугърлите в Лас Вегас и ненавиждаше работата си. След едно шоу Хенри бе дошъл в съблекалнята на тогавашната си приятелка и си тръгна с Гуен. Изглеждаше толкова красив и изискан. След седмица тя се омъжи за него.

Тя обичаше Хенри Шоу, но още повече му беше благодарна. С негова помощ тя живееше живота, за който винаги беше мечтала. С Хенри най-трудното решение, което ѝ се налагаше да вземе, бе какво да се сервира за вечеря или към кой клуб да се присъедини. Гуен се обърна и тръгна към кабинета на Хенри. Естествено, че трябваше да се заплати за всички тези привилегии.

Хенри искаше законен наследник и когато тя не зачена, той обвини нея. След години безрезултатни опити тя най-накрая го убеди да се види със специалист и както Гуен подозираше, Хенри на практика бе стерилен. Имаше много малко живи сперматозоиди и от тях повечето бяха безформени. Диагнозата бе обидила и ядосала Хенри и той искаше да правят любов постоянно, само за да докаже, че лекарите са сбъркали. Бе толкова вироглав и сигурен, че може да създаде дете. Разбира се, лекарите не бяха сбъркали. Те правеха секс постоянно, дори и когато на нея не ѝ бе до това. Но никога не беше

лошо, а и си заслужаваше. Хората в общността им я уважаваха, а тя имаше живот, изпълнен с красиви неща.

И тогава преди няколко години той се отказа от идеята да има дете от нея. Ник се бе завърнал в града и Хенри насочи вниманието си към детето, което вече имаше. Гуен не харесваше Ник. Не харесваше цялото семейство, но бе благодарна, когато Хенри най-накрая насочи обсебващото си внимание към сина си.

Когато Гуен влезе в стаята, намери Макс да стои зад бюрото на Хенри, загледан в няколко документа. Той вдигна поглед и се усмихна. Косата му бе започнала да побелява и не за първи път тя се зачуди какво ли би било да бъде докосвана от мъж, който бе по-близо до нейната възраст. Мъж, красив като Макс.

— Дилейни тръгна ли си? — попита той, докато заобикаляше бюрото и се насочваше към нея.

— Тъкмо си тръгна. Тревожа се за нея. Толкова е безгрижна и безотговорна. Не мисля, че някога ще порасне.

— Не се притеснявай. Тя е умно момиче.

— Да, но е почти на тридесет. Тя...

Макс прокара показалеца си по устните и бузите ѝ и заглуши думите ѝ.

— Не искам да говорим за Дилейни. Тя е голяма жена. Ти си свършила работата си, сега трябва да отстъпиш и да се замислиш за нещо друго.

Гуен присви очи. Макс не знаеше какво говори. Дилейни се нуждаеше от напътствията на майка си. Тя бе живяла като циганка достатъчно дълго.

— Как може да кажеш това? Тя ми е дъщеря. Как е възможно да не мисля за нея?

— Вместо това мисли за мен — каза той, наведе глава и я целуна леко по устата.

Отначало усещането за устните притиснати до нейните бе странно. Тя не можеше дори да си спомни времето, когато я бе целувал друг мъж, освен Хенри. Макс отвори устата си над нейната и тя усети първите колебливи докосвания на езика му. Насладата се разля в нея, сърцето ѝ утрои туптенето си. Тя искаше да знае какво е усещането да бъде докосвана от Макс и сега знаеше. Беше много по-хубаво, отколкото си представяше.

Прибирайки се от дома на майка си, Дилейни спря във Валиу Райт за бутилка „Тиленол“, пакет тоалетна хартия и опаковка кексчета с фъстъчено масло. Взе си и два пакета тампони, защото бяха на промоция, и се спря на щанда със списанията. Прибави и повърхностно списание, което миришеше на парфюм и обещавахе да разкрие „Тайните на мъжете“. Тя прехвърли страниците и го хвърли в количката, планирайки да го прочете във ваната, когато се прибере вкъщи. На четвъртата пътека хвърли и ароматна свещ, а когато тръгна към пети сектор към касите, почти прегази Хелън Маркъм.

Хелън изглеждаше изморена, а от омразата, светеща от очите ѝ, ставаше ясно, че бе чула последните новини.

Дилейни почти я съжали. Животът на Хелън сигурно не бе лек, а Дилейни реши, че има два варианта: да накара стария си враг да се гърчи или да я остави на мира.

— Надявам се, че не вярваш на клюките за мен и Томи — каза тя. — Не са истина.

— Стой настрана от съпруга ми. Той не иска да му налиташ повече.

Дотук с любезността.

— Никога не съм налитала на Томи.

— Винаги си ми завиждала. Винаги и сега си мислиш, че можеш да ми вземеш мъжа, но няма да стане.

— Не искам съпруга ти — каза тя и болезнено осъзна, че има две кутии с тампони в количката ѝ, сякаш една нямаше да ѝ е достатъчна.

— Искаш го още откакто бяхме в гимназията. Никога не можа да понесеш, че той избра мен.

Дилейни хвърли поглед в съдържанието на количката на Хелън. Шишенце сироп за кашлица „Робитусин“, пинсети, голям пакет превръзки и кутия „Коректол“^[1]. Дилейни се усмихна, усетила леко превъзходство. Продукти за дамска хигиена и разхлабителни.

— Той избра теб, само защото аз не спях с него и ти го знаеш. Всички го знаеха тогава и всички го знаят сега. Ако не беше толкова *готова за него*, нямаше да си легне с теб.

— Ти си жалка, Дилейни Шоу. Винаги си била. Мислиш си, че можеш да се върнеш и да ми отнемеш съпруга и бизнеса?

— Казах ти, че не искам Томи. — Тя бодна с пръст Хелън и се наведе към нея. — Но внимавай, защото ще ти отмъкна работата.

В усмивката ѝ имаше самодоволство, което тя не чувстваше, докато буташе количката си покрай Хелън към предната част на магазина. Дотук бе с прекратяването на войната между фризьорките. Щеше да срита задника на Хелън.

Ръцете на Дилейни трепереха, докато поставяше продуктите на касата. Продължаваха да треперят и докато караше към вкъщи, дори и когато отключваше апартамента си. Пусна си новините в десет за фон и остави пазарските си торби в ъгъла на кухнята. Денят беше започнал добре, но бързо бе отишъл по дяволите. Първо майка ѝ, после Хелън. Ключките вече бяха подпалили телефоните в Трули и тя нямаше какво да направи по въпроса.

Главата ѝ сякаш щеше да експлодира всеки момент, затова изпи четири тиленола. За всичко беше виновен Томи, а и Ник. Тя си гледаше своята работа, когато и двамата я заговориха. Ако я бяха оставили на мира, нямаше да ѝ се случи това тази вечер. Нямаше да е нужно да се защитава пред майка си и нямаше да се разправя с Хелън във Валиу Райт.

Дилейни взе списанието, запъти се към банята и напълни ваната. Щом се съблече, тя се потопи в топлата вода. По гръбнака ѝ премина тръпка и тя въздъхна. Опита се да чете, но умът ѝ бе зает с планове как да открадне бизнеса на Хелън. Зачуди се дали Томи, кучето, наистина бе казал на жена си, че Дилейни му беше „налетяла“, но това всъщност нямаше значение.

Мислите препускаха из главата ѝ и се върнаха към Ник и слуховете за тях. Пак се започваше. Преди десет години те бяха горещите новини дори и след като бе напуснала града. Не искаше да я свързват с Ник. Не искаше да я възприемат като една от неговите жени. И сигурно нямаше да е така, ако той не я бе завлякъл на дансинга и не я бе целунал, така че да почувства целувката по цялото си тяло, чак до петите. С много малко усилие той накара сърцето ѝ да препуска, а тялото ѝ да трепери. Не знаеше защо Ник единствен от всички мъже успяваше да преобърне всичко в нея само с една целувка, но очевидно това не се отнасяше само за нея. Ето например Гейл и Лона Хоуел, само две, за които тя знаеше.

Зачете се в статия за феромоните и мощното им въздействие върху срещуположния пол. Ако това, което четеше, бе вярно, Ник имаше повече от достатъчно. Той беше като ловец на феромони^[2], а Дилейни беше просто поредният омаян плъх.

Тя остана във ваната, докато водата не стана студена, преди да излезе и да облече горнището на мъжка пижама и дебели чорапи, които стигаха до коленете ѝ. Нагласи алармата си за осем и половина, след това се пъкна под нов, дебел юрган. Опита се да прочисти ума си от Ник и Томи, Гуен и Хелън, но след три часа в наблюдаване как дигиталният ѝ часовник сменя минутите, тя отиде до шкафчето, където държеше лекарствата си, и потърси нещо, което да ѝ помогне да заспи. Но всичко, което имаше, бе шишенце „Никуйл“, което бе донесла от Финикс. Тя изпи няколко глътки и най-после заспа.

Но не намери почивка в съня. Сънува, че е заточена в Трули до живот. Времето бе спряло. Дните отказваха да напредват. Календарът бе останал завинаги на тридесет и първи май. Нямаше никакъв изход.

Дилейни се събуди от думтене в главата и бръмченето на будилника си. Чувстваше облекчение да се събуди от кошмара. Натисна бутона на часовника и затвори очи. Шумът не спираше и тя осъзна, че не бе в главата ѝ, а на входната врата. Гроги от малкото сън и от лекарствата, тя се запрепъва из всекидневната. С чорапи, паднали до глезените, тя отвори вратата. Мигновено вдигна ръка като вампир, пазейки очите си от сутрешното слънце, което изгаряше роговиците ѝ. През полуотворени очи и замъглено зрение тя видя как бавна усмивка изви устата на Ник Алегреза. Студеният въздух удари лицето ѝ и почти спря дъха ѝ.

— Какво искаш? — каза с хриптене тя.

— Добро утро, слънчице.

Той отново ѝ се смееше и тя блъсна вратата. Ник беше последният човек, който искаше да види точно сега. Смехът му продължаваше, докато той извика:

— Трябва ми ключа за задната врата на салона ти.

— Защо?

— Мислех, че искаш да се сменят ключалките.

[1] Вид разхлабително. — Б.пр. ↑

[2] Прави се сравнение с немската народна приказка „Хамелнският ловец на плъхове“, където се разказва за флейтист, който примамвал плъховете с вълшебната си флейта. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Дилейни гледаше затворената врата няколко секунди. Нямахше начин да я отвори отново. Беше обещала да стои далеч от Ник. Той носеше само неприятности, а тя беше напълно сигурна, че косата ѝ изглеждаше ужасно от съня. Но въпреки това искаше нови ключалки.

— Ще оставя по-късно ключовете в офиса ти — извика тя.

— По-късно съм зает. Сега или другата седмица, диваче.

Тя дръпна бравата, за да отвори вратата отново и погледна отвратително красивия мъж, който стоеше там, с дръпната назад коса и ръце в джобовете на мотористкото си яке.

— Казах ти да не ме наричаш така!

— Да, така е, каза ми — отвърна той, мина покрай нея и влезе в апартамента, сякаш притежаваше мястото, внасяйки аромата на есен и кожа.

Под коленете на Дилейни се прокрадна студен въздух и мина нагоре под пижамата ѝ, като ѝ напомни, че не бе облечена за компания, но пък също така не показваше нищо. Тя потрепери и затвори вратата.

— Хей, не съм те поканила да влезеш.

— Но искаше — каза той, докато откопчаваше големия сребрист цип на якето си.

Тя присви вежди и тръсна глава.

— Не, не искам. — Внезапно апартаментът ѝ стана много малък. Той го изпълваше с размера си, с аромата на кожата си и с огромната си, подчертана мъжественост.

— А също така сега искаш да направиш кафе.

Той носеше вълнена риза на сиво-синьо каре. Този вид ризи очевидно бяха с голямо присъствие в гардероба му. И „Левис“. Меки дънки „Левис“, протрити на интересни места.

— Винаги ли си толкова раздразнителна сутрин? — попита той, а погледът му изследваше апартамента, като обхващаше всичко.

Ботушите ѝ, които лежаха на износен бежов килим. Старите уреди в кухнята. Двете кутии с тампони на плота.

— Не — отвърна рязко тя. — Обикновено съм много приятна.
Той върна погледа си върху нея, като наклони глава на една страна.

— Кофти ден за косата ти, а?

Дилейни сложи ръка на главата си и сподави един стон.

— Ще взема ключовете — каза тя, после влезе в кухнята и грабна чантата си.

Извади ключодържателя си с надпис „Ритам задници“. Когато се обърна, Ник беше толкова близо до нея, че тя отскочи назад и гърбът ѝ удари шкафа. Дилейни погледна към ръката му, протегната към нея. Към дългите му груби пръсти и линиите на мазолестите му длани. Метален цип закопчаваше черната кожа на ръкава от лакътя до китката му. От него висеше малка алуминиева табелка.

— Къде са най-близките изводи до вратите ти?

— Какво?

— Електрическите изводи в салона.

Тя пусна ключовете в дланта му, после се изниза покрай него.

— До касовия апарат в предната част и зад микровълновата в килера. — И понеже той изглеждаше като жива фантазия, а тя беше сигурна, че изглежда ужасно, му се сопна. — Не докосвай нищо.

— Какво си мислиш, че ще правя? — извика той след нея, когато тя на практика изтича надолу по коридора. — Ще се накъдря?

— Никога не знам какво ще направиш — каза тя и затвори вратата на спалнята зад себе си. Погледна в огледалото над скрина си и вдигна ръка до устата си. — О, боже мой — изплака тя.

Косата ѝ беше ужасна от съня. Отзад беше сплескана; а отпред — бухнала. Имаше отпечатък от възглавницата на дясната си буза и черно петно под окото си. Беше отворила вратата с вид на един от онези хора с размазани очи, които бяха оцелели след природно бедствие. Още по-лошо, беше отворила вратата, изглеждаща като лайно, а Ник стоеше от другия ѝ край.

Веднага след като Дилейни чу, че входната ѝ врата се затваря, изтича в банята и си взе набързо душ. Горещата вода ѝ помогна да си проясни главата и когато излезе, вече беше напълно будна. Можеше да чуе воя от бормашината на Ник, който идваше от предната част на салона. Тя отиде до кухнята и включи кафеварката. Каквато и да беше неговата причина, в действителност ѝ правеше услуга. Беше мил. Не

знаеше защо или колко дълго щеше да продължи това, но беше благодарна и мислеше да се възползва напълно.

Тя облече черен рипсен пуловер, който се закопчаваше с цип отпред и имаше яка и маншети с шарки на зебра. Към него сложи подходяща риза. Обу ботуши от телешки бокс и черен чорапогащник, сложи си гел на косата, и я изсуши със сешоар. Бързо си постави грим, след което се уви с голямото си вълнено палто, шал и ръкавици. Четиридесет и пет минути след като беше събудена от тропането на Ник по вратата, тя излезе от апартамента и слезе по стълбите с термос в едната ръка и две димящи чаши кафе в другата.

Задната врата на салона беше широко отворена, а Ник стоеше с гръб към нея. Краката му бяха разкрасени и ниско на бедрата му бе закачен колан за инструменти. Беше извадил чифт кожени работни ръкавици, а бормашината стоеше притихнала вътре в салона. Изрязал бе кръгла дупка във вратата и бе започнал да маха старата дръжка. Погледна нагоре, когато тя приближи, сивите му очи я докоснаха навсякъде.

— Нося ти кафе — каза тя и му подаде чашата.

Той захвапа средния пръст на ръкавицата и я издърпа от ръката си. После я пъкна в джоба на якето си и се протегна за кафето.

— Благодаря. — Ник духна в чашата и погледна към нея над парата. — Едва октомври е, какво ще правиш през декември, когато снегът ще стигне до малкото ти задниче? — попита той и после отпи.

— Ще замръзна до смърт. — Тя остави термоса до вратата. — Но предполагам, че това ще е добра новина за теб.

— Как така?

— Тогава ще наследиш моята част от имуществото на Хенри. — Тя се изправи и обви ръце около своята чаша. — Освен, разбира се, ако не ме заровят тук в Трули, без дори да напускам града. Тогава нещата могат да станат малко опасни. Но ако искаш, можеш да хвърлиш тялото ми извън границите на града. — Тя помисли за момент, след което добави условие: — Само не позволявай някое животно да ми сдъвче лицето. Наистина ще ми бъде противно.

Единият ъгъл на устата му се повдигна.

— Не искам твоя дял.

— Аха, сигурно — каза с насмешка тя. Как може, който и да е нормален човек да не иска част от имущество, което струва толкова?

— Беше доста ядосан в деня, когато прочетоха завещанието на Хенри.

— Както и ти.

— Само защото той ме манипулира.

— Идея си нямаш.

Тя отпи от кафето си.

— Какво имаш предвид?

— Няма значение. — Той сложи чашата си до термоса и си сложи отново ръкавицата. — Нека да кажем, че получих точно това, което исках от Хенри. Имот, за който всеки строител би дал някой от органите си, за да го притежава, а аз го получавам безплатно и без каквито и да е изисквания. — Започна да търси отвертка в колана си с инструменти.

Не точно без нищо, помисли си тя. Поне не и в момента. Трябваше да изчака една година, както и тя.

— Значи не си ядосан, че получаващ само два имота, а аз получавам бизнеса и парите му?

— Не. — Той махна винта и го хвърли в кутия от дясната му страна. — Ти и майка ти сте добре дошли да се занимавате с това главоболие.

Тя не знаеше дали да му вярва.

— Какво мисли майка ти за завещанието на Хенри?

Погледът му се сблъска с нейния, след което се върна на дръжката на вратата.

— Майка ми? Какво те е грижа какво мисли майка ми? — попита той, докато махаше двете топки и ги хвърляше в кутията.

— Не че ме е грижа, но тя ме гледа все едно съм осакатила котката ѝ. Едновременно вбесено и пренебрежително.

— Тя няма котка.

— Знаеш какво имам предвид.

Той използва отвертката, за да открие езика на бравата.

— Предполагам, че знам какво имаш предвид. — Той се протегна за новата част и я извади от опаковката ѝ. — Какво очакваш да си мисли? Аз съм неин син, а ти си *neska izugarri*.

— Какво означава *neska iz... izu*, каквото и да е там?

Той се засмя тихо.

— Не го приемай лично, но означава, че си ужасно момиче.

— Оу. — Тя отпи от кафето и погледна към краката си. Предположи, че да я наричат „ужасно момиче“, не е много лошо. — И по-зле са ме наричали, разбира се, обикновено на английски. — Тя погледна отново към Ник и го видя да завива лъскави нови топки на мястото. — Винаги съм искала да владее два езика, така че да мога да ругая и майка ми да не знае. Ти си късметлия.

— Аз не говоря два езика.

Мразовит полъх развя косата на Дилейни и тя се сгуши още поплътено в палтото си.

— Говориш баски.

— Не, не говоря. Разбирам няколко думи. Толкова за това.

— Добре, Луи говори.

— Той знае, колкото и аз. — Ник се наведе и взе бравата. — Разбираме малко, защото майка ми говори баски с нейните роднини. Опита се да ни научи на него и на испански, но ние наистина не бяхме заинтересовани. Луи и аз знаем главно няколко думи за ругаене и части на тялото, защото ги проверихме в речника й. — Той погледна към Дилейни, после бутна бравата през дупката, която беше направил във вратата. — Наистина важните неща — добави той.

— Луи казва на Лиза, че е неговата любима на баски.

Ник сви рамене.

— Тогава може би той знае повече, отколкото си мислех.

— Той я нарича нещо като *alu gozo*.

Ник се закикоти силно и тръсна глава.

— Тогава не я нарича „любима“.

Дилейни се наведе напред и попита:

— И как наистина я нарича тогава?

— Няма начин да ти кажа. — Той потърси в джоба на колана си инструменти за винтове, после хавана с устата си два от тях.

Тя се пребори с нуждата да го удари.

— Хайде. Не можеш да ме оставиш да се чудя.

— Ще кажеш на Лиза — промърмори той през винтовете — и ще ме вкараш в беля с Луи.

— Няма да кажа, моляя те — придумваше го тя.

Някакво чуруликане около гърдите на Ник спря молбите й. Той изплю винтовете и отново захапа средния пръст на ръкавицата си.

После опипа вътрешната част на якето си и извади тънък мобилен телефон.

— Да, Ник е — отговори той и пъкна ръкавицата в джоба си. Послуша за около минута, после завъртя очи нагоре. — И кога може да излезе навън? — Той закрепил телефона си между рамото и ухото си, и продължил да закрепва бравата. — Това е дяволски късно. Ако не иска да работи за нас, трябва да си каже, иначе е по-добре да довлече задника и ПВЦ-то си на работа не по-късно от четвъртък. Имахме късмет с прогнозата за времето досега и не искам да прецакваме нещата. — Той говореше за квадратни и кубични метри и Дилейни не разбра нищо. Ник закрепил металната пластина за рамката на вратата, после прибрал за последен път отвертката в колана си. — Обади се на Ан-Мари и тя ще ти даде числата за това. Бяха или осемдесет или осемдесет и пет хиляди, не съм сигурен. — Той натисна копчето за изключване на телефона и го прибрал под якето си. Бръкнал в предния джоб на дънките си, след което ѝ подаде връзка ключове. — Пробвай ги — нареди той, след което влезе в салона и плъзна резето на мястото.

Когато тя направи това, което ѝ каза, двете ключалки се отвориха лесно. Дилейни взе отново чашата с кафе на Ник и термоса от земята и влезе в задната част на магазина. С пълни ръце тя ритна вратата, за да я затвори, и пристъпи в склада. Коланът за инструменти и якето на Ник стояха на плота до микровълновата. Бормашината му лежеше на пода, все още включена към контакта, но той не се виждаше никъде.

Изад затворената врата на банята, тя чу водата да тече в тоалетната, докато махаше палтото и ръкавиците си. Поставил ги на закачалката до вратата, после взел чаша с прясно кафе за себе си и забързал към предната част на салона. По някаква откачена причина да стои по средата на коридора, докато Ник използва банята ѝ, я караше да се чувства като воайор, както по времето, когато се криеше зад стъклата на слънчеви очила във Валиу Райт и го наблюдаваше как купува дузина (големи и релефни) презервативи. Той беше на около седемнадесет.

Дилейни отвори тефтера с ангажименти и загледа празната страница. Тя беше имала своя дял от гаджета и те определено бяха ползвали нейната баня. Но поради някаква причина, която не можеше да си обясни, беше различно с Ник. По-лично... почти интимно. Все едно ѝ е бил любовник, вместо момчето, което я предизвикваше през

по-голяма част от живота ѝ и после я използва, за да си върне на Хенри.

Тя чу, че вратата на банята се отвори и отпи голяма глътка кафе.

— Пробва ли предната врата? — попита той, токовете на ботушите му потропваха по линолеума ѝ, докато вървеше към нея.

— Не още. — Тя погледна над рамото си към него и го наблюдаваше как се приближава. — Благодаря за новите ключалки. Колко ти дължа?

— Работи. Вече проверих вместо теб — каза той, вместо да отговори на въпроса ѝ. Ник спря до нея, после облегна бедрото си на плота до десния ѝ лакът. — Това беше на пода, когато сменях ключалката на предната врата — каза той и посочи плика, който лежеше върху касовия апарат. — Някой сигурно го е пхнал под вратата ти.

Нейното име беше единственото нещо, написано на хартията, и тя предположи, че вероятно е някакъв вид съобщение за срещата на централната бизнес асоциация или нещо, също толкова вълнуващо.

— Бузите ти са червени.

— Малко е студено тук — каза тя, но не беше сигурна, че температурата има нещо общо с това.

— Няма да издържиш зимата. — Той обви ръцете си около чашата ѝ за кафе за няколко секунди, след което обхвана страните ѝ с длани. — Някакви други части, които се нуждаят от затопляне?

Ъъ-ох.

— Не.

— Сигурна ли си? — Върховете на пръстите му пригладиха косата ѝ зад ушите. — Ще те стопля наистина добре. — Палецът му се плъзна по брадичката ѝ, после погали долната ѝ устна. — Диваче.

Тя сви ръка в юмрук и го удари в стомаха. Вместо да се ядоса, той се засмя и отпусна ръцете си отстрани.

— Беше по-забавна преди.

— Кога беше това?

— Когато ти се разширяваха очите и полудяваше, и изглеждаше така, сякаш искаш да ме удариш, но беше толкова предвзета, че никога не би го направила. Челюстта ти беше стисната и устните нацупени. В началното училище всичко, което трябваше да направя беше да те погледна, и ти бягаше.

— Това беше така, защото ти на практика ме повали в безсъзнание със снежна топка.

Челото му се намръщи и той се изпъна.

— Това беше инцидент.

— Наистина? Коя част? Когато случайно събра сняг в твърда топка, или когато неволно я хвърли по мен?

— Нямах намерение да те удрия толкова силно.

— Защо изобщо ме улучи?

Той помисли малко и каза:

— Ти беше там.

Тя завъртя очи.

— Това е брилянтно, Ник.

— Истина е.

— Трябва да си припомня това следващия път, когато те видя на пешеходна пътека и крака ми започне да гори от желание да натисне газта.

Усмивката му показва прави, бели зъби.

— Станала си истинска умница, откакто си тръгна оттук.

— Станах самата себе си.

— Мисля, че това ми харесва.

— Боже, предполагам, че мога да умра щастлива.

— Един вид ме кара да се чудя какво друго е различно. — Той се протегна и започна да разкопчава ципа ѝ. Студеният метал докосна ключицата ѝ и се плъзна по кожата ѝ.

Дилейни пое леко дъх, но отказа да погледне настрани. Той вдигна поглед от врата ѝ и тя погледна в очите му. За по-малко от секунда той се беше превърнал някак си от обикновен мъж в своенравното момче, с което беше израснала. Беше виждала този сребрист блясък прекалено много пъти, за да не разбере, че се кани да тропне силно с крак, да извика „бууу“, за да я накара да се разтича като луда. Да я накара да си помисли, че ще хвърли червей по нея или нещо също толкова отвратително. Тя отказваше да му позволи да я сплаши. Винаги го оставяше да победи, но сега щеше да устои заради всичките онези пъти, когато беше губила.

— Не съм същото момиче, което предизвикваше толкова много пъти преди. Не ме е страх от теб.

Той повдигна черната си вежда нагоре.

— Не те е страх?

— Не.

Погледът му потъна в нейния, когато той се протегна отново за металната закопчалка на ципа. Ник я придвижи бавно и безшумно с половин инч по-надолу.

— Страх ли те е сега?

Тя стисна ръце от двете си страни. Ник я изпитваше. Опитваше се да я накара да се отдръпне първа. Дилейни тръсна глава.

Закопчалката се плъзна още малко по-надолу и спря.

— Сега?

— Не. Никога няма да ме уплашиш. Знам какъв си.

— Ъхъ. — Ципът се отвори още и тежката якичка със зебров десен се показа. — Каж ми, какво си мислиш, че знаеш.

— Ти си въздух под налягане. Няма да ме нараниш. Точно сега искаш да си помисля, че ще ме съблечеш гола, докато хората минават покрай големия ми прозорец. Аз би трябвало да се хвана и тогава ти ще можеш да си тръгнеш оттук и да се смееш ужасно много за моя сметка. Но познай какво?

Той дръпна ципа до златистата сатенена роза, която закопчаваше сутиена ѝ отпред.

— Какво?

Тя пое дълбоко дъх и блъфира.

— Няма да го направиш.

Ззз-ии-ип.

Устата на Дилейни остана отворена и тя погледна надолу към пуловера си. Черният рипсен памук беше разтворен, а краищата бяха раздалечени на почти педя разстояние, откривайки леопардовия ѝ сутиен и част от гърдите ѝ. После, преди Дилейни да разбере как се случи, тя беше вдигната и поставена върху собствения си тефтер с ангажименти. Меката тъкан на дънките му се отърка в коленете ѝ, а зеленият плот беше студен под бедрата ѝ.

— Какво си мислиш, че правиш? — ахна тя и сграбчи краищата на пуловера си.

— Шшт... — Той докосна с пръсти устните ѝ. Погледът му беше прикован върху големия прозорец, който се намираше на три метра зад Дилейни. — Собственикът на книжарницата минава. Не искаш да те чуе и да притисне нос към стъклото, нали?

Дилейни погледна през рамо, но тротоарът беше празен.

— Пусни ме долу — настоя тя.

— Сега изплашена ли си?

— Не.

— Не ти вярвам. Изглеждаш така, сякаш си готова да изскочиш от кожата си.

— Не съм изплашена. Просто съм твърде умна, за да играя игричките ти.

— Ние все още не сме започнали.

Но всъщност бяха, а той бе единственият мъж, с когото тя не искаше да играе. Ник беше прекалено опасен, а тя го намираше и твърде привлекателен.

— Изпитваш ли някакво извратено удоволствие от това?

Бавна, чувствена усмивка изви устните му.

— Абсолютно. Леопардовият сутиен, който носиш, е доста див.

Дилейни пусна пуловера си за достатъчно дълго време, че да затвори ципа отново. Веднъж, след като го направи, тя се отпусна малко.

— Е, не се вълнувай. Не съм изплашена.

Дълбокият му, спокоен смях я изпълни.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Погледът му се спусна към устата ѝ.

— Предполагам, че трябва да видя какво мога да направя по въпроса.

— Това не беше предизвикателство.

— Беше, Дилейни. — Той помилва бузата ѝ с опакото на ръката си, а дишането ѝ стана накъсано. — Един мъж знае кога е предизвикван от жена.

— Вземам си го обратно. — Тя хвана с пръсти китките му.

Той тръсна глава.

— Не можеш. Вече го отпрати.

— О, не. — Дилейни сведе погледа си към силната му, упорита брадичка. Някъде на безопасно място, далеч от хипнотичните му очи.

— Не. Никога не съм го правила.

— Може би, защото си толкова скована. Имаш нужда от секс.

Погледът ѝ рязко се вдигна към неговия и тя избута ръката му от бузата си.

— Нямам нужда от това. Правя секс през цялото време — излъгата.

Той насочи към нея поглед, изпълнен със съмнение.

— Правя го!

Ник наведе лицето си до нейното.

— Тогава може би се нуждаеш от някого, който знае какво върши.

— Да не си предлагаш услугите?

Устните му леко погалиха нейните, когато той тръсна глава.

— Не.

Дъхът на Дилейни спря в гърлото ѝ.

— Тогава защо ми причиняваш това?

— Усещането е хубаво — каза той тихо, като въздишка, и постави нежна целувка в ъгълчето на устните ѝ. — На вкус също. Винаги си имала хубав вкус, Дилейни. — Той погали устата ѝ със своята. — Навсякъде — каза и отвори широко уста над нейната.

Главата му се наклони на една страна и за миг всичко се промени. Целувката му стана гореща и влажна, като че ли смучеше сок от праскова. Той хапеше устните ѝ и настояваше тя да го нахрани в отговор. Ник засмука езика ѝ в устата си, вътрешността на която беше топла и гладка, и тя почувства как костите ѝ се разтапят. Беше безпомощна да го спре сега. Дилейни се отпусна и го целуна с подобен на неговия глад. Той беше толкова добър в това да предизвиква подобни усещания у нея. Караше я да се чувства повече от щастлива да прави неща, за които не бе имала намерение. Оставяше я без дъх. Караше я да се чувства тясно в собствената си кожа.

Ръцете му се насочиха към коленете ѝ и той ги раздели. Дилейни почувства лекото докосване на дънките му, когато пристъпи между бедрата ѝ, усети хватката му върху китките си, когато повдигна ръцете ѝ до раменете си. Една от дланите му обхвана гърдата ѝ и тя изстена дълбоко в гърлото му. Стомахът ѝ се присви, а зърната ѝ настръхнаха. През пуловера и сатенения си сутиен тя почувства горещината, която се излъчваше от неговата длан. Изви се към него, копнееща за още. Ръцете ѝ се плъзнаха по широките му рамене и продължиха нагоре към главата му. Дилейни помилва с палец твърдата му челюст и после

плъзна длан надолу към врата му. Когато почувства силното биене на неговия пулс и накъсаното му дишане, през нея премина чисто женско задоволство. Пръстите ѝ си проправиха път към ризата му и започнаха да разкопчават копчетата. Преди десет години той беше видял почти всеки инч от голото ѝ тяло, а тя дори не беше зървала гърдите му. Дилейни отвори вълнената риза, за да задоволи старото любопитство, след което се откъсна от целувката, за да го погледне по-добре и не беше разочарована. Той имаше гръден кош, който можеше да накара жените да пъхат пари в панталоните му. Тъмнокафяви зърна и релефни мускули, стегната кожа и черни косъмчета, които се спускаха надолу по плоския му корем, заобикаляха пъпа му, след което изчезваха в колана на дънките му. Очите ѝ се спуснаха надолу към панталоните му и силната изпъкналост под копчетата. Тя вдигна поглед към лицето му. Той я погледна в отговор изпод притворените си клепачи, устата му още беше влажна от целувката им. Ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му, а пръстите ѝ заровиха в меките косъмчета. Докосването накара мускулите под пръстите ѝ да се стегнат.

— Изчакай за минута — каза той с дрезгав глас, все едно току-що беше станал от леглото. — Освен ако не искаш дамата със синя коса пред вратата да разбере какво правим.

Тя замръзна.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Изглежда като учителката ми от първи клас, мисис Вон.

— Лавърн! — прошепна силно тя и погледна над рамото си. — Какво иска?

— Може би да се подстриже — каза той и докосна леко с палец зърната ѝ.

— Престани. — Тя се обърна обратно и плесна ръцете му, за да ги отблъсне настрана. — Не мога да повярвам, че позволих това да ми се случи отново. Тя още ли е там?

— Аха.

— Как мислиш, може ли да ни види? — попита тя.

— Не знам.

— Какво прави?

— Зяпа ме.

— Не мога да повярвам. Точно миналата нощ майка ми се оплака от скандалното ми поведение с теб при „Хенези“. — Тя тръсна глава.

— Сега това. Лавърн ще каже на всички.

— Вероятно.

Тя погледна към него. Той все още стоеше между бедрата ѝ.

— Не те ли е грижа?

— За какво по-точно се предполага, че трябва да ме е грижа? Че тъкмо сме започнали забавлението? Че ръката ми е върху гърдите ти, а твоите са върху целия ми гръден кош и двамата си прекарваме добре? Дяволски вярно, грижа ме е за това. Не бях приключил. Но не очаквай да се притеснявам, че малка стара дама гледа през прозореца и ни наблюдава. Защо да ме е грижа, че хората ще говорят за това? Те го правят за мен, откакто съм се родил. Спрях да се притеснявам много отдавна.

Дилейни го блъсна по раменете, докато той не отстъпи крачка назад. С все още пулсиращо в нервите ѝ желание, тя скочи от плота и се обърна, за да види как мисис Вон се отдалечава несигурно в розова домашна роба и чифт подходящи чорапи.

— Хората в този град вече мислят, че спим заедно. И ти би трябвало да се притесняваш, след като рискуваш да загубиш имуществото, което ти остави Хенри.

— Как така? Последния път, когато проверих, в даден момент по време на секс някой получава оргазъм. Иначе не е нищо повече от опипване.

Дилейни изстена и хвана главата си с ръце.

— Не принадлежа на това място. Мразя този град. Мразя всичко в него. Нямам търпение да напусна. Искам си живота обратно.

— Погледни от добрата страна — каза той и тя чу тропота на ботушите му, докато вървеше към задната част на помещението. — Когато напуснеш, ще го направиш като богата жена. Продаде се заради парите на Хенри, но съм сигурен, че си мислиш как накрая ще си струва.

Тя погледна към него.

— Ти си лицемер. Ти също се съгласи със своята част от завещанието.

Той влезе в склада ѝ и излезе няколко секунди по-късно.

— Истина е, но има разлика. — С все още разкопчана риза, той се пъкна в коженото си яке. — Това специфично условие не е изпитание за мен.

— Тогава защо се опита да ми свалиш пуловера?

Той клекна и взе бормашината си.

— Защото ми позволи. Не го приемай лично, но на твое място можеше да е всяка.

Думите му я засегнаха, сякаш някой я удари с юмрук в стомаха. Тя захапа вътрешната част на бузата си, за да не заплаче или извика, или и двете.

— Мразя те — каза тя.

Думите ѝ бяха изречени не по-силно от шепот, но той я чу.

— Сигурно е така, диваче — каза Ник, докато увиваше кабела около бормашината.

— Трябва да пораснеш и да се превърнеш в зрял мъж, Ник. Порасналите мъже не опипват жени само за да видят дали могат. Истинските мъже вече не гледат на жените като на играчка.

Той я погледна през разстоянието, което ги разделяше.

— Ако вярваш в това, тогава си все още същото наивно момиче, което винаги си била. — Той отвори рязко задната врата. — Може би трябва да следваш собствения си съвет — каза той, след което затвори след себе си.

— Порасни, Ник! — извика тя след него. — И... и... се подстрижи. — Тя не знаеше защо добави последната част. Може би защото искаше да го нарани, което беше абсурдно. Мъжът нямаше чувства.

Тя се обърна и погледна към празния си бележник с ангажименти. Животът се превръщаше от скапан в откровено отвратителен. Два часа, помисли си тя. Даваше на клюките два часа, за да стигнат до майка ѝ, и то само защото щеше да отнеме на Лавърн час, за да стигне до колата си.

Сълзи на ярост замъглиха зрението на Дилейни и погледът ѝ попадна на плика върху касовия апарат. Тя го отвори. Оттам падна страница с три изпъкнали думи в центъра. „Аз те наблюдавам“, гласеше надписът. Дилейни смачка хартията и я хвърли в другия край на салона. Страхотно! Това беше всичко, от което се нуждаеше. Хелън, жената психопат я следеше и пъхаше бележки под вратата ѝ.

ГЛАВА 10

Ник стисна волана, докато кокалчетата му не побеляха. Настоятелното пулсиране в слабините му го подтикваше да обърне джипа си и да освободи копнеещата нужда между меките бедра на Дилейни. Невъзможно, разбира се. Поради толкова много причини.

Ако искаше, можеше да се обади на Гейл по мобилния си телефон и да си уговори среща. Също така имаше още няколко жени, на които можеше да се обади, но не искаше това. Не желаше да прави секс с една жена, докато си мисли за друга. Докато жадува за друга. Не беше чак толкова копеле. Нито беше толкова извратен.

Вместо да се обади на някого, той спря джипа си до изгорелите останки от обора на Хенри. Ник остави двигателя да работи и освободи от скорост. Не знаеше защо беше дошъл тук. Може би, за да търси отговори в почернелите отломки. Отговори, които знаеше, че никога няма да намери.

Не принадлежа на това място. Мразя този град. Мразя всичко в него. Нямам търпение да напусна. Искam си живота обратно. Думите ѝ все още звучаха в главата му. Все още го караха да изпитва желание да я сграбчи и разтърси.

Но тя беше права. Дилейни не принадлежеше на Трули. От момента, в който беше погледнал над ковчега на Хенри и я беше видял, застанала там, в зелен костюм и тъмни слънчеви очила, тя усложни живота му. Когато се беше върнала, бе донесла и миналото с нея. Всичките стари сложни глупости, които така и никога не разбра.

Ник погледна надолу към ризата си и вдигна ръка към копчетата. Двигателят на джипа и стабилното бръмчене на радиатора бяха единствените звуци, които нарушаваха тишината на късната утрин.

Мразя те, беше прошепнала тя, и той ѝ вярваше. По-рано, когато беше пристигнал на прага ѝ с новите ѝ ключалки, не беше целял да я накара да го мрази, но се беше справил доста добре. Нейната омраза беше най-доброто и той в действителност се чувстваше малко

облекчен. Без повече да я целува и да я докосва. Без повече да пълни ръката си със стегнатата ѝ гръд и да чувства зърното ѝ под палеца си.

Той облегна глава назад върху седалката и загледа избелелия бежов брезентов покрив. Всичко, което трябваше да направи Дилейни, беше да погледне към него и той изпитваше нужда да разбърка косата ѝ. Да я стисне в ръцете си и да изяде гланца от устните ѝ. Може би Хенри беше прав. Може би той знаеше това, което Ник отказваше да признае дори пред себе си. Все още биваше привлечен най-много от нещата, които не можеше да има. В миналото, веднъж след като получи тези недостижими неща, той лесно продължаваше към следващото. Но с Дилейни не можеше. Той не я беше имал и не можеше да продължи. Ако не беше завещанието на Хенри, вече щеше да е правил секс с нея и досега да я е забравил. Така или иначе тя наистина не беше от типа жени, с които обичаше да прекарва времето си. Дрехите ѝ бяха странни, а и беше устата. Не бе най-красивата жена, която познаваше. Всъщност, изглеждаше ужасно сутрин. Той беше виждал достатъчно жени, които не изглеждаха по най-добрия начин, когато ставаха сутрин, но, по дяволите, тя изглеждаше направо страшно.

Ник вдигна глава и погледна през предното стъкло. Но сякаш това, как е изглеждала, нямаше никакво значение. Той я желаше. Искаше да целуне сънливата ѝ уста и нежна кожа. Искаше да я отведе обратно в леглото, където чаршафите ѝ все още бяха топли. Искаше да я съблече гола и да се зарови дълбоко между топлите ѝ бедра.

Искаше да я докосне, така както го правеше в някоя от хилядите фантазии, с които израсна. Както в нощта, когато скочи в колата му. Нощта, в която той ги закара до Ейнджъл Бийч. Държеше се така, сякаш и тя го искаше онази нощ, но си тръгна с Хенри. Остави го сам, изпълнен с копнеж по нея. Просто още една неизпълнена фантазия.

Той изпсува и включи на скорост. Широките гуми поглъщаха пътя, докато караше с бърза скорост към града. Имаше няколко договора за строеж, които го чакаха в офиса, а майка му и Луи го очакваха за обяд. Вместо това той тръгна към работната площадка на петдесет мили на север, в Гардън. Подизпълнителите бяха изненадани да го видят. Работниците бяха дори още по-учудени, когато той си сложи работни ръкавици и взе пистолет за пирони. Яростно изстрелваше пирони в дюшемето и подпорните греди. Бяха минали

няколко години, откакто той и Луи бяха вземали участие във физическата работа по изграждането. Повечето от времето му минаваше в шофиране и говорене с изпълнители и доставчици. Ако не караше или не говореше, или правеше и двете едновременно, той създаваше нов бизнес. Но след деня, който беше имал, се чувстваше добре отново да простреля нещо.

Във времето, когато се прибра у дома, отдавна се беше стъмнило. Хвърли коженото си яке и ключовете за колата на мраморния плот в кухнята, след което се протегна за една бира. Можеше да чуе телевизора в другата част на къщата, но не се притесни. Цялото му семейство имаше ключ от предната врата и Софи често идваше да гледа филм на големия му телевизор. Ботушите му проехтяха по дървения под, докато вървеше към голямата стая.

Телевизорът мигаше, а Луи стана от бежовия кожен диван. Хвърли дистанционното върху боровата масичка за кафе.

— Трябва да се обадиш на майка и да ѝ кажеш, че не си умрял в някоя канавка.

Ник отпи от бирата си и погледна по-големия си брат.

— Ще го направя.

— И двамата се опитваме да те намерим от пладне. Да не си забравил за обяда?

— Не. Реших да отида до Гардън.

— Защо не се обади?

Не искаше да чуе разочарованието в гласа на майка си или да слуша вината, която щеше да изсипе на главата му.

— Бях зает.

— Защо не отговаряше на мобилния си телефон?

— Не бях в настроение.

— Защо, Ник?

— Казах ти защо. За какво, по дяволите, е всичко това? Не си ме чакал тук, защото не съм си вдигнал мобилния телефон.

Веждите на Луи се свъсиха над кафявите му очи.

— Къде беше?

— Казах ти.

— Кажи ми отново.

Гримасата на Ник заприлича на тази на брат му.

— Върви по дяволите.

— Истина е тогава. Това, което всички говорят за теб, е истина. Чукал си Дилейни Шоу на плота в салона ѝ. Точно там, на Мейн стрийт, за да може всеки, който мине да ви види.

От ъгълчето на устата на Ник започна да се разтяга бавна усмивка, която след миг прерасна в смях. Луи не видя нищо забавно.

— Проклет да си — изруга го той. — Когато мама ми каза, че е чула как си целувал Дилейни в „Хенези“, ѝ казах да не вярва на това. Казах ѝ, че не си толкова глупав. Исусе, Йосифе и Мария, ти си!

— Не, не съм. Не съм чукал Дилейни в нейния салон или някъде другаде.

Луи подсмръкна и се почеса по шията.

— Може би още не, но ще го направиш. Ще се хвърлиш право напред и ще изгубиш всичко.

Ник повдигна бирата и отпи глътка.

— Сега вече стигнахме до истинската причина да си тук. Пари. Не те интересува кого чукам, стига да можеш да развиеш Силвър Крийк.

— Сигурно. Защо не? Ще го призная. Искам го толкова много, че мисълта за това ме държи буден цяла нощ, просто за да си мисля за всичките тези милион доларови къщи и начините да похарча парите, които ще направя. Но дори това парче имот да не струва нищо, пак щях да съм тук, защото съм ти брат. Защото се промушвах из храстите с теб. Шпионирах с теб, спухахме заедно гумите на колелото ѝ и мислех, че го правим, защото тя има хубав нов „Шуин“^[1]. Дилейни получи това, което трябваше да имаш ти. И защото мислех, че я мразиш. Но не е така. Ти си спухал гумите ѝ, защото си искал да я изпратиш у дома. Ти каза, че си го направил, за да те види Хенри и да се ядоса, но това беше лъжа. Ти беше заслепен от нея. Дървиш се заради Дилейни Шоу, откакто можеш да го вдигаш, а всички знаят, че мислиш с онази си работа.

Ник остави бавно бутилката на каменната полица над камината.

— Мисля, че е по-добре да напуснеш, преди да изритам задника ти от къщата си.

Луи кръстоса ръце върху широките си гърди. Нямаше вид на човек, който има намерение да напуска скоро.

— Това е другото. Тази къща. Виж я.

— Е?

— Огледай се наоколо. Живееш в къща от три хиляди и осемстотин квадратни фута. Имаш четири спални и пет бани. Ти си сам, Ник. Самичък.

Ник погледна към камината, направена от гладка речна скала, високия таван с открити греди и рамката на високите прозорци, които гледаха към езерото.

— Накъде биеш?

— За кого си я построил? Казваш, че никога няма да се ожениш. Така че защо се нуждаеш от толкова голяма къща?

— Ти ми кажи. Изглежда знаеш всички отговори.

Луи се залюля на краката си.

— Искаше да се докажеш пред Хенри.

Беше достатъчно близо до истината, така че Ник не отрече.

— Това са стари новини.

— Искаше да ѝ покажеш и на нея.

— Това са пълни глупости — присмя се той. — Тя дори не живее тук.

— Сега живее и ти се каниш да прецакаш живота си заради един скъпоплатен задник.

Ник посочи входната врата.

— Махай се, преди наистина да си ме ядосал.

Луи тръгна напред и спря на една ръка разстояние.

— Ще ме изхвърлиш ли, братле?

— Ще ме накараш ли?

Ник беше по-висок, но Луи беше с телосложението на бик. Не само че Ник не искаше да се бие със собствения си брат, но и знаеше, че Луи удря като булдозер. Почувства облекчение, когато брат му тръсна глава и се отдръпна.

— Ако ще правиш секс с нея, направи го сега. — Луи въздъхна, докато вдигаше якето си от облегалката на коженото кресло. — Направи го, преди да забъркаш други изпълнители в Силвър Крийк, преди да се свържеш с още кредитори, и го направи, преди аз да изгубя още от времето си.

— Притесняваш се без причина — увери брат си Ник, докато вървяха към входната врата. — Няма да се приближавам до Дилейни и имам чувството, че и тя ще ме отбягва за дълго време напред.

— Какво се случи в салона ѝ днес?

Ник отвори тежката дървена врата.

— Нищо. Смених й ключалките. Това е.

— Съмнявам се. — Луи се загърна в якето си и заслиза по стълбите. — Обади се на мама — каза той. — Колкото по-скоро приключиш с това, толкова по-добре.

Ник тръсна глава и се върна в голямата стая. Не беше в настроение да звъни на майка си. Не искаше да слуша тирадата й за Дилейни. Взе бирата си от полицата, след което излезе през френския прозорец на верандата. От осмоъгълната гореща вана се вдигаше пара и той посегна да включи дюзите. Дясното рамо го болеше от работата, която беше свършил в Гардън. Съблече се гол и кожата на ръцете и гърдите му настръхна, преди да влезе в бълбукащата гореща вода. Прозорците от къщата хвърляха продълговати снопове светлина, но не достигаха до неговия ъгъл от верандата.

Луи беше прав за някои неща и напълно грешеше за други. Първоначално Ник бе построил къщата, за да покаже индиректно среден пръст на Хенри. Но преди строежа да бъде наполовина завършен, той изгуби интерес да доказва каквото и да е на някого. Колкото до Дилейни, той не очакваше да я види отново. Брат му беше далеч от истината с тази теория. Обаче беше много близо с конспиративната теория за колелото. Първоначално Ник не планираше да бутне колелото през целия път до къщата на Хенри, но тогава беше видял лицето й, когато беше погледнала гумите си. Изглеждаше, все едно ще избухне в сълзи и той се почувства толкова виновен, че й помогна. Дори й даде „Тутси Рол“^[2], а тя му отвърна с парче дъвка. Ментова.

Луи беше прав за другото, макар че го нарече силен интерес вместо сляпо увлечение. Но обратно на мнението на брат си, нямаше намерение да прави секс с нея. Можеше и да не успява да контролира реакцията на тялото си, но беше дяволски сигурен, че може да контролира какво да прави или не с него.

Хората говореха доста неща за него. Някои бяха истина. Други не. За повечето не го беше грижа. За разлика от Дилейни. Тя щеше да бъде наранена от клюките.

Ник отпи глътка от бирата си и погледна към отражението на звездите върху черната вода на езерото.

Той не искаше тя да бъде наранена. Не искаше да я нарани. Беше време да стои далеч от Дилейни Шоу.

Вътре в къщата звънна телефонът и той се почуди колко време щеше да отнеме на майка му да престане да звъни. Знаеше, че тя иска да говори с него за клюките, защото изпитваше нещо като майчински собственически права върху живота му. Луи изглежда нямаше нищо против това постоянно любопитство, за разлика от Ник. Луи го наричаше любов. Може би беше, но когато Ник бе момче, понякога тя го притискаше толкова здраво, че той не можеше да диша.

Той остави бирата от едната страна на ваната и потъна още повече в горещата вода. Майка му не обичаше да шофира, след като се стъмни, така че той сметна, че е в безопасност за през нощта. Щеше да ѝ се обади сутринта и да приключи с това.

Гуен постави телефона на ухото си за около пети път в последния час.

— Дилейни очевидно е оставила телефона си отворен.

Макс прекоси дебелия обюсонски килим и спря зад нея. Той взе слушалката от ръката ѝ и затвори.

— Тогава очевидно си има причина. — Той разтри раменете на Гуен и притисна палци в основата на скалпа ѝ. — Прекалено напрегната си.

Тя въздъхна и отпусна главата си на една страна. Меката ѝ руса коса погали кокалчетата на ръцете му, а ароматът на рози изпълни ноздрите му.

— Това е последната мътва за нея и Ник — каза тя. — Той поквари дъщеря ми.

— Тя ще се справи с Ник.

— Ти не разбираш. Той винаги я е мразил.

Макс си спомни деня, в който Ник беше нахлул в офиса му. Мъжът беше ядосан, но Макс не беше останал с впечатлението, че Ник изпитва някаква неприязън към Дилейни.

— Дъщеря ти е голяма жена. Може да се грижи за себе си.

Той плъзна ръце към кръста ѝ и я придърпа към гърдите си. Изглежда времето, когато бяха заедно, протичаше по един и същ начин. Гуен се тревожеше за Дилейни, а той искаше да я докосне като

любовник. Беше я виждал на няколко пъти след смъртта на Хенри и беше намирал удоволствие в леглото ѝ в определени случаи. Тя беше красива и можеше да предложи много на един мъж. И все пак започваше да се уморява от нейната намеса в работите на дъщеря ѝ.

— Как? Като прави скандал?

— Ако това е решението ѝ. Ти си свършила работата си. Отгледала си я. Остави я или можеш да я изгубиш отново.

Гуен се обърна и Макс видя страх в очите ѝ.

— Боя се, че тя ще ме напусне. Винаги съм си мислила, че стои надалеч заради Хенри, но сега не съм сигурна. Преди няколко години отидох да я видя, когато живееше в Денвър, и тя каза, че винаги съм вземала страната на Хенри, докато е растяла. Тя мисли, че никога не съм се застъпвала за нея. Щях да го направя, но Хенри беше прав. Тя имаше нужда да получи добра диплома и да отиде в колеж, а не да обикаля града като мъжкарана. — Гуен спря и пое дълбоко дъх. — Дилейни е инат и може да е обидена дълго време. Просто знам, че ще напусне през юни и никога няма да се върне.

— Може би.

— Тя не може да тръгне. Хенри можеше да я накара да остане по-дълго.

Макс спусна ръцете си.

— Той искаше, но аз го посъветвах, че някой съдия може да обори завещанието, ако Хенри сглупи с по-голям период.

Гуен се обърна и тръгна към камината. Хвана се за тухлената полица и погледна към Макс през огледалото пред нея.

— Той трябваше да направи нещо.

Хенри беше направил всичко по силите си, за да контролира от гроба хората в живота си. Беше се спрял точно на това, което съдът щеше да разгледа като честни и разумни ограничения. Цялата работа беше напълно отвратителна за Макс и го притесняваше, че Гуен подкрепя манипулациите на покойния си съпруг.

— Дилейни трябва да остане тук. Трябва да порасне.

Макс погледна отражението на Гуен; красивите ѝ сини очи и нацупена розова уста, перфектно безупречната бяла кожа и коса с кичури от карамел и лакта. В слабините му се надигна желание. Може би тя просто имаше нужда от нещо друго в живота си, за което да мисли. Той тръгна към нея, твърдо решен да ѝ го даде.

Ник не успя да се обади на майка си на следващата сутрин. Тя позвъни на вратата в седем сутринта.

Бенита Алегрета остави чантата си върху белия мраморен плот и погледна сина си. Ник очевидно си мислеше, че може да я отбягва, но тя му беше майка. Беше му дала живот, което ѝ даваше право да го измъкна от леглото. Без значение, че беше на тридесет и три и вече не живееше с нея.

Беше намъкнал чифт накъсани дънки и стар черен пуловер, а краката му бяха боси. Бенита се намръщи. Можеше да си позволи да се облича по-добре. Никога не се беше грижил добре за себе си. Не се хранеше, когато трябва, и прекарваше времето си с разпуснати жени. Той не мислеше, че тя знае за тях, но тя беше наясно.

— Защо не може просто да отбягваш тази *neska izugarri*?

— Не знам какво си чула, но нищо не се е случило с Дилейни — каза той с дрезгав от съня глас. Пое палтото ѝ и го закачи на шкафа в коридора.

Очевидно също си мислеше, че може да я заблуди. Бенита го последва в кухнята и го наблюдаваше как вади две чаши от шкафа.

— Тогава защо си бил там, Ник?

Той напълни чашите с кафе, преди да ѝ отговори.

— Сложих няколко ключалки на салона ѝ.

Тя пое чашата, която ѝ предложи и го погледна. Беше застанал до кухненската мивка, все едно нищо не се бе случило в салона за красота. Тя обаче знаеше. Знаеше, че колкото по-малко казва, толкова повече премълчава. Понякога се нуждаеше от влекач, за да разбере каквото и да е от него. Беше такъв от много време.

— Това е, което брат ти ми каза. Защо не може да наеме ключар като всички останали? Защо се нуждае от теб?

— Казах ѝ, че ще го направя. — Подпря едното си бедро на плота и присви рамото от другата страна. — Не е кой знае какво.

— Как може да го кажеш? Целият град говори за това. Не ми върна обаяданията и се криеш от мен.

Веждите му се свиха и той се намръщи.

— Не съм се крил от теб.

Да, правеше го, и вината беше на Дилейни Шоу.

От деня, в който беше пристигнала в Трули, тя бе направила живота на Ник по-труден, отколкото бе преди това.

Преди Хенри да се ожени за Гуен, Бенита можеше да казва на себе си и на всички останали, че той игнорира Ник, защото не иска да има деца. Впоследствие всички разбраха, че това не е истина. Хенри просто не искаше Ник. Той можеше да пилее любов и внимание върху доведената си дъщеря и все пак отхвърляше собствения си син.

Преди Дилейни да пристигне в живота на Хенри, Бенита сядаше с Ник в скута си и го придържаше здраво. Целуваше сладкото му чело и пресушаваше сълзите му. След това вече нямаше сълзи или прегръдки. Нямаше вече мекота в сина ѝ. Той израсна решителен в ръцете ѝ и казваше, че е твърде голям за целувки. Бенита обвиняваше Хенри за болката, която беше причинил на сина си, но в нейните очи Дилейни стана живият, дишащ символ на дълбоко предателство и отхвърляне. На Дилейни се даваше всичко, което трябваше да получава Ник, но дори това не беше достатъчно за нея. В допълнение постоянно създаваше проблеми.

Винаги намираше начин да накара Ник да изглежда лош. Както когато я удари със снежна топка. Макар че той не трябваше да хвърля топка по нея, Бенита беше сигурна, че това момиче сигурно е направило нещо, но от училището дори не я бяха попитали. Те просто обвиниха Ник за целия инцидент.

И след това ужасният епизод, когато онези отвратителни сплетни се разпростряха из града, че Ник се е възползвал от Дилейни. Десет години по-късно Бенита все още не бе сигурна какво се беше случило онази нощ. Тя знаеше, че Ник не беше светец по отношение на жените, но беше сигурна, че не е взел нищо, което Дилейни не е била повече от склонна да му даде. Тогава като страхливка беше избягала и се изплъзна от язвителните клюки, докато Ник беше останал и се бе изправил смело пред най-лошите от тях. И мълвата, че Ник е използвал това момиче, не беше най-гадното.

Сега тя погледна към него — нейното високо, красиво момче. И двамата ѝ сина бяха преуспели в града си. Никой не им беше протегнал ръка за нищо и тя беше много горда с тях. Но Ник... Ник винаги щеше да има нужда тя да се грижи за него, дори той да не мислеше така.

Всичко, което наистина искаше за Ник, беше да се установи с добра католичка, да се ожени в църква и да е щастлив. Не мислеше, че

това е твърде голямо искане за една майка. Ако той беше женен, пропадналите жени щяха да избягват да го преследват — особено Дилейни Шоу.

— Както и да е, ти вероятно няма да кажеш на майка си дори да се е случило нещо с това момиче — каза тя. — В какво да вярвам?

Ник вдигна чашата си и отпи глътка.

— Ще ти кажа нещо. Ако нещо се е случило, няма да се повтори отново.

— Обещай ми.

Той се усмихна леко, с намерение да я успокои.

— Разбира се, ама^[3].

Бенита не се успокои. Сега това момиче се беше върнало и клюките започнаха отново.

[1] Марка велосипеди. — Б.пр. ↑

[2] Американска марка дъвчащи бонбони. — Б.пр. ↑

[3] Ама на баски език означава майка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Дилейни остави отворен телефона си. Държа го така, докато излезе от апартамента си за работа на следващата сутрин. Надяваше се, че някак си невъзможното се е случило и мисис Вон не е била способна да види какво става в магазина. Може би беше късметлийка.

Но когато тя отключи входната врата на салона, Уанета Ван Дам я чакаше и след секунди стана ясно, че късметът на Дилейни се е изпарил преди месеци.

— Тук ли се е случило? — попита Уанета като доуцука.

Звукът от сребърната проходилка, чънк-тъмп, чънк-тъмп, изпълни салона.

Дилейни беше малко изплашена да попита за очевидното, но беше прекалено любопитна.

— Какво е станало? — попита тя и пое палтото на старата жена. Закачи го на стойката до малката рецепция.

Уанета посочи плота.

— Тук ли ви е видяла Лавърн, теб и момчето Алегреза да... нали се сещаш?

В гърлото на Дилейни заседна буца.

— Какво?

— Да лудувате — прошепна старата жена.

Буцата падна в стомаха ѝ и почувства как веждите ѝ се вдигнаха до косата.

— Да лудуваме?

— Повеселили сте се?

— Веселили сме се? — Дилейни посочи към плота. — Тук?

— Това каза Лавърн на всички миналата нощ, когато бингото в църквата на Седма улица, „Исус, Божият спасител“, приключи.

Дилейни отиде до фризьорския стол и потъна в него. Лицето ѝ почервения, а ушите ѝ започнаха да пищят. Тя знаеше, че ще има клюки, но нямаше идея колко ще е зле.

— Бинго? „Исус, Божият спасител“? — Гласът ѝ се повиши и стана писклив. — О, боже мой!

Трябваше да знае. Всичко, включващо Ник, винаги беше лошо и на нея ѝ се искаше да го обвинява за всичките си страдания. Но не можеше. Той не беше разкопчал ризата си сам. Тя го беше направила.

Уанета тръгна към нея, като потропваше звучно по пода. Чънк-тъмп, чънк-тъмп.

— Истина ли е?

— Не!

— О! — Уанета изглеждаше толкова разочарована, колкото прозвуча. — По-малкото баско момче е красавец. Макар да има лоша репутация, на мен самата ми е трудно да му устоя.

Дилейни сложи ръка на челото си и пое дълбоко дъх.

— Той е дявол. Дявол. Дявол. Дявол. Стой далече от него, Уанета, или може да се събудиш един ден с ужасни слухове за себе си. — Майка ѝ щеше да я убие.

— Повечето сутрини просто съм благодарна, че се събуждам. На моите години не смятам, че ще помисля тези слухове за толкова ужасни — каза тя, като тръгна към задната част на салона. — Може ли да ме накъдриш днес?

— Какво? Искате да ви направя косата?

— Разбира се. Нямахте да се мъча да дойда дотук само за да говоря.

Дилейни стана и последва мисис Ван Дам към мивката, за да измие косата ѝ с шампоан. Помогна ѝ да седне на стола, след което постави проходилката ѝ настрана.

— Колко човека имаше на играта на бинго? — попита тя, като се страхуваше от отговора.

— Може би около шестдесет.

Шестдесет. Тогава те ще кажат на още толкова и ще се разпространи като пожар.

— Може би просто трябва да се самоубия — промърмори тя. Смъртта вероятно беше за предпочитане пред реакцията на майка ѝ.

— Каниш ли се да използваш този шампоан, който ухае толкова хубаво?

— Да.

Дилейни загърна Уанета, след което я наведе назад към мивката. Пусна водата и я пробва върху китката си. Беше прекарала предишните ден и нощ да се крие в апартамента си като къртица. Чувстваше се емоционално очукана и нащърбена от това, което се случи с Ник. И толкова крайно засрамена от собствената си страст.

Тя намокри косата на Уанета и я изми с шампоан на „Пол Мичъл“. След като приключи с изсушаването, ѝ помогна да стигне до фризьорския стол.

— Същата прическа? — попита тя.

— Да. Придържай се към това, което се получава.

— Помня.

Докато Дилейни прокарваше гребен през заплетените коси, думите на Ник на раздяла все още ехтяха в главата ѝ. И беше така, откакто ги беше изрекъл. *За да видя дали мога.* Той я беше целунал и докосвал гърдите ѝ само за да види дали може. Беше накарал зърната ѝ да настръхнат, а бедрата ѝ да горят, само за да види дали може. И тя му беше позволила. Както му бе позволила преди десет години.

Какво ѝ имаше? Какъв личен дефект притежаваше, който позволяваше на Ник да минава през съпротивата ѝ. През дългите часове, които беше прекарала в размишление над този въпрос, тя беше стигнала до едно-единствено обяснение, освен самотата. Биологичният ѝ часовник тиктакаше. Това трябваше да е. Не можеше да го чуе, но беше на двадесет и девет, неомъжена и без изгледи за брак в близкото бъдеще. Може би тялото ѝ беше хормонална бомба, а тя дори не знаеше.

— Лирой обичаше, когато носех копринени гащи — каза Уанда, като прекъсна мълчаливото размишление на Дилейни за тиктакащите хормони. — Той мразеше памучните.

Дилейни рязко си сложи чифт латексови ръкавици. Не искаше да си представя Уанда в копринено бельо.

— Трябва да си купиш малко копринени гащи.

— Имаш предвид такива, които минават над пъпа ти? — Такива, които изглеждат като покривало за кола?

— Да.

— Защо?

— Щото мъжете ги харесват. Те харесват жените да носят хубави неща. Ако си вземеш малко копринени гащи, може да си намериш

съпруг.

— Не, благодаря — каза тя, като се протегна към къдрина и отрязва върха. Дори да беше заинтересована да си намери съпруг в Трули, което, разбира се, беше нелепо, тя щеше да е в града само до юни. — Не искам съпруг. — Дилейни си помисли за Ник и всичките проблеми, които беше причинил, откакто се беше завърнала. — И да ти кажа истината — добави тя — не мисля, че мъжете си заслужават всички проблеми, които причиняват. Те са изключително надценени.

Уанета замълча, докато Дилейни изливаше разтвора върху част от главата ѝ, и точно когато си помисли, че клиентката ѝ е заспала с отворени очи или по-лошо, е умряла, тя си отвори устата и попита с притихнал глас:

— Ти от онези начервени лесбийки ли си? Можеш да споделиш. Няма да кажа на никого.

А луната е направена от зелено сирене, помисли си Дилейни. Само ако беше лесбийка, нямаше да се хване да целува Ник, с ръце, късащи ризата му. Нямаше да е очарована от окосмените му гърди. Тя срещна погледа на Уанета в огледалото и си помисли да ѝ каже да. Слухът за това можеше да неутрализира този за нея и Ник. Но майка ѝ щеше да откачи дори още повече.

— Не — въздъхна най-накрая тя. — Но това вероятно щеше да направи живота ми по-лесен.

Оформянето на косата на мисис Ван Дам отне на Дилейни малко под час. Когато тя приключи, наблюдаваше как старата жена пише чек, след което ѝ помогна с палтото.

— Благодаря, че дойде — каза тя, като я изпрати до вратата.

— Копринени гащи — напомни ѝ Уанета и бавно тръгна по улицата.

Десет минути, след като мисис Ван Дам си тръгна, пристигна жена с тригодишния си син. Не беше подстригвала дете от училището за красота, но не беше забравила как. След първото клъцване ѝ се искаше да е. Малкото момче се дърпаше от малката найлонова пелерина, която намери в склада, сякаш го душеше. Той се извиваше и оплакваше и непрекъснато ѝ крещеше „НЕ!“. Подстригването на косата му се превърна в борба. Тя беше сигурна, че само ако можеше да го върже и седне отгоре му, ще свърши работата си бързо.

— Брандън е толкова добро момче — гукаше майка му от съседния стол. — Мама е толкова горда.

С невярващо изражение Дилейни погледна към жената, която беше облякла „Еди Бауер“^[1] и „РЕИ“^[2]. Жената изглеждаше в началото или средата на четиридесетте и напомни на Дилейни статия в списание, което беше чела в зъболекарския кабинет, оспорващ идеята възрастни жени да създават деца от стари яйцеклетки.

— Иска ли Брандън плодов снакс за добри момчета?

— Не! — изпищя продуктът на нейните стари яйцеклетки.

— Готово — каза Дилейни, като приключи, и вдигна ръцете си нагоре, като шампион по връзване на теле.

Взе на дамата петнадесет долара с надеждата Брандън да тормози Хелън следващия път. Тя замече бяло-русите къдрици на детето, след което обърна табелата „Обедна почивка“ и отиде до магазина за деликатеси на ъгъла за обичайния си сандвич с пуешко и пълнозърнест хляб. Бернард беше в края на тридесетте си години и бе ерген. Нисък, плешив и изглеждаше като мъж, който се наслаждава на собственото си готвене.

Обедната тълпа беше понамаляла, когато Дилейни влезе в ресторанта. Магазинът миришеше на шунка, паста и бисквити с шоколад. Бернард вдигна поглед от витрината с десертите, но погледът му бързо се плъзна настрани. Лицето му стана няколко нюанса по-розово от обикновено.

Той беше чул. Беше разбрал клюката и очевидно ѝ вярваше.

Тя хвърли поглед из магазина към другите клиенти, които я зяпаха, и се зачуди колко от тях бяха чули мълвата. Внезапно се почувства гола и се насили да тръгне към предния щанд.

— Здравей, Бернард — каза тя, като запази гласа си равен. — Искам пуешко с пълнозърнесто хлебче, както обикновено.

— Диетично пепси? — попита той, като се придвижи до витрината с месото.

— Да, моля. — Тя задържа погледа си вперен в малката чаша с надпис „Излишни стотинки“ до касовия апарат. Дилейни се зачуди дали целият град вярваше, че е правила секс с Ник на витрината на салона. Чу притихналите гласове зад себе си и се страхуваше да се обърне. Почуди се дали говорят за нея, или просто реагира параноично.

Обикновено занасяше сандвича си на малка маса до прозореца, но днес плати обяда си и забърза към салона. Стомахът ѝ беше на възли и трябваше да се насилва да хапне част от яденето.

Ник. Тази бъркотия беше по негова вина. Когато отпуснеше бдителността си около него, винаги плащаше за това. Когато той решише да я очарова, тя винаги губеше достойнството си, ако не и дрехите.

Малко след два дойде клиент, който имаше нужда да подстриже черната си права коса, а в три и тридесет, Стив, шофьорът на багер, когото беше срещнала на партито на Луи и Лиза по случай четвърти юли, влезе в салона, като донесе полъх от есенния студ с него. Беше облечен с дънково яке, подплатено с овча вълна. Бузите му бяха порозовели, очите блестяха, а усмивката му ѝ каза, че се радва да я види. Дилейни беше доволна да види приятелско лице.

— Имам нужда от подстригване — призна той.

С един поглед тя отбеляза разрошеното състояние на косата му.

— Със сигурност имаш — каза и отиде до щанда. — Закачи якето си и ела отзад.

— Искам я къса. — Той я последва и посочи точка над дясното си ухо. — Толкова къса. Нося доста скиорски шапки през зимата.

Дилейни имаше нещо наум, което би изглеждало страхотно на него, а освен това щеше да използва машинката си за подстригване. Нещо, което умираше да направи от месеци насам. Косата му трябваше да е суха, затова тя го сложи да седне на стола.

— Не те виждам много наоколо — каза тя, докато сресваше златните му къдрици.

— Работим много, за да свършим преди първия сняг, но сега нещата се позабавиха.

— Какво работиш през зимата? — попита тя, като включи машинката.

— Прибирам помощи за безработни и карам ски — надвика той силното бръмчене.

Безработица и ски щяха да ѝ се харесат и на нея, когато беше на двадесет и две.

— Звучи забавно — каза тя, минавайки нагоре и надолу с машинката с извити движения, като остави косата му по-дълга на върха.

— Така е. Трябва да отидем на ски заедно.

Щеше да ѝ е приятно, но най-близкият курорт беше извън границите на Трули.

— Не карам ски — излъга тя.

— Тогава какво ще кажеш да мина и да те изведа довечера? Можем да си вземем нещо за ядене и да отидем до Каскейд да гледаме филм.

Тя не можеше да отиде и до Каскейд.

— Не мога.

— Утре вечер?

Дилейни задържа машинката нависоко и погледна в огледалото към него. Брадичката му беше върху гърдите и гледаше към нея с очи, толкова големи и сини, че можеше да прокара лодка през тях. Може би той не беше твърде млад. Може би трябваше да му даде още един шанс. Тогава вероятно нямаше да е така самотна и уязвима към измамните феромони.

— Вечеря — каза тя и възобнови подстригването. — Без филм. И можем да сме само приятели.

Усмивката му беше комбинация от невинност и лукавство.

— Може да промениш мнението си.

— Няма.

— Какво ще кажеш, ако се опитам да го променя?

Тя се засмя.

— Само ако обещаеш да не ставаш твърде противен заради това.

— Дадено. Ще я караме бавно.

Преди Стив да си тръгне, тя му даде телефонния си номер. До четири и половина беше имала общо четирима клиенти и ангажимент да направи кичури следващия следобед. Не целият ден бе лош.

Беше уморена и искаше едно дълго накисване във ваната. Имаше още половин час, преди да затвори, така че седна във фризьорския стол с няколко от списанията си за булчински прически. Сватбата на Лиза беше след по-малко от месец и Дилейни очакваше с нетърпение да оформи косата на приятелката си.

Камбанката над предната врата звънна и тя вдигна поглед, за да види как Луи влиза. Имаше тъмночервени петна на бузите си, все едно беше стоял навън през целия ден, а ръцете му бяха напъхани в джобовете на синьото му брезентово яке. Дълбока бръчка минаваше

през челото му и не изглеждаше като човек, който е дошъл за подстригване.

— Какво мога да направя за теб, Луи? — Тя се изправи и застана зад тезгяха.

Той бързо огледа салона, след което спря тъмния си поглед на нея.

— Искан да поговоря с теб, преди да затвориш за днес.

— Добре. — Тя остави книгата за прически и отвори касовия апарат. Пъхна парите в чантата „Naugahyde“ и когато той не заговори веднага, тя погледна към него. — Давай.

— Искан да стоиш настрана от брат ми.

Дилейни премигна и бавно затвори ципа на чантата с парите.

— Оу — беше всичко, което каза.

— След по-малко от година ти ще си заминеш, но Ник все още ще живее тук. Той ще трябва да ръководи бизнес в този град и ще трябва да живее с всички клюки, които вие двамата създавате.

— Аз не мисля да създавам нищо.

— Но го правиш.

Дилейни почувства как бузите ѝ пламнаха.

— Ник ме увери, че не го е грижа какво говорят хората за него.

— Да, такъв е Ник. Казва много неща. Някои от тях наистина мисли, също така. — Луи спря и се почеса по носа. — Виж, както казах, ти ще напуснеш след по-малко от година, но Ник ще трябва да слуша клюките за теб, след като заминеш. Той ще трябва да го преживее... отново.

— Отново?

— Последния път, когато напусна, имаше някои откачени неща, които се казаха за теб и него. Неща, които нараниха майка ми, а мисля, че малко и Ник. Макар да казваше, че не го е грижа, с изключение на скръбта, която това причиняваше на майка ми.

— Имаш предвид мълвата, че нося детето на Ник?

— Да, но частта с аборта беше по-лоша.

Дилейни премигна.

— Аборт?

— Не ми казвай, че не знаеш.

— Не. — Тя погледна към ръцете си, стискащи чантата с парите. Старите клюки нанаяваха, а тя не знаеше защо. Не беше, защото я е

грижа какво мислят хората за нея.

— Ами, някой трябва да те е видял някъде и да е забелязал, че не си бременна. Хората казваха, че си направила аборт, защото бебето е на Ник. Някои казваха, че може би Хенри те е накарал да се отървеш от него.

Погледът ѝ го стрелна и странна, малка болка се приюти близо до сърцето ѝ. Тя не беше бременна, така че не знаеше защо я беше грижа за това.

— Не съм чула тази част.

— Майка ти никога ли не ти е казвала? Винаги съм мислел, че сигурно това е причината да не се прибереш тук отново.

— Никой дори не го е споменал. — Но тя не беше изненадана. Дилейни замълча за момент, преди да попита. — Някой повярва ли в действителност?

— Някои да.

Да се предположи, че е прекъснала бременността заради Ник или че Хенри я е принудил, беше повече от обида. Дилейни вярваше в правото на жената да избира, но не можеше да повярва, че някога самата тя може да направи аборт. Със сигурност не, защото вече не харесваше бащата, и определено не заради нещо, което Хенри би могъл да каже.

— Какво мисли Ник?

Тъмните очи на Луи се втренчиха в нейните, преди да отговори.

— Той постъпи, както винаги. Все едно не го е грижа, но спуска от бой Скутър Финли, когато онзи беше достатъчно глупав да го спомене пред него.

Ник знаеше, че тя не е бременна с неговото бебе, и тя беше смаяна, че мълвата го е обезпокоила изобщо, да не говорим да го притесни достатъчно, че да повали Скутър.

— И сега се върна и цяла купчина нови слухове започнаха. Не искам сватбата ми да се превърне в друго извинение за теб и брат ми да предизвикват клюки.

— Никога не бих го направила.

— Добре, защото искам Лиза да бъде в центъра на вниманието.

— Мисля, че Ник и аз вероятно ще се избягваме един друг през остатъка от живота си.

Луи бръкна в джоба на палтото си и извади връзка с ключове.

— Надявам се. Иначе само ще се нараните един друг отново.

Дилейни не го попита какво има предвид с този коментар. Тя никога не беше наранявала Ник. Невъзможно. За да бъде наранен Ник от нещо, той трябваше да има човешки чувства, както всички останали, а той нямаше. Сърцето му беше от камък.

След като Луи напусна, Дилейни заключи, после седна на плота и започна да изучава още няколко списания за прически за предстоящата сватба. Имаше няколко страхотни идеи, но не можеше да се концентрира достатъчно, за да визуализира важните детайли.

Хората казваха, че си направила аборт, защото бебето е на Ник. Някой смятаха, че може би Хенри те е накарал да се отървеш от него.

Дилейни остави списанията настрана и изключи осветлението. Старата клюка беше толкова долна с намека, че собственият баща на Ник я е накарал да направи аборт само защото бебето било негово. Чудеше се, що за човек би разпространявал нещо толкова жестоко и дали някога са почувствали разкаяние или са си дали труда да се извинят на Ник.

Дилейни грабна палтото си и заключи салона след себе си. Джипът на Ник беше паркиран до нейната кола в малкия тъмен паркинг. Той действаше, както винаги. Все едно не го беше грижа.

Опитваше се да не се пита дали той наистина е бил наранен, както беше загатнал Луи. Стараеше се да не й пука. След начина, по който се беше отнесъл към нея предишния ден, тя го мразеше.

Беше стигнала до стълбите, но се обърна и тръгна към задния вход на офиса му. Тя почука три пъти, преди вратата да се отвори, и Ник застана там, по-заплашителен от всякога, облечен в черна, дебела блуза. Той отпусна тежестта си на един крак и наведе главата си настрана. От изненада едната му вежда се повдигна, но не каза нищо.

Сега, когато той стоеше пред нея, а светлината от офиса му падаше върху паркинга, Дилейни не беше сигурна защо е почукала. След това, което се беше случило вчера, тя така или иначе наистина не беше сигурна какво да каже.

— Чух нещо и се чудя дали... — Тя спря и пое дълбоко дъх. Самообладанието ѝ беше поразклатено, а стомахът ѝ се бунтуваше, все едно беше изпила тройно германско шоколадово лате заедно с чаша

еспreso. Тя стисна ръце и погледна към палците си. Не знаеше откъде да започне. — Някой ми каза нещо ужасно и... се чудех дали ти...

— Да — прекъсна я той. — Чух всичко за това няколко пъти днес. Всъщност, Франк Стюард ме преследваше на работната площадка тази сутрин, за да ме пита дали съм нарушил условията на завещанието на Хенри. Може да попита и теб.

Тя го погледна.

— Какво?

— Ти беше права. Мисис Вон е казала на всички и очевидно е добавила няколко сочни детайла от себе си.

— Ох. — Тя почувства как бузите ѝ пламнаха и отстъпи малко наляво, извън светлината. — Не ми се говори за това. Не исках да говоря за това, което се случи вчера.

Той подпря рамо на касата на вратата и погледна към нея през нощните сенки.

— Тогава защо си тук?

— Наистина не знам, но чух за стария слух днес и исках да те попитам за него.

— Какво за него?

— По общо мнение съм била бременна, когато напуснах преди десет години.

— Но и двамата знаем, че това беше невъзможно, нали? Освен, разбира се, ако не си била наистина девствена.

Тя отстъпи още една крачка назад, още по-дълбоко в сенките.

— Чух слух, че съм направила аборт, защото ти си бил бащата на бебето. — Тя го погледна открито и внезапно разбра защо беше почукала на вратата. — Съжалявам, Ник.

— Това се случи преди много време.

— Знам, но аз го чух за пръв път днес. — Тя отиде до началото на стълбите и сложи ръка на парапета. — Ти искаш всички да мислят, че нищо не може да те докосне, но аз мисля, че мълвата те е наранила повече, отколкото ще признаеш. Иначе нямаше да удариш Скутър Финли.

Ник се залюля назад на пети и пъкна ръцете си в предните джобове.

— Скутър е задник и ме ядоса.

Тя въздъхна и погледна над рамото си към него.

— Само исках да знаеш, че нямаше да направя аборт, това е всичко.

— Защо мислиш, че ме е грижа какво говорят хората за мен?

— Може и да не е така, но без значение какви са чувствата ми към теб или какво изпитваш ти към мен, е било отвратително някой да каже такова нещо. Предполагам, че просто искам да знаеш, че това е било подло и някой трябва да каже, че съжалява. — Тя потърси ключовете в джоба на палтото си и започна да изкачва стълбите. — Забрави. — Луи беше сгрешил. Ник се държеше все едно не го е грижа, защото наистина беше така.

— Дилейни.

— Какво? — Тя пхна ключа си в ключалката, след което спря с ръка на дръжката.

— Излъгах те вчера.

Тя погледна над рамото си, но не можеше да го види.

— Кога?

— Когато казах, че на твое място можеше да е всяка. Щях да те позная дори със затворени очи. — Дълбокият му глас се понесе през мрака, по-интимен от шепот, когато добави: — Щях да те позная, Дилейни. — След което се чу скърцане на панта, последвано от щракането на езика на вратата и Дилейни разбра, че той беше изчезнал.

Тя се облегна на парапета, но вратата беше затворена, все едно Ник не беше там. Думите му бяха погълнати от тъмнината, все едно никога не ги беше изричал.

След като влезе в апартамента си, Дилейни изрита обувките си и пхна „Лийн Кузин“^[3] в микровълновата. Включи телевизора и се опита да гледа местните новини, но трудно се съсредоточаваше в прогнозата за времето. Умът ѝ продължаваше да се връща към разговора с Ник. Продължи да си спомня какво беше казал за това как ще я разпознае със затворени очи, и си напомни, че той е много по-опасен, когато е мил.

Тя извади вечерята си от микровълновата и се зачуди дали Франк Стюард наистина щеше да иска да разговаря с нея относно последния слух. Също както преди десет години, градът отново шепнеше за нея. Разпространяваше клюки за двама им с Ник и тяхното „лудуване“

върху тезгяха в нейния салон. Но за разлика отпреди десет години, Дилейни не можеше да избяга от това. Не можеше да се освободи.

Преди да се съгласи с условията от завещанието на Хенри и да остане в Трули, тя се местеше, когато реши. Винаги имаше свободата да си събере багажа и да си тръгне, когато поиска. Винаги контролираше живота си. Постоянно имаше цел. Сега нещата бяха неясни, объркани, и извън контрол. А Ник Алегреса беше точно в средата на всичко. Той бе една от най-важните причини животът ѝ да е такава бъркотия.

Дилейни стана и отиде в спалнята си. Искаше ѝ се да обвинява за всичко Ник. Желаше да може да го намрази напълно, но по някаква причина не можеше да изпитва ненавист към него. Той я караше да се ядосва повече от когото и да било друг в живота ѝ, но тя никога не бе способна да го мрази. Животът ѝ щеше да е толкова по-лесен, ако можеше да го направи.

Когато си легна тази нощ, имаше друг сън, който бързо се превърна в кошмар. Тя сънуваше, че е юни и е изпълнила условията от завещанието на Хенри. Най-накрая можеше да напусне Трули.

Беше свободна и подскачаше от удоволствие. Слънцето се изливаше върху нея, къпеше я в светлина, толкова ярка, че трудно можеше да вижда. Най-накрая беше затоплена и обута в чифт убийствени лилави обувки с платформа. Животът не можеше да е по-прекрасен.

Макс беше в съня ѝ и ѝ подаваше един от онези огромни чекове, които даваха на спечелилите от лотарията. Тя го пхна на пътническата седалка на „Миата“-та си и скочи в колата. С три милиона долара до себе си, тя тръгна да напуска града, като се чувстваше, все едно огромна тежест се бе смъкнала от душата ѝ, и колкото повече приближаваше до границите на Трули, толкова по-лека се чувстваше.

Тя шофираше през града сякаш часове и точно когато свободата беше на по-малко от миля напред, нейната „Миата“ се превърна в кола с размерите на кибритена кутийка, оставяйки я от едната страна на пътя с големия ѝ чек, пхнат под мишница. Дилейни погледна към малката кола до тока на лилавата обувка и сви рамене, все едно такива неща се случваха непрестанно. Пхна колата в джоба си, за да не бъде открадната и продължи към края на града. Но без значение колко дълго

или бързо вървеше, знакът за края на Трули продължаваше едва да се вижда в далечината. Тя започна да тича, наведена на една страна, за да балансира тежестта на чека за три милиона долара. Той ставаше все по-тежък, но тя отказваше да го остави. Тича, докато не я заболя всичко и не можеше да продължи по-нататък. Границата на града оставаше в далечината и Дилейни знаеше без никакво съмнение, че е забита в Трули завинаги.

Тя се изправи в леглото с безмълвен вик на уста. Беше потна и дишаше накъсано.

Току-що беше имала най-лошия кошмар в живота си.

[1] Верига магазини за дрехи. — Б.пр. ↑

[2] Американска компания, продаваща съоръжения за отдих на открито, спортни стоки и дрехи. — Б.пр. ↑

[3] Марка замразени предястия и вечери, които се продават в Съединените Щати, Канада и Австралия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

„The Monster Mash“^[1] гърмеше от петфутовите тонколони в задната част на пикапа на кмета Танъси. Фалшива паяжина обвиваше колата, а на рампата стояха два надгробни камъка. Доджът пълзеше по главната улица, а покрай него се влачеха вещици и вампири, клоуни и принцеси. Възбуденото дърдорене на духове и гоблини се смесваше с музиката и даваше началото на годишния парад за Хелюин.

Дилейни стоеше сред разпокъсаната тълпа пред салона си. Тя потрепери и се сгуши още по-плътно в зеленото си вълнено палто с блестящи копчета. Замръзваше, за разлика от Лиза, която стоеше до нея, облечена със суитшърт и чифт памучни ръкавици. Вестникът предсказваше нетипично топло време за последния ден на октомври. Предполагаше се, че температурата ще се изстреля до зашеметяващите четиридесет градуса^[2].

Като дете Дилейни харесваше парада за Хелюин. Обичаше да се маскира и крачи през града към гимнастическия салон на гимназията, където започваше състезанието за костюми. Никога не спечели, но въпреки всичко ѝ доставяше удоволствие. Даваше ѝ възможност да се маскира и да използва козметика. Тя се почуди дали все още сервират сайдер и глазирани понички и дали новият кмет връчваше малки торбички с бонбони, както правеше Хенри.

— Помниш ли, когато бяхме в шести клас, как си обръснахме веждите и се облякохме като психопати убийци и имахме кръв, която избликуваше от вратовете ни? — Попита Лиза от мястото си до Дилейни. — И майка ти тотално откачи?

Тя помнеше всичко много добре. Онази година майка ѝ беше направила глупав костюм на булка. Дилейни се беше престорила, че го харесва само за да се появи на парада като залян с кръв убиец без вежди. Като разсъждаваше за това сега, тя не знаеше как се бе осмелила да направи нещо, което знаеше, че ще разгневи майка ѝ.

През следващата година Дилейни беше принудена да се облече като смърф.

— Погледни това дете и кучето му — тя посочи момче, облечено като пакет с пържени картофи от Макдоналдс, а малкият му дакел беше декориран като опаковка кетчуп. Беше минало много време, откакто Дилейни беше ходила до Макдоналдс. — Имам огромно желание за чийзбургер точно сега — въздъхна тя, а от представата за сочното телешко ѝ потекоха лиги.

— Може би някой ще мине по улицата след малко.

Дилейни погледна към приятелката си с ъгъла на окото си.

— Ще се бием за него.

— Не си ми в категорията, гражданке. Погледни се, разтреперана до смърт в грамадното си палто.

— Просто трябва да се аклиматизирам — оправда се Дилейни, докато гледаше жена с бебе динозавър да слиза от тротоара и да се присъединява към парада. Някъде зад нея се отвори и затвори врата, но когато се обърна, никой не беше влязъл в салона ѝ.

— Къде е Луи?

— Той е на парада със Софи.

— Като какъв?

— Ще видиш. Изненада е.

Дилейни се усмихна. Тя самата беше приготвила изненада. Трябваше да стане наистина рано тази сутрин, но ако всичко вървеше по план, бизнесът ѝ щеше да полети.

Втори камион бавно мина покрай тях с голям пушещ казан и кикотеща се магьосница в него. Въпреки разрошената черна коса и зелено лице, старата вещица ѝ изглеждаше леко позната.

— Коя е тя? — попита Дилейни.

— Хмм. О, това е Нейва. Спомняш си Нейва Милър, нали?

— Разбира се. — Нейва беше дива и скандална. Тя забавляваше Дилейни с истории за открадната пиячка, пушене на марихуана и правене на секс с футболния отбор. А Дилейни вярваше на всяка дума. Тя се наведе към Лиза и прошепна: — Помниш ли, когато ни каза как е духала на Роджър Бонър, докато той теглил малкия си брат на водни ски? И ти не знаеше какво означава това, така че тя ни обясни с живописни детайли?

— Да, и ти започна да повръщаш. — Лиза посочи към мъжа, който караше камиона. — Това е съпругът ѝ, пастор Джим.

— Пастор? Майко мила!

— Да, тя беше спасена или се прероди, или нещо такова. Пастор Джим изнася проповеди в онази малка църква на Седма улица.

— Това е пастор Тим — коригира я болезнено познат глас точно зад Дилейни.

Дилейни изстена на ум. Беше толкова типично за Ник да се промъква зад нея, когато тя най-малко го очакваше.

— Откъде знаеш, че е Тим? — поиска да узнае Лиза.

— Построихме къщата му преди няколко години. — Гласът на Ник беше нисък, сякаш не го беше използвал много често тази сутрин.

— О, аз си помислих, че той се моли за душата ти.

— Не. Майка ми се моли за нея.

Дилейни хвърли бърз поглед над рамото си.

— Може би тя трябва да направи поклонение до Лурд, или до храма на тортилата в Ню Мексико.

Лека усмивка изви устните на Ник. Той беше облечен в суитшърт с вдигната качулка, от който висяха бели връзки и падаха върху гърдите му. Косата му беше загладена назад.

— Може би — беше всичко, което каза.

Дилейни отново се обърна към парада. Тя повдигна рамене и скри замръзналия си нос в яката на палтото. Имаше само едно нещо, по-лошо от това Ник да я дразни, и това беше, да се чуди защо не го прави. Беше го виждала малко след деня, в който почука на задната врата на офиса му. По безмълвно споразумение те се избягваха един друг.

— Откъде се появи? — попита го Лиза.

— Направих няколко обаждания от офиса. Софи още ли не е минала?

— Не е.

Четири момчета, облечени като окървавени хокейни играчи, минаха на ролери и бяха плътно последвани от Томи Маркъм, който теглеше жена си в рикша. Хелън беше маскирана като Лейди Годайва, а на задната част на количката беше закачена табела с надпис „Фризьорската къща на Хелън — качествено подстригване за десет долара“. Хелън махаше и пращаше целувки на тълпата, а на главата ѝ имаше корона с изкуствен диамант, която Дилейни разпозна много добре.

Тя отпусна рамене и откри долната част на лицето си.

— Това е жалко! Тя все още носи короната си от бала.

— Слага я всяка година, все едно е кралицата на Англия или нещо такова.

— Помниш ли как агитираше за кралица на бала, а аз не го направих, защото било против правилата? И след като спечели, училището не я дисквалифицира? Короната трябваше да е моя.

— Още ли си ядосана за това?

Дилейни скръсти ръце на гърдите си.

— Не. — Но беше. Бе раздразнена на себе си, че дава на Хелън властта да я нервира след толкова много години.

Дилейни умираше от студ, беше нервна, и силно долавяше присъствието на мъжа зад себе си. Прекалено силно. Не трябваше да го вижда, за да знае колко близо е застанал. Можеше да го почувства като огромна човешка стена.

С изключение на онзи път, когато Ник караше колелото си като полудял каскадьор на парада и приключи с шевове на главата си, той винаги се маскираше като пират — винаги. И всяка година, когато погледнеше към превръзката на окото му и фалшивия меч, ръцете ѝ се изпотпяваха. Откачена реакция, като се има предвид, че той обикновено ѝ казваше, че изглежда глупаво.

Тя отново обърна глава и го погледна, с неговата коса, хваната на опашка, и малката златна халка в ухото. Все още изглеждаше като пират, а в корема ѝ се разгоря малък пламък.

— Не видях колата ти отзад — каза той, а очите му се приковаха в нейните.

— Ъм, не. Стив я взе.

Той намръщи чело.

— Стив?

— Стив Еймс. Работи за теб.

— Много младо момче с боядисана руса коса?

— Не е толкова млад.

— Аха. — Ник се облегна на единия си крак и наклони глава леко настрани. — Сигурно не е.

— Е, той е мил.

— Той е още с мляко по устата.

Дилейни се обърна и погледна намръщено към приятелката си.

— Мислиш ли, че Стив е малък?

Лиза погледна от Ник към Дилейни.

— Знаеш, че те обичам, но боже, момчето се преструва, че свири на китара.

Дилейни пъкна ръце в джобовете си и се обърна да гледа как минават Спящата красавица, Пепеляшка и обвит в станиол шоколадов бонбон. Беше истина. Беше излязла два пъти с него и той свиреше с ръце на всичко. Нирвана. Метал Хед. Храмовия хор на мормоните. Стив свиреше всичко и това беше много засрамващо. Но той беше най-близкото нещо до гадже, което имаше, въпреки че дори не го наричаше така. Той беше единственият свободен мъж, който ѝ бе обърнал внимание, откакто се беше върнала в Трули.

С изключение на Ник. Но той не беше свободен. Поне не и за нея. Дилейни се наведе напред, за да погледне надолу по улицата, и видя как нейната „Миата“ завива зад ъгъла. Стив управляваше спортната кола с една ръка, косата му беше изрусена и подстригана късо. Две тийнейджърки стояха като кралици на красотата точно зад него, а друго момиче махаше от седалката до него. Техните коси бяха подстригани и оформени, така че да ги кара да изглеждат все едно току-що са излезли от младежко списание. Готини, свободни и модерни. Дилейни беше обиколила гимназията, като нарочно търсеше момичета, които не са мажоретки или активни членове на някой клуб. Искаше обикновени момичета, които можеше да направи да изглеждат удивително.

Беше ги намерила миналата седмица. След като бе получила съгласие от майките им, поработи върху всяка една от тях рано тази сутрин. Всички изглеждаха страхотно и бяха жива, дишаща реклама за салона ѝ. И ако момичетата не бяха достатъчни, Дилейни беше сложила знак отстрани на колата си, на който беше написано: *Десет долара фиксирано подстригване в „Последна мода“*.

— Това ще накара Хелън да полудее — измърмори Лиза.

— Надявам се.

Група от мрачни жътвари, върколаци и трупове мина покрай тях, след което „Шевролет“ от 57-а зави зад ъгъла с Луи зад волана. Дилейни хвърли един поглед към черната му коса, оформена в къдрици с помощта на много гел, и избухна в смях. Той носеше стегната бяла тениска с пакет цигари, завит в подгъва на ръкава му. На седалката до него седеше Софи с коса, вързана високо на конска

опашка, с яркочервено червило и очила с формата на котешки очи. Мляскаше и правеше балончета с дъвка и се беше сгушила в голямото кожено яке на Ник.

— Чичо Ник — извика тя и му изпрати целувка.

Дилейни чу дълбокия му смях точно преди Луи да форсира двигателя заради тълпата. Античната кола се тресеше и боботеше, след което за достоен финал изгърмя.

Стресната, Дилейни отскочи назад и се блъсна в непоклатимата стена на гърдите на Ник. Големите му ръце я сграбчиха над лактите и когато тя погледна към него, косата ѝ погали гърлото му.

— Извинявам се — измърмори тя.

Хватката му върху нея се затегна и през палтото си тя почувства дългите му пръсти да се забиват във вълнения ръкав. Погледът му се спусна от бузите към устата ѝ.

— Недей — каза той и тя почувства милувката на палците му върху ръцете си.

Погледът му отново се вдигна към нейния. Имаше нещо особено горещо и напрегнато в начина, по който я погледна. Като че ли искаше да ѝ даде една от онези целувки, която щеше да разкъса съпротивата ѝ. Сякаш бяха любовници и най-естественото нещо на света за нея щеше да е да сложи ръка отзад на главата му и да наведе лицето му към своето. Но те не бяха любовници. Дори не бяха приятели. Накрая той отстъпи назад и отпусна ръце от двете си страни.

Тя се обърна и пое дълбоко въздух. Можеше да почувства погледа му в тила си, да усети как въздухът между тях е зареден с напрежение. Привличането беше толкова силно, че тя бе почти сигурна, че всички около тях могат също да го почувстват. Но когато погледна към Лиза, нейната приятелка махаше като полудяла към Луи. Не беше забелязала.

Ник каза нещо на Лиза и Дилейни по-скоро почувства, отколкото чу как той си тръгва. Тя изпусна дъха, който не беше осъзнала, че е съдържала. Погледна над рамото си за последен път и го видя как изчезва в сградата зад тях.

— Не е ли сладък?

Дилейни погледна към приятелката си и тръсна глава. С никакво усилие на въображението не можеше да се каже, че Ник Алегреза е

сладък. Той беше страхотен. Стопроцентов, помпащ тестостерон, предизвикващ лиги сексапил.

— Помогнах му да си направи косата тази сутрин.

— Ник?

— Луи.

Най-накрая й просветна.

— Оу.

— Защо ще правя косата на Ник?

— Забрави. Не каза ли нещо за купон довечера в Грейндж?

— Може би.

Дилейни провери часовника си. Имаше само няколко минути преди уговорения за един часа ангажимент. Каза на Лиза довиждане и прекара следобеда, като направи кичури в три цвята и обслужи двама влезли клиенти.

Когато приключи за деня, бързо измете косата от последното момиче, след което грабна палтото си и се изкачи по задните стълби към апартамента си. Имаше планове да се срещне със Стив на маскарадния купон, който щеше да се състои в старата зала на Грейндж. Той беше намерил полицейска униформа отнякъде, и след като планираше да се прави на представител на закона, изглеждаше решено, че тя трябва да се маскира като проститутка. Вече имаше полата и мрежестия чорапогащник и беше намерила пухкава розова боа^[3] с подходящи белезници в будката за майтапчийски подаръци в универсалния магазин на Хоуди.

Дилейни пъкна ключа си в ключалката и забеляза бял плик на следващото стъпало, до върха на черните й ботуши. Имаше лошото предчувствие, че знае какво е дори преди да се наведе да го вдигне. Отвори го и извади бял лист хартия с три напечатани думи. Този път бе написано: „Изчезвай от града“. Тя смачка листа в юмука си и погледна през рамо. Паркингът, разбира се, беше празен. Който и да беше оставил плика, го бе направил, докато Дилейни беше заета да подстригва. Било е толкова лесно.

Дилейни се върна към паркинга и почука на задната врата на „Алегреза Конструкшън“. Джипа на Ник го нямаше отзад.

Вратата се отвори и секретарката на Ник, Ан-Мари, се появи.

— Здравсти — започна Дилейни. — Чудех се дали не си видяла някой отзад днес.

— Боклукчиите изпразниха контейнера този следобед.

Дилейни се съмняваше, че може да е вбесила тях.

— А Хелън Маркъм?

Ан Мари поклати глава.

— Не съм я виждала днес.

Кое то не означаваше, че Хелън не е оставила бележката. След представянето на Дилейни на парада сигурно беше побесняла.

— Добре, благодаря. Ако видиш някой, който не трябва да е тук, а се навърта наоколо, ще ме уведомиш ли?

— Разбира се. Случило ли се е нещо?

Дилейни прибра бележката в джоба на палтото си.

— Не, нищо особено.

Старата плевня Грейндж хол^[4] беше украсена с бали сено, оранжеви и черни панделки от креп, и казани пълни със сух лед, от който излизаха кълба дим. Един от барманите от „При Морт“ наливаше бира и кола в единия край, а една кънтри уестърн група свиреше в другия. Възрастта на повечето от събралите се да празнуват Хелуин варираше от тийнейджъри, които бяха твърде големи за „сладкиши или пакост“, до тази на Уанета Ван Дам, която се състезаваше с двамата все още живи ветерани от Световната война.

Когато Дилейни пристигна, бандата вече беше в средата на първия си сет. Тя беше облякла черна, сатенена пола, подходящо бюстие и черни дантелени жартиери. Беше оставила сатененото си сако у дома. Краката ѝ бяха обути в остри обувки с петсантиметрови токчета, като загуби двадесет минути, за да се увери, че ръбовете на сатенените чорапи са в права линия по задната част на краката ѝ. Нейното пухкаво шалче беше праметнато около врата, а чифт белезници бяха пъхнати в ръба на полата. С изключение на тупираната коса и плътния слой спирала, повечето от усилията бяха останали скрити под вълненото ѝ палто.

Дилейни не искаше нищо повече от това да се прибере вкъщи и да заспи, като в кома. Мислеше си изобщо да не идва. Беше сигурна, че бележката е изпратена от Хелън и я беше издразнила повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Разбира се, че беше преследвала малко Хелън. Беше се крила в кофата ѝ за боклук и бе тършувала, но това беше

различно. Тя не оставяше психопатски бележчици. Ако Дилейни не беше казала на Стив, че ще се видят, сега можеше да се излежава, облечена в любимата си пижама, след гореща вана, пълна със сапунени мехурчета.

Дилейни посегна към копчетата на палтото си, докато погледът ѝ преминаваше през тълпата, облечена във всевъзможни варианти на интересни костюми. Тя забеляза Стив, който танцуваше с една облечена като хипи мадама на около двадесет години. Изглеждаха добре заедно. Тя знаеше, че Стив излиза и с други жени, освен нея, но не беше засегната от това. С него се разсейваше доста понякога, когато ѝ се приискаше да излезе извън апартамента си. А и беше добро момче.

Тя реши да не сваля палтото си, докато преминаваше през тълпата. Дилейни се промъкна между две големи конусовидни глави и една русалка, и почти успя да избегне удара с герой на Стар Трек, с гримирано в бледожълт цвят лице.

— Хей, Дилейни — каза той, надвиквайки звука от кънтри музиката. — Чух, че си се преместила отново тук.

Гласът му ѝ звучеше смътно познат и очевидно я познаваше. Тя не го разпозна. Косата му беше пригладена назад и оцветена с черен спрей, униформата му беше черно-червена, а на гърдите му беше нарисован символ, който приличаше на нещо като А. Тя никога не беше гледала Стар Трек и откровено не разбираше страстта към този сериал.

— Ами, да. Завърнах се през юни.

— Уес каза, че си ти, когато влезе.

Дилейни се втренчи в очите му, които бяха толкова светли, че трудно биха били оприличени на сини.

— О, боже мой — възкликна тя. — Скутър!

Имаше само едно нещо, което беше по-плашещо от Финли. Това беше Финли, облечен като герой от Стар Трек.

— Да, това съм аз. Не сме се виждали отдавна. — Гримът на Скутър се беше напукал на челото. Цветът, който бе избрал за лицето си, правеше зъбите му жълти. — Изглеждаш добре — продължи той и закима с главата си, като някоя китайска кукла с огъващ се врат.

Дилейни се огледа наоколо за някого, който може да я спаси.

— Да, ти също, Скутър — излъга тя. Не видя никого, когото да успее да разпознае и погледът ѝ отново се върна върху него. — Как си ти? — попита Дилейни, опитвайки се да поддържа обикновен разговор, докато намери начин да се измъкне.

— Аз и Уес притежаваме собствена рибна ферма в Гардън. Купихме я от бившето гадже на Уес, след като тя го напусна заради един тираджия. Ще направим цяло състояние с продажбата на сладководна риба.

Дилейни можеше само да го гледа втренчено.

— Имаш рибна ферма?

— Ми да. Откъде си мислиш, че идва всичката тази прясна риба?

— Каква прясна риба? — Дилейни не си спомняше да е виждала много прясна риба в магазините в града. — Има ли голямо търсене наоколо?

— Не, но Уес и аз решихме, че с тази бактерия Ешерихия коли и пилешкия грип хората ще започнат да ядат купища риба. — Той надигна червената си пластмасова чашка и отпи голяма глътка. — Омъжена ли си?

Обикновено мразеше този въпрос, но нямаше как да пренебрегне очевидния факт, че Скутър беше станал още по-голям идиот, отколкото си го спомняше.

— О, не. Ами ти?

— Два пъти разведен.

— Наистина ли? — каза тя, после поклати глава и сви рамене. — Ще се видим, Скутър. — Тя мина покрай него, но той я последва.

— Искаш ли бира?

— Не, имам среща с някого тук.

— Доведи я насам.

— Не е жена.

— О! — Той се отдръпна назад и извика след нея: — Ще се видим, Дилейни. Може да ти звънна някой път.

Това изказване би я ужасило, ако номерът ѝ го имаше в телефонния указател. Тя продължи нататък през групата маскирани пънкари и стигна до края на дансинга. Един Ейбрахам Линкълн я попита дали иска да танцува, но тя отказа. Главата започваше да я боли и тя искаше да се прибере вкъщи, но реши, че дължи на Стив поне да му се обади, че си тръгва. Тя видя една преоблечена Клеопатра този

път с него, а той самият свиреше на въображаема китара парчето „Никой друг на Земята“ на Уинона Джъд^[5].

Очите ѝ се присвиха и тя извъртя поглед настрани от Стив. Той можеше да се излага толкова дивашки понякога. Погледът ѝ се спря на позната двойка, която се беше маскирала като гангстер от петдесетте и гаджето му, облечено в широко разкроена пола. От мястото си до дансинга тя видя как Луи премята Лиза през гърба си и после я завърта отпред. Придърпа я близо до гърдите си и я наведе така, че дупето ѝ обърса пода. Дилейни се усмихна, а погледът ѝ се премести на двойката, застанала до Лиза и Луи. Нямаше как да обърка високия мъж, който въртеше племенницата си като пумпал. Доколкото Дилейни можеше да види, единствената отстъпка, която Ник беше направил заради празника, беше неговото таке, баската му барета. Той беше обут с дънки и носеше светлокафява риза на райета. Дори и без костюм успяваше да изглежда като танцьор-пират, с тази черна барета, сложена ниско над челото му.

За първи път, откакто се беше върнала, Дилейни копнееше отново да бъде част от семейство. Не повърхностно, контролиращо семейство като нейното, а истинско. Такова, в което хората се смееха, танцуваха и се обичаха един друг безусловно.

Дилейни се завъртя и се блъсна в един Елвис.

— Извинете ме — каза тя и погледна нагоре право в лицето на Томи Маркъм, цялото облепено с фалшиви бакенбарди.

Томи хвърли поглед от нея към жената до себе си. Хелън все още беше облечена като Лейди Годайва и носеше корона на главата си.

— Здравей, Дилейни — поздрави я тя със самодоволна усмивка на лицето, сякаш се изненадваше, че я вижда. Това беше същата усмивка тип „целуни ме отзад“, която отправяше към Дилейни още от първи клас.

Тя беше твърде уморена, за да се държи престорено възпитано. Главата я заболя от глупавата усмивка на Хелън.

— Как ти се стори представянето ми на парада?

Усмивката на Хелън се стопи.

— Жалка си, но предвидима.

— Не чак толкова жалка, колкото краставата ти перука и евтината ти корона. — Музиката спря, когато тя пристъпи напред и

доближи лицето си до това на Хелън. — Ако някога отново ми оставиш някоя заплашителна бележчица, ще ти я навра в носа.

Веждите на Хелън се вдигнаха учудено и тя възкликна:

— Ти си ненормална. Никога не съм ти оставяла никаква бележка.

— Бележки. — Дилейни не ѝ повярва дори за секунда. — Те са две на брой.

— Не мисля, че Хелън би...

— Млъквай, Томи — прекъсна го Дилейни, без да отмества очи от стария си враг. — Тъпата ти бележка не ме уплаши, Хелън. Аз само ѝ се ядосах, нищо повече. — Тя ѝ отправи един последен поглед, преди да продължи. — Стой настрана от мен и всичко, което ми принадлежи. — След което се обърна и се сля с тълпата. Главата ѝ се пръскаше, докато си проправяше път между хората.

Ами ако не беше Хелън? Невъзможно. Тя я мразеше.

Дилейни почти беше стигнала до вратата, когато Стив я догони.

— Къде отиваш? — попита той, когато изравни крачка с нея.

— Вкъщи, имам главоболие.

— Не можеш ли да останеш поне още малко.

— Не.

Те стигнаха до паркинга и се спряха до колата на Дилейни.

— Все още дори не сме танцували.

В момента дори само мисълта да танцува с човек, свирещ на предната част на панталона си, беше твърде смущаваща.

— Не ми се танцува. Имах дълъг ден и съм уморена. Отивам си в леглото.

— Искаш ли компания?

Дилейни погледна в неговото сладко момчешко лице на сърфистче и се засмя тихо.

— Добър опит.

Той се наведе, за да я целуне, но тя сложи ръката си върху гърдите му, за да го спре.

— Добре — засмя се той. — Може би следващия път.

— Лека нощ, Стив — каза тя и влезе в колата си.

На път за вкъщи Дилейни спря при Валиу Райт и си купи голямо десертче „Рийзъс“, бутилка кока-кола и пяна за баня с аромат на ванилия. Дори и след горещата вана можеше да си легне до десет часа.

Никога не съм ти оставяла никаква бележка. Хелън трябваше да я е излъгала. Разбира се, тя никога нямаше да си признае, че е написала бележките. Не и пред Томи.

Ами ако не я беше излъгала? За първи път в гърдите ѝ се загнезди като буца истински страх, но тя се опита да го пренебрегне. Дилейни не искаше да мисли, че авторът на бележката може да е някой друг, освен стария ѝ враг. Някого, когото не познаваше.

Когато спря на паркинга зад салона, видя, че джипът на Ник беше зад офиса му. Тъмният му силует се очерта, облегат на задната броня в познатата отпусната поза. Фаровете на „Миата“-та ѝ осветиха коженото му яке, докато той се тласна с крак от возилото си.

Дилейни изключи двигателя и се протегна да вземе найлоновата торбичка.

— Следиш ли ме? — попита тя, след като излезе от колата и затвори вратата.

— Разбира се.

— Защо? — Токчетата на обувките ѝ се забиха в чакъла, когато тя тръгна към стълбите.

— Каж ми за бележките. — Той се пресегна и взе пазарската чанта от ръката ѝ, когато мина покрай него.

— Хей, аз мога да се погрижа за това — възпротиви се тя и осъзна, че е минало много време, откакто някой мъж ѝ беше предложил да носи нещо за нея. Не че Ник ѝ беше предложил, разбира се.

— Каж ми за бележките.

— Откъде знаеш за тях? — Той вървеше толкова близо зад нея, че тя можеше да почувства с подметките си тежестта на походката му. — Ан-Мари ли ти каза?

— Не, чух разговора ти с Хелън тази вечер.

Дилейни се зачуди още колко други са го чули. Дъхът ѝ образува облаче пара пред лицето ѝ, докато припряно отключваше вратата си. След като само щеше да си изхаби думите, тя не си направи труда да каже на Ник, че не може да влезе.

— Хелън ми е написала няколко малки бележчици.

Тя отиде до кухнята и включи осветлението.

Ник я последва, разкопча якето си и сякаш изпълни малкото пространство с присъствието си. Той остави продуктите на плота.

— Какво се казва в тях?

— Прочети ги сам. — Тя бръкна в джоба на палтото си и му подаде плика, който беше натъпкала там по-рано. — На другата пишеше нещо като: „Аз те наблюдавам“.

Тя мина покрай него и влезе в малкото коридорче, което водеше към спалнята.

— Обади ли се на шерифа?

— Не. — Тя свали палтото си и го закачи в гардероба, а после се върна. — Не мога да докажа, че Хелън е тази, която ги оставя, въпреки че съм сигурна, че е тя. Отгоре на всичко бележките не са заплашителни, а просто предупредителни.

От вратата тя го наблюдаваше как изучава бележката в ръката си. Неговата барета го караше да прилича на някой екзотичен баски борец за свобода.

— Къде намери това?

— Пред вратата ми.

— Още ли пазиш дру... — Той погледна към нея и спря по средата на изречението. Очите му се разшириха за момент, после той плъзна поглед от косата чак до обувките ѝ. За първи път в живота ѝ тя беше оставила Ник безмълвен. Трябваше да се облече като проститутка, за да го постигне.

— Какво има?

— Нищо.

— И нямаш някой умен коментар?

Тя се опитваше да остане абсолютно неподвижна, все едно не усещаше как погледът му я изпиваше навсякъде. Накрая не издържа и премести боата си, за да покрие цепката на бюстието си.

— Само едно нещо.

— Защо ли не съм изненадана.

Той посочи кръста ѝ.

— Какво правиш с бележниците?

— Ти знаеш по-добре от мен.

— Диваче — каза той с похотлива усмивка, която изви угълчетата на устните му. — Аз не се нуждая от железни играчки, за да си свърша работата добре.

Тя извъртя очи към тавана.

— Спести ми детайлите на сексуалния ти живот.

— Сигурна ли си? Може да научиш нещо полезно.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Съмнявам се да знаеш нещо, което да искам да науча. — След това бързо добави: — Това не е предизвикателство.

Тихият му смях сякаш изпълни пространството между тях.

— Това беше предизвикателство, Дилейни.

— Щом казваш.

Той направи крачка към нея, а тя вдигна ръката си като регулировчик.

— Аз не искам да стигам *там* с теб Ник. Мислех си, че дойде тук, за да погледнеш бележките от Хелън.

— Така е. — Той спря, когато дланта ѝ се опря в гърдите му. Гладката кожа на якето се притисна в ръката ѝ. — Но ти наистина правиш доста трудна възможността да мисля за нещо друго, освен за твоите ципове.

— Ти си голямо момче. Опитай се да се концентрираш.

Дилейни отдръпна ръката си и мина покрай него, за да стигне до хладилника.

— Искаш ли бира?

— Разбира се.

Тя отвори капачките и му подаде едната бира от тиква, която беше купила от пивоварната. Той разгледа дизайнерската бира, сякаш се чудеше какво да прави с нея.

— Добра е — увери го тя и изпи голяма глътка от своята.

Ник вдигна бутилката към устните си, а сивите му очи я наблюдаваха, докато отпиваше от напитката. Той веднага свали шишето и изтри уста с опакото на ръката си.

— Исусе, Йосифе и Дева Мария, това е отврат.

— На мен ми харесва. — Тя се усмихна и отпи продължително.

— Имаш ли истинска бира? — Той остави на масата бутилката и бележката.

— Имам малинова бира.

Той я погледна така, сякаш му предлагаше да си отреже топките.

— Намира ли ти се „Бъд“?

— Мене. Но имам кока-кола в торбата. — Тя махна с бутилка в ръка по посока на найлоновата торбичка, после мина покрай Ник на път към хола.

— Къде намери първата бележка? — извика той след нея.

— В салона. — Тя включи осветлението над уредбата и се прехвърли при настолната лампа до дивана. — Всъщност ти ми го посочи.

— Кога?

— В деня, в който ми смени ключалките. — Тя погледна зад рамото си, докато издърпваше кабела на лампата. Ник стоеше в средата на стаята и пуфтеше над кока-колата, която беше купила от Валиу Райт. — Помниш ли?

Той свали бутилката и облиза една капка от долната си устна.

— Напълно.

Един нежелан спомен за неговите устни, притиснати в нейните, и усещането за топлата кожа на ръцете му изостри сетивността ѝ.

— Говорех за бележката.

— Аз също.

Не, не говореше за това.

— Защо си мислиш, че Хелън е отговорна?

Дилейни приседна на дивана много предпазливо, защото не искаше сатенената ѝ пола да се вдигне чак до чатала и да заприлича на порнозвезда.

— Кой друг може да е?

Той остави колата на масичката за кафе и свали якето си.

— Кой иска да си заминеш?

Дилейни не можеше да се сети за никой друг, освен Ник и цялото му семейство.

— Ти.

Той остави якето си на облегалката на кушетката и я погледна намръщено.

— Наистина ли вярваш в това?

Всъщност не.

— Не знам.

— Ако мислиш, че се промъквам наоколо, за да плаша жените, защо ме пусна в апартамента си?

— Можех ли да те спра?

— Може би, но аз не съм оставил тези бележки и ти го знаеш. — Той седна до Дилейни и подпря лакти на коленете си. Ник нави

ръкавите на памучната си риза. Отдолу носеше часовник с износена черна каишка.

— Разстроила си някого страшно много. Да си правила лоши прически напоследък?

Дилейни присви очи и тръшна силно бутилката с тиквена бира на масата за кафе.

— Преди всичко, аз никога не правя лоши прически. Второ, какво си мислиш, че някоя психарка обикаля наоколо и ми оставя бележки, защото съм подстригала бретона ѝ прекалено късо или не съм я накъдрила добре?

Ник я погледна през рамо и се засмя. Първо тихо, после погръмко, което накара Дилейни да се издразни.

— Защо си толкова ядосана?

— Ти ме обиди.

Той постави невинно ръка на ризата си, избута меката материя настрани и показа ивица бронзова гръд.

— Не съм.

Дилейни отмести поглед към развеселените му очи.

— Определено го направи.

— Съжалявам — каза и после развали извинението си, като добави: — Диваче.

Тя блъсна ръката му.

— Кретен.

Ник я сграбчи за кръста и я притисна към себе си.

— Някой казал ли ти е, че изглеждаш страхотно като проститутка.

Аромат на сандалово дърво и топла кожа изпълни сетивата ѝ. Неговите силни пръсти предизвикваха тръпки по вътрешната страна на ръката ѝ, затова тя се опита да се отдръпне. Той ѝ позволи само колкото да хване пухкавото ѝ шалче с ръце и да я придърпа още по-близо. Носовете им се докоснаха и тя се остави да бъде зашеметена от тъмносивия му поглед. Дилейни отвори уста с намерението да каже нещо язвително и саркастично, но гласът и мислите ѝ я предадоха и единственото нещо, което излезе от нея, беше въздишка.

— Леле, благодаря ти, Ник, обзалагам се, че казваш това на всички твои мацки, с които си лягаш.

— Ти мацка, с която ще си легна, ли си? — попита той на сантиметри от устните ѝ, притискайки я към себе си само с краищата на пухкавите розови пера и тихия си глас.

Не мислеше, че е казала това или че го е мислила изобщо...

— Не. Ти знаеш, че никога няма да можем да бъдем заедно.

— Никога не казвай никога. — Перата докоснаха бузите и врата ѝ, когато той прокара едната си ръка по ръба на бюстието ѝ. — Сърцето ти бие ускорено.

— Имам високо кръвно. — Клепачите ѝ натежаха и тя усети как върхът на езика му докосва долната ѝ устна.

— Винаги си била ужасна лъжкиня.

Без да разбере как се случи, тя се оказа в скута на Ник и устните му докосваха нейните. Целувка, която първоначално бе нежна, бързо разби идеята на Дилейни за съпротива. Той сложи ръка зад тила ѝ, а другата върху бедрото ѝ и я погали през черния чорапогащник. Езикът му докосна нейния, изискващ по-страстен и горещ отговор и тя му отвърна с целувка, която запали кръвта и на двамата. Дилейни го прегърна през врата и прокара пръсти под кожената лента на опашката му. Баретата падна от главата му, когато тя прокара пръсти през хладната и лъскава коса. Тя усещаше пръстите му да се плъзгат нагоре по жартиера и до ръба на полата ѝ, оставяйки огнена диря от вътрешната страна на бедрото ѝ и изгаряща нужда дълбоко в корема ѝ. Тогава пръстите му се плъзнаха под черната ластична дантела и обхванаха голата ѝ плът. Тя бутна на една страна яката на ризата му и докосна топлото му рамо и твърдите му мускули, но това не ѝ бе достатъчно и тя разкопча копчетата му, докато ризата му окончателно не се разтвори. Целият беше твърд и гладък, а кожата му топла и леко влажна. Ерекцията му, която се беше издула под панталоните, се докосваше до нея и тя се притисна още по-плътено в скута му. Пръстите му се впиха в бедрата ѝ и Дилейни почувства дълбокия му стон под дланите си.

Ник сложи ръка на кръста ѝ, а силните му пръсти я докоснаха през тънкия сатен. Тя издаде стон, когато дланта му се плъзна нагоре по гърдите и врата ѝ. Кокалчетата на пръстите му докосваха шията и ръба на бюстието ѝ. После притисна чувствените си устни към врата ѝ, а ръката му се промъкна под прилепналото сатенено горнище. Той обхвана голата ѝ гръд и Дилейни се изви, притискайки втвърденото си

зърно към горещата му длан. Ръцете ѝ обгърнаха раменете му и тя стисна силно меката материя на ризата му в юмруците си.

Тя цялата тръпнеше от желание и прошепна с последната си капка разум:

— Ник, трябва да спрем с това.

— Ще спрем — промърмори той, докато издърпа бюстието буквално на кръста ѝ и наведе глава.

Пое с устни едното ѝ розово зърно и го засмука безмилостно с топлия си влажен език. Голямата му гореща длан се спусна между бедрата ѝ и се притисна към чувствената ѝ плът. Тя усещаше пръстите му през навлажнените си памучни бикини, което я накара да стисне бедра, заключвайки ръката му между тях. Дилейни затвори очи и името му се откъсна от устните ѝ, наполовина като въздишка, наполовина като стон. Това беше звук на необходимост и желание. Тя искаше той да прави любов с нея. Копнееше да усеща голото му тяло, притиснато в нейното. Нямаше какво да загуби, освен самоуважението си. Какво означаваше малко самоуважение срещу един качествен оргазъм?

Изведнъж той отдръпна устни и тя усети студения въздух върху гърдите си. Дилейни се насили да отвори очи и проследи пламтящия му поглед, който бе втренчен във влажните ѝ зърна. Ник измъкна ръката измежду бедрата ѝ, хвана единия край на шалчето и бавно го прокара по чувствената ѝ плът.

— Кажи ми, че ме желаеш.

— Не е ли очевидно?

— Кажи го въпреки това. — Той вдигна поглед, а очите му бяха натежали от сладост и решителност. — Кажи го.

Дилейни си пое дъх.

— Желая те.

Погледът му обходи лицето ѝ и се спря на устните ѝ. Той я целуна леко и вдигна бюстието на мястото ѝ, за да покрие отново гърдите ѝ.

Той нямаше намерение да прави любов с нея. *Разбира се, че нямаше.* Щеше да загуби много повече от нея.

— Защо продължаваме да правим това? — попита тя, когато той отмести устните си. — Никога не съм имала намерение това да се случва между нас, но то винаги става.

— Не знаеш ли защо?

— Искаше ми се да знаех.

— Недовършена работа.

Тя си пое дълбоко дъх и се облегна на него.

— За какво говориш? Недовършена работа.

— Онази нощ на Ейнджъл Бийч. Не довършихме това, което започнахме, преди да избягаш.

— Да избягам? — Тя смръщи вежди и набръчка чело. — Аз нямах избор.

— Имаше избор и го направи. Ти си тръгна с Хенри.

С всичкото достойнство, което ситуацията позволяваше, Дилейни се надигна от него. Лявата ѝ обувка липсваше, а пухеният шал беше затъкнат в бюстието ѝ.

— Аз си тръгнах, защото ти ме използваше.

— И кога точно беше това? — Той стана и се надвесил над нея. — Когато ме молеше да те докосвам навсякъде?

Дилейни дръпна полата си надолу.

— Млъквай.

— Или когато главата ми беше между краката ти?

— Замълчи, Ник. — Тя издърпа шала навън. — Ти искаше само да ме унижиш.

— Глупости.

— Ти ме използва, за да си го върнеш на Хенри.

Той се залюля на пети и присви очи.

— Никога не съм те използвал. Казах ти да не се притесняваш... казах ти, че ще се погрижа за теб, но ти ме погледна така, сякаш съм някакъв изнасилвач и си тръгна с Хенри.

Тя не му вярваше.

— Никога не съм те гледала така, сякаш си изнасилвач, и определено щях да си спомня, ако беше казал една мила дума. Но ти не го направи.

— Напротив, направих го, но ти предпочете да тръгнеш със стареца. И начина, по който аз виждам нещата е, че си ми длъжница.

Тя вдигна якето му от облегалката на канапето и му го хвърли.

— Не ти дължа нищо.

— По-добре е да не си наоколо на четвърти юни, в противен случай ще си взема това, което ми дължиш от десет години насам. —

Той облече якето си и тръгна към вратата. — А неплатените сметки са кофти работа, диваче.

Дилейни продължаваше да гледа затворената врата дълго след като джипът му излезе от алеята. Тялото ѝ още пламтеше от докосването му и мисълта за някакъв вид сексуално заплащане не ѝ изглеждаше толкова непривлекателна. Тя се върна в стаята и вдигна баретата на Ник от пода. Доближи я до носа си и вдъхна дълбоко миризмата на кожа, вълна и на Ник.

[1] Популярна песен на Боби Пикет от 1962 г. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид температура по Фаренхайт, което е около 4.44°C. — Б.пр. ↑

[3] Дълъг, тънък, пухкав шал от пера или кожа. — Б.пр. ↑

[4] Името идва от създадената през 19-и век организация на фермерите в щатите. — Б.р. ↑

[5] Известна американска кънтри певица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Чичо Ник, видя ли филма по телевизията предната вечер, за онова момиче, което е било отвлечено като бебе и не е знаело, докато не е навършило двадесет и нещо години?

Ник гледаше втренчено компютърния екран, пресмяташе бюджета, който трябваше да вложи в къщата на северния бряг на езерото. Основите бяха излети преди земята да замръзне, а покривът сложен преди да завали сняг. Къщата беше пред завършване, но собственикът бе решил, че различните довършителни работи и дърводелските неща надхвърляха бюджета. Тъй като бизнесът се забавяше, Ан-Мари и Хилда работеха само сутрините. Той и Софи бяха сами.

— Чичо Ник.

— Хмм, какво? — Той изтри няколко цифри и после направи ново пресмятане.

Софи си пое измъчено въздух и въздъхна.

— Ти не ме слушаш.

Той отвърна поглед от екрана към племенницата си и след това отново се обърна към компютъра.

— Разбира се, че го правя.

— Какво казах?

Той добави новата сметка и посегна към калкулатора на бюрото, но когато погледна племенницата си отново, ръката му застана неподвижна. Големите ѝ кафяви очи гледаха в него така, сякаш бе смачкал чувствата ѝ с грайферите си.

— Не те слушах. — Той отдръпна ръката си. — Извинявай.

— Мога ли да те попитам нещо?

Той прецени, че тя не се е отбила в офиса му на път за вкъщи от училище, за да наблюдава работата му.

— Разбира се.

— Добре, какво ще направиш ако харесваш някое момиче, но тя не знае, че я харесваш. — Софи спря и се загледа някъде над главата

му. — А тя харесва някого друго, който носи страхотни дрехи и има руса коса, освен това всички я харесват, а и е водещата мажоретка и какво ли още не?! — Тя го погледна. — Ще се откажеш ли?

Ник беше объркан.

— Харесваш момче, което се облича като водеща мажоретка?

— Не, господи, харесвам момче, което излиза с водещата мажоретка. Тя е хубава и популярна и има най-страхотното тяло в осмите класове и Кайл дори не знае, че съществувам. Аз искам той да ме забележи, така че какво трябва да направя?

Ник погледна племенницата си през бюрото. Тя имаше големи лъскави скоби и италианските очи на майка си, които бяха твърде големи за лицето ѝ. Имаше огромна червена пъпка на челото, която въпреки всичките си усилия не беше успяла да прикрие с грима, който беше намацала отгоре ѝ. Някой ден Софи Алегреза щеше да кара глави да се въртят, но не и днес, слава богу. Тя беше твърде млада, за да се тревожи за момчета така или иначе.

— Не прави нищо. Ти си прекрасна, Софи.

Тя завъртя очи и вдигна раницата си, която стоеше на пода до стола ѝ.

— Ти не ми помагаш повече, отколкото татко.

— Какво ти каза Луи?

— Била съм твърде малка, за да се тревожа за момчета.

— О! — Той се протегна и хвана ръката ѝ. — Е, аз никога не бих ти казал такова нещо — излъга той.

— Знам. Затова дойдох да говоря с теб. И не е само заради Кайл. Нито едно момче не ме забелязва. — Тя прегърна раницата си и се прегърби нещастно на стола. — Мразя това.

Той също мразеше да я вижда толкова нещастна. Ник помагаше на Луи да отглежда Софи и тя беше единствената жена, на която той се чувстваше свободен да покаже привързаността и обичта си. Двамата можеха да гледат филм или да играят монополи и тя никога не надничаше в живота му или не го притискаше твърде силно.

— Какво искаш да направя?

— Каж ми какво момчетата харесват в момичетата.

— Осмокласниците ли? — Той се почеса по бузата и се замисли за момент. Не искаше да я лъже, но също така не искаше да разбие невинните ѝ мечти.

— Мислех си, че след като имаш много гаджета, ще знаеш.

— Много гаджета? — Той я наблюдаваше как вади един зелен лак за нокти от раницата си. — Аз нямам много гаджета. Кой ти каза такава нещo?

— Никой не ми е казал. — Тя сви рамене. — Гейл ти е гадже.

Той не беше виждал Гейл от няколко седмици.

— Тя беше просто приятелка — каза Ник, — и ние скъсахме миналия месец. — Всъщност той беше скъсал с нея и тя изобщо не беше доволна.

— Добре, ти какво харесваше в нея? — попита тя, докато нанасяше зелен лак върху стария слой от моркосиньо.

Имаше няколко неща, които харесваше в Гейл, но щеше да му е доста трудно да ги каже на тринадесетгодишната си племенница.

— Имаше хубава коса.

— Това ли е? Ти си я поканил на среща само защото си харесвал косата ѝ?

Вероятно не.

— Мда.

— Какъв ти е любимият цвят за коса?

Червено. Различни нюанси на червеното, съчетани в кичури и заплетени между пръстите му.

— Кафяво.

— Какво друго харесваш?

Розови устни и розови пухени шалчета.

— Хубавата усмивка.

Софи го погледна и се ухили, устата ѝ беше изпълнена с метал и бледоморави лигатури.

— Така ли?

— Аха.

— Какво друго?

Този път ѝ отговори честно.

— Големи кафяви очи и освен това харесвам момичета, които могат да ми се опълчат.

И той осъзна, че беше започнал да харесва сарказма.

Тя потопи четчицата в шишенцето и започна да лакира другата си ръка.

— Мислиш ли, че момичетата трябва да се обадят на момчетата?

— Да, защо не?

— Баба каза, че момичетата, които звънят на момчетата са диви. Тя каза също, че ти и татко никога не сте се забърквали в проблеми с такива момичета, защото никога не ви е позволявала да говорите с тях, когато са звънели.

Майка му беше единственият човек, който имаше способността да вижда само това, което иска, и нищо друго. Докато растяха двамата с брат му Луи, бяха имали достатъчно неприятности и без телефона. Луи беше направил бебе на момиче в последната година от колежа. И когато добро баско момче накара едно добро католическо момиче да забременее, резултатът беше неминуема сватба в катедралата Сейнт Джон.

— Твоята баба помни само това, което иска — каза той на Софи. — Ако искаш да говориш с момче по телефона, не виждам защо да не го направиш, но по-добре да попиташ баща си първо. — Той погледна как тя духаше ноктите си. — Може би трябва да поговориш с Лиза за всички тези женски работи. Тя ще бъде твоя втора майка след седмица.

Софи поклати глава.

— По-добре да говоря с теб.

— Мислех си, че харесваш Лиза.

— Тя е окей, но повече ми харесва да говоря с теб. Освен това тя ме набута накрая на булчинската пътека.

— Вероятно защото си най-ниска.

— Може би. — Тя огледа ноктите си за миг после вдигна поглед към него. — Искаш ли да те лакирам?

— Няма начин. Последният път, когато направи това, аз забравих да го изчистя и касиерката в бензиностанцията ме погледна насмешливо.

— Моля теее.

— Забрави, Софи.

Тя се намръщи и внимателно затвори лака за нокти.

— Не само че съм последна на пътеката, ами и трябва да стоя, ти знаеш до кого.

— Кого?

— Нея. — Софи насочи вниманието си към стената. — Ето там.

— Дилейни? — Когато тя кимна Ник попита: — Какво значение има това?

— Ти знаеш.

— Не, защо не ми кажеш.

— Баба казва, че това момиче ето там е живяло с твоя баща, и че той е бил добър с нея и безчувствен към теб. На нея е давал хубави дрехи и неща, а ти е трябвало да носиш стари джинси.

— Аз харесвам стари джинси. — Той се протегна за химикалката си и погледна лицето на Софи. Устните ѝ бяха присвити в тъглчетата също като на майка му, когато говореше за Дилейни. Хенри със сигурност беше дал на Бенита причина за нейната горчивина, но Ник не харесваше идеята Софи да участва в това. — Каквото и да се е случило, или да не се е случило между мен и баща ми, това няма нищо общо с Дилейни.

— Ти не я ли мразиш?

Това никога не е бил проблемът на Ник.

— Не, аз не я мразя.

— Оу.

Тя пхна лака за нокти в раницата си и посегна към якето си, сложено на облегалката на стола.

— Ще ме заведеш ли при зъболекаря в края на месеца, когато имам записан час?

Ник стана и ѝ помогна да го облече. Зъболекарят на Софи беше на два часа път с кола.

— Баща ти не може ли да те заведе?

— Той ще бъде на меден месец.

— О, вярно. Тогава аз ще те заведа.

Докато я изпращаше до вратата, тя го прегърна през кръста.

— Сигурен ли си, че ти никога няма да се ожениш, чичо Ник?

— Да.

— Баба каза, че просто трябва да намериш едно добро католическо момиче. Тогава ще бъдеш щастлив.

— Аз вече съм щастлив.

— Баба каза, че ти е нужно да се влюбиш в някоя баска жена.

— Струва ми се, че с баба ти прекарвате твърде много време да си говорите за мен.

— Е, аз се радвам, че ти няма да се ожениш.

Той се пресегна и подръпна голям кичур от гладката ѝ черна коса.

— Защо?

— Защото ми харесва да си те имам само за себе си.

Ник остана на тротоара пред офиса си и гледаше как племенницата му пресича улицата. Софи прекарваше твърде много време с майка му. Той си помисли, че е само въпрос на време, преди Бенита да я привлече към противниковата страна и Софи също да започне да му натяква за женитба с добрата „баска“ жена.

Той пъхна пръсти в джобовете на джинсите си. Луи беше от типа за женене. Не Ник. Първият брак на Луи не продължи повече от шест години, но на брат му му харесваше да е женен. Той харесваше комфорта да живее с жена. Луи винаги е знаел, че ще се ожени отново. Знаеше и че ще се влюби, но му отне осем години след първия му развод, за да намери правилната жена. Ник не се и съмняваше, че ще бъдат щастливи с Лиза.

Вратата на салона на Дилейни се отвори и оттам излезе възрастна дама с една от онези високо вдигнати сребърносини коси. Когато пресичаше, тя го погледна така, сякаш знаеше, че не мисли нищо добро. През стъклото той виждаше как Дилейни мете пода, после отива отзад с лопатката за смет. Той наблюдаваше извивките на раменете и гърба ѝ и полюшването на бедрата ѝ под спортната пола, която прилепваше към оформеното ѝ дупе. Силен копнеж стисна слабините му, когато си помисли за идеалните ѝ бели гърди и розовите пухчета на шалчето ѝ. Той се замисли за големите ѝ кафяви очи, дългите мигли и прелъстително извитите вежди. За влажните и подути от целувките му устни.

Искам те, му беше казала тя, или по-точно той я беше накарал да го каже, сякаш беше болен от любов нещастник, молец я да го желае. Никога в живота си не беше искал от жена да му казва, че го желае. Не му се налагаше. За него нямаше значение дали тези думи се произнасят от меките розови, женски устни. Но очевидно вече имаше.

Без повече „може би“. Хенри е знаел какво е вършел, когато е изказал последната си воля. Той напомняше на Ник какво е да желае нещо, което никога нямаше да има, да копнее да държи нещо, което не можеше да улови. Нещо, което би могъл да докосне, но никога да притежава.

Няколко снежинки паднаха върху лицето на Ник и това го накара да се върне обратно в офиса и да грабне якето си от облегалката на

стола. Някои мъже можеха да объркат похотта с любовта. Но не и Ник. Той не обичаше Дилейни. Това, което изпитваше към нея, беше много по-лошо от любов. То беше като разяждаща го отвътре страст, която преобръщаше всичко в него. Той се беше разхождал наоколо и се бе държал като напълно побъркан, с чудовищна ерекция заради жена, която го мразеше през по-голямата част от времето.

Дилейни избута домати в единия ъгъл на чинията си и после набучи малко цикория и пилешко.

— Как върви бизнесът? — попита Гуен и с думите си събуди подозренията на Дилейни.

Гуен никога не я питаше за фризьорския салон.

— Доста добре. — Тя хвърли поглед през масата и сложи в устата си парченце маруля. Майка ѝ беше намислила нещо. Не биваше да се съгласява на обяд в ресторант, където не можеше да ѝ крещи, без да направи сцена. — Защо? — попита тя.

— Хелън винаги прави косите за коледното модно шоу, но тази година говорих с останалите членове на борда и ги убедих да те оставят ти да направиш прическите. — Гуен си играеше със своите фетучини, после остави вилицата си настрана. — Мислех си, че рекламата ще ти дойде добре.

По-вероятно беше майка ѝ да опитва да я накара да се включи в някакъв глупав комитет.

— Само прическите? Това ли е?

Гуен се протегна за своя горещ чай с лимон.

— Ами, мислех си, че ти също можеш да участваш в шоуто.

Ето това беше. Истинската причина. Правенето на прическите за шоуто беше просто извинение. Това, което Гуен искаше в действителност, беше да парадират наоколо като майка и дъщеря в отиващи си костюми с ламе, сякаш са близначки. Имаше две правила на модното шоу — дрехите или костюмите трябваше да са направени на ръка и да са модни за сезона.

— Ти и аз заедно?

— Разбира се, аз ще бъда там.

— Облечени еднакво?

— Подобно.

В никакъв случай. Дилейни ясно си спомняше годината, в която беше принудена да се облече като Рудолф. Нямахше да е проблем, ако беше на шестнайсет години.

— Не е възможно да участвам в шоуто и да правя прическите.

— Хелън можеше.

— Аз не съм Хелън. — Тя посегна за филийка хляб. — Ще направя прическите, но искам името на салона ми да бъде отбелязано в програмата и да бъде споменато при започване и приключване на шоуто.

Гуен не изглеждаше много доволна.

— Имам някого в борда, който ще се застъпи за теб.

— Чудесно, кога е шоуто?

— По време на зимния фестивал. Винаги е през третата събота, няколко дни преди състезанието по ледени скулптури. Спомняш ли си, когато Хенри беше кмет, а ние вървахме след него и му помагахме да избира?

Разбира се, че помнеше. Всеки декември бизнесмените в Трули правеха огромни снежни скулптури в Ларкспър парк, привличайки туристите от стотици километри разстояние. Дилейни си спомняше замръзналите си бузи и нос, и огромното си пухкаво палто и вълнеста шапка, докато вървеше с Хенри и майка си. Спомняше си и свежата миризма на леда и зимата, и усещането за топъл шоколад в ръцете си.

— Спомняш ли си зимата, когато те остави да избереш победителя?

Тя вероятно тогава беше на дванадесет и бе избрала петнадесетфутовата агнешка пържола на „Висококачествени меса и птици“. Дилейни набоде още една хапка от салатата си. Беше забравила за агнешката пържола.

— Трябва да поговорим за Коледа — каза Гуен.

Дилейни мислеше, че ще я прекара с майка си, с истинско дърво, прекрасни подаръци, яйчен крем и печени кестени пред огъня. С всичките подробности.

— Макс и аз заминаваме на Карибски круиз на дванадесетия ден след започването на Зимния фестивал.

— Какво? — Тя внимателно остави вилицата върху чинията си. — Не знаех, че нещата между вас двамата са толкова сериозни.

— Макс и аз станахме близки и той предложи една топла ваканция, за да открием колко силни са чувствата помежду ни.

Гуен беше вдовица само от шест месеца и вече имаше гадже. Дилейни не можеше да си спомни кога за последно е имала сериозна среща. Скоро щеше да се почувства истински жалка, като стара мома с котка.

— Мислех си, че ти аз може да отпразнуваме Коледа, като се върна.

— Добре. — Не беше осъзнала колко много иска да се наслади на Коледа в къщи, докато тази възможност не беше отпаднала. Добре, прекарването на празниците сама не беше нещо, което не бе правила и преди.

— Сега започна и да вали сняг, затова трябва да прибереш малката си кола в гаража ми и да караш кадилака на Хенри.

Дилейни изчака да чуе условията как трябва да прекара вечерите през уикендите по време на срещите на някакъв съвет или нещо от този сорт, или да носи практични обувки. Когато Гуен не допълни нищо, а вместо това взе вилицата си, Дилейни попита:

— Каква е уловката?

— Защо винаги си толкова подозрителна? Аз просто искам да си в безопасност през зимата.

— О!

Бяха минали години, откакто бе карала в сняг, и откри, че това не е като карането на колело. Беше забравила как се прави. Много по-добре беше да се пързала през табелите със знака стоп в голямата сива кола на Хенри, отколкото в нейната „Миата“.

— Благодаря, ще мина да я взема утре.

След обяда тя прекара останалата част от деня в почивка. Отиде до Лиза, за да ѝ занесе няколко списания за булки и да пробва шаферската си рокля. Червената кадифена прилепнала рокля изглеждаше с цвят на вино на една светлина и в нюанс на бургундско на друга. Беше красива и ако не бе косата на Дилейни, щеше да изглежда прекрасно в нея, но толкова различни нюанси на червеното върху един човек я правеха като репродукция на Пикасо. Тя прокара ръка през корема си, приглаждайки студената материя с дланта си.

— Не помислих за косата ти — призна Лиза, когато се върна обратно и разгледа Дилейни в огледалото на банята си. — Може би ще

изглежда добре, ако сложиш една от онези големи шапки.

— В никакъв случай. — Тя наклони глава настрани и започна да изучава отражението си. — Винаги мога да се завърна към естествения си цвят.

— Какъв е естественият ти цвят?

— Вече не съм сигурна. Когато повтарям корените си, е нещо от рода на топло русо.

— Можеш ли да го направиш отново такъв, без косата ти да опада?

Дилейни сложи ръце на кръста си и се обърна към приятелката си.

— Какво ви става на всички в този град? Разбира се, че мога да си сменя цвета, без да ми окапе косата. Знам какво правя. Занимавам се с това от години. — Докато говореше, гласът ѝ беше станал по-висок. — Аз не съм Хелън и не правя кофти прически!

— Боже, аз само попитах.

— Аха, ти и всички останали. — Тя дръпна ципа на гърба на роклята и се измъкна от нея.

— Кой още?

Образът на Ник, седящ на канапето, изведнъж изникна в главата ѝ. Горещите му устни, които докосваха нейните. Пръстите му, притискащи бедрата ѝ. Тя искаше да може да го намрази затова, че я беше накарал да го желае и после я беше оставил да мечтае за него цяла нощ. Но не можеше. Чувстваше се толкова объркана от това, което се беше случило. И определено не искаше да говори за него, с когото и да било, преди самата тя да го разбере. Дори с Лиза. Тя постави роклята на карираната покривка върху леглото и после облече джинсите си.

— Няма значение. Не е важно.

— Какво? Майка ти още ли те тормози за това, че си стилистка?

— Не, в действителност ме попита дали мога да направя прическите за коледното модно шоу. — Дилейни вдигна поглед от копчето на панталоните си. — Тя си мисли, че може да ме изиграе и да ме хване в онези неща за майки и дъщери, които трябваше да правя, докато растях.

Лиза се разсмя.

— Спомням си онази златна рокля от ламе с големия колан и онази фльонга на гърба.

— Как бих могла да я забравя. — Тя си навлече един пуловер от ангорска вълна и седна на ръба на леглото, за да обуе своите „Док Мартенс“. — А сега майка ми заминава на круиз на Карибите по Коледа заедно с Макс Харисън.

— Майка ти и Макс? — Лиза седна на леглото до Дилейни. — Това е невероятно. Не мога да си представя майка ти с никой друг, освен с Хенри.

— Мисля, че Макс е добър за нея. — Тя закопча едно копче, после се зае с останалите. — Както и да е, това е първият път, когато съм си вкъщи от десет Коледи насам, а тя заминава. Доста обичайно е за нея, като се замисля.

— Можеш да дойдеш у нас. Аз ще живея с Луи и Софи и ще прекараме Коледа с тях.

Дилейни стана и посегна за роклята си.

— Не мога да си се представя даделя една трапеза с някого от семейство Алегреза.

— Ще бъдеш с нас на моята сватбена вечеря.

Дилейни почувства страх дълбоко в стомаха си, докато бавно слагаше роклята на закачалката.

— Това ще е само шведска маса, нали?

— Не, това е продължителна вечеря в Лейк Шоур Хотел.

— Аз си мислех, че вечерята ще е след репетицията.

— Не, тогава е бюфетът.

— Колко хора ще присъстват на вечерята?

— Седемдесет и пет.

Дилейни се отпусна. С толкова много гости би трябвало да е доста лесно да отбягва определени членове на семейството на Луи.

— Аха, не ме слагай да седя до Бенита. Тя най-вероятно ще ме наръга с ножа за масло. — А Ник? Той беше непредвидим, тя не можеше да си представи какво ще направи.

— Тя не е толкова лоша.

— Не и с теб. — Дилейни взе палтото си и го навлече отвън.

— Помисли си за Коледа — извика Лиза след нея.

— Добре — обеща Дилейни, точно преди да потегли.

Но нямаше дори нищожен шанс да седне на масата срещу Ник. Какъв кошмар. Тя щеше да прекара цялото време в опити да не въздиша по него и да гледа където и да е другаде само не в очите, устните и ръцете му. *По-добре е да не си наоколо на четвърти юни, в противен случай ще си взема това, което ми дължиш от десет години насам.*

Тя не му беше длъжна с нищо. Той я използва, за да си го върне на Хенри и двамата го знаеха. *И кога точно беше това? Когато ме молеше да те докосвам навсякъде?* Тя не го беше молила. По-скоро поискала. И отгоре на всичкото беше млада и наивна.

Дилейни паркира малката си кола до джипа на Ник и се стрелна нагоре по стълбите. Не беше готова да се срещне с него. Всеки път щом си помислеше за устните му върху гърдите си и ръцете му между бедрата си, се изчервяваше. Тя щеше да спи с него точно там, на канапето си, без да се интересува от нищо друго. Всичко, което трябваше да направи, бе да я докосне и тя закопняваше да го засмуче като прахосмукачка „Хоувър“. Той имаше способността да я накара да забрави кой в действителност беше. Коя беше тя и тяхното общо минало. *Казах ти да не се притесняваш... казах ти, че ще се погрижа за теб, но ти ме погледна така, сякаш съм някакъв изнасилвач и си тръгна с Хенри.*

Тя и сега му вярваше точно толкова, колкото и онази нощ. Той я беше излъгал. Но защо му бе да я лъже? Не беше като да ѝ е говорил сладки приказки, за да ѝ съблече дрехите. Тя на практика беше зарязала скромността си много преди това.

Дилейни положи роклята си на канапето и посегна да вземе баретата на Ник, която стоеше на масата за кафе, където я беше оставила. Пръстите ѝ се плъзнаха по кожените ивици и гладката вълна. Сега нямаше значение. Нищо не се беше променило. Онази нощ на Ейнджъл Бейч беше стара история и най-добре беше да си остане в миналото. Дори да не беше последната воля на Хенри, нямаше изгледи за тях двамата. Той беше женкар, а тя си заминаваше възможно най-скоро.

С баретата в ръка, Дилейни се върна обратно отзад на паркинга. Джипът на Ник беше все още там и тя отвори вратата на шофьорското място. Бежовата кожена тапицерия беше все още топла, сякаш я беше напуснал малко преди тя да се върне в апартамента си. Ключът за

колата беше на стартера и от огледалото за задно виждане висеше неговият баски кръст. Голяма кутия с инструменти, една навита макара кабели и три буркана с кит за дърво бяха хвърлени на задната седалка. Той определено беше живял в Трули твърде дълго, но тя предположи, че ако е крадец, би си помислила два пъти, преди да тръгне да краде от Алегреса. Дилейни остави баретата му на кожената седалка, после се обърна и побърза да се прибере в апартамента си. Очевидно не й достигаше воля, когато нещата се отнасяха до него, и затова беше най-добре да го отбягва.

Дилейни седна на канапето си и се опита да си внуши, че не се ослушва за звуци отдолу. Тя не се ослушваше за дрънченето на ключове или скърцането на пода под тежките му ботуши. Тя изобщо не се заслушваше, но все пак чу, когато вратата на офиса му се отвори и затвори, дочу ключовете и скърцането от обувките му. Тя не чу нищо, освен тишината, когато той откри баретата в колата си. Можеше ясно да си представи как вдига погледа си по стълбите към апартамента ѝ. Тишината беше нарушена, когато тя отново чу стъпките му. Най-накрая двигателят на джипа изръмжа и той изкара колата от паркинга.

Дилейни бавно издиша и затвори очи. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да премине през сватбата на Лиза. Със седемдесет и пет гости, щеше лесно да игнорира Ник. Колко трудно можеше да бъде това?

ГЛАВА 14

Беше истински кошмар. Само че този път Дилейни определено бе будна. Вечерта беше започнала достатъчно добре. Сватбената церемония протече гладко. Лиза изглеждаше красива и последвалите снимки не продължиха дълго. Тя остави кадилака на Хенри зад църквата и се придвижи до Лейк Шоур с братовчедката на Лиза, Али, която притежаваше салон в Бойзи. За първи път от доста време насам Дилейни можеше да поговори за модните тенденции в прическите с друг професионалист, но по-важното беше, че успяваше да избягва Ник.

Досега. Тя, разбира се, знаеше за празничната вечеря, но не знаеше, че масите бяха подредени под формата на голям правоъгълник и всички гости стояха от външната му страна, така че всеки можеше да вижда другите. Също не знаеше за подредбата на местата, за да може да смени своята гравирана табелка, която определяше мястото ѝ и да избегне кошмара, в който се намираше.

Под масата нещо се отърка в крака ѝ и тя можеше да се обзаложи, че не е някоя заблудена мишка. Дръпна и двата си крака под стола и се зае с останалата част от филето миньон, див ориз и стръкчетата аспержи. Незнайно как, беше сложена от страната на младоженеца, притисната между Нарсиза Хормаечея, която определено не се интересуваше от нея, и мъжа, отказващ да ѝ сътрудничи повече в това да го игнорира. Колкото по-усилено се преструваше, че Ник не съществува, с толкова по-голямо удоволствие той я провокираше. Като случайно да ѝ бутне ръката и да накара ориза да падне от вилицата ѝ.

— Донесе ли белезниците си? — попита той до лявото ѝ ухо, докато се протягаше за бутилката червено вино. Реверът на смокинга му се отърка в голата ѝ ръка.

Подобно на еротичен филм завършващ с продължителна игра, виденията за неговите горещи устни върху разголените ѝ гърди се промъкваха в главата ѝ. Тя дори не можеше да го погледне, без да се изчерви като някоя смутена девственица, но в действителност не се

нуждаеше да го вижда, за да знае кога отпива от виното си с устни или как палецът му удря стълбчето на чашата, или как натиква черната си папионка в джоба и разкопчава копчето на гърлото си. На нея не ѝ беше нужно да поглежда към него, за да знае, че носеше своята надиплена памучна риза и сако по същия небрежен начин, по който носеше фланелката и дънките си.

— Извинявай. — Нарсиза докосна рамото на Дилейни, която се извъртя, за да обърне внимание на възрастната жена с два бели кичура в страничния си кок от черна коса. Веждите ѝ бяха сключени ниско, а кафявите ѝ очи гледаха хипнотизиращо зад цветните осмоъгълни очила, които я караха да изглежда като легендарната булка на Франкенщайн. — Би ли ми подала маслото, моля те? — попита тя и посочи малката купичка до ножа на Ник.

Дилейни се протегна за маслото, като внимаваше да не се докосва ни най-малко до Ник. Тя задържа дъха си, защото очакваше да каже нещо грубо, невъзпитано или обществено недопустимо. Той не обели и дума и тя моментално стана подозрителна, чудейки се какво ли е намислил.

— Беше хубава сватба, не мислите ли така? — Нарсиза беше задала въпроса си към някого по-нататък на масата. Тя взе купичката с масло от Дилейни и след това я игнорира напълно.

Дилейни в действителност не очакваше топли чувства от сестрата на Бенита, затова насочи вниманието си към булката и младоженеца, които бяха заобиколени от родителите, бабите и дядовците и на двете страни. Малко по-рано тя беше захванала кестенявата коса на Лиза с едно обърнато навън венче. Всички, стоящи до младоженците, изглеждаха щастливи, дори Бенита Алегреза се усмихваше. Дилейни не мислеше, че някога е виждала тази жена да се усмихва и беше изненадана да открие колко млада изглежда Бенита, когато не беше ядосана. Софи седеше до баща си с вързана на опашка коса. За Дилейни щеше да е удоволствие да се заеме и да оправи с ножиците тази гъста тъмна грива, но Софи беше настояла нейната баба да ѝ я направи.

— Кога ще дойде твоя ред да се ожениш, Ник? — Гръмкият въпрос дойде от долната страна на масата.

Краткият смях на Ник се смеси с другите шумове в залата.

— Твърде млад съм, Джоуса.

— Твърде див, искаш да кажеш.

Дилейни погледна няколко места по-надолу. Тя не беше виждала чичото на Ник от много дълго време.

Джоуса беше здрав като бик, с червендалести бузи, дължащи се до голяма степен на виното, което беше изпил.

— Ти просто не си открил още правилната жена, но аз съм сигурна, че ще намериш чудесно баско момиче — предсказа Нарсиза.

— Не и баско момиче, Тиа. Вие сте прекалено инати.

— Ти се нуждаеш от някоя ината. Твърде си хубав за твое щастие и имаш нужда от момиче, което да ти казва *не*. Някоя, която няма да се съгласява с теб за всичко и през цялото време. Трябва ти добро момиче.

С периферното си зрение Дилейни наблюдаваше как дългите пръсти на Ник пригладява повърхността на покривката. Когато отговори, гласът му беше спокоен и чувствен.

— Дори добрите момичета казват да накрая.

— Ти си лош, Ник Алегреза. Сестра ми беше твърде мека с теб и ти се превърна в развратник. Братовчед ти Скип също все тича след всяка фуста, така че може и да е генетично. — Тя спря и изпусна една дълга страдалческа въздишка. — Е, какво ще кажете за себе си?

Може би беше твърде много да се надява, че Нарсиза говори на някой друг. Дилейни хвърли поглед към лелята на Ник и се взря в нейните хипнотизиращи очи.

— Аз ли?

— Женена ли сте?

Дилейни поклати глава.

— Защо не? — попита тя и погледна над Дилейни, сякаш отговорът се съдържаеше някъде там. — Вие сте достатъчно привлекателна.

На Дилейни вече не просто ѝ ставаше лошо при този въпрос, но тя тотално се беше уморила да бъде третирана като сбъркана само защото беше сама. Тя погледна право в Нарсиза и каза тихо:

— Само един мъж не може да ме задоволи. Нуждая се от повече.

— Шегувате ли се?

Дилейни потисна смеха си.

— Не казвайте на никого, защото трябва да поддържам стандартите си.

Нарсиза премигна.

— Какво?

Дилейни доближи устните си до ухото на другата жена.

— Е, трябва да го бива, като за начало.

По-възрастната жена се дръпна назад, огледа изцяло Дилейни и зяпна.

— О, господи.

Дилейни се усмихна и доближи чашата до устните си. Надяваше се да е накарала Нарсиза да изостави темата за женитбата поне засега.

Ник бутна ръката ѝ с рамо и виното ѝ се разплиска.

— Откри ли някакви други бележки след Хелюин.

Тя остави чашата и избърса една капка вино от ъгълчето на устата си, след това само поклати глава, тъй като се опитваше да му обръща възможно най-малко внимание.

— Да не би в косата ти да е паднала мълния? — попита Ник достатъчно високо, за да чуят всички наоколо.

Преди сватбата тя беше направила пътя на косата си на зигзаг, изправения бретон беше сложила зад ушите си, а косите си бе пригладила в корона пред бухналия си кок. Връщайки се към естествения си рус цвят, тя си мислеше, че изглежда като диско танцьорка от 60-те.

Дилейни вдигна поглед от плисетата на памучната му риза към откритата част на матовата кожа на врата му. Нямаше начин да се остави да я заблуди с очи.

— На мен ми харесва.

— Боядисала си се отново.

— Върнах цвета обратно. — Неспособна да устои, тя отмести поглед от скулата към устните му. — Аз съм естествено руса.

Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре.

— Спомням си това, диваче — каза той, след което вдигна лъжицата си и издрънча няколко пъти по ръба на чашата си. Когато залата утихна, той се изправи на крака, приличаше на модел, изваден от някое сватбено списание. — Като кум на брат ми, е мой дълг и чест да вдигна тост за него и булката — започна той. — Когато брат ми види нещо, което иска, той го преследва с безпощадна решителност. В първия миг, когато срещна Лиза Колинс, той разбра, че я иска в живота си. Тя не го знаеше тогава, но нямаше никакъв шанс срещу ината му.

Гледах го как действа с абсолютна сигурност, което ме озадачи и ме накара да му завидя. Както обикновено аз изпитвам страхопочитание към брат си. Той намери истинското щастие с една прекрасна жена и аз съм много щастлив за тях двамата. За Луи и Лиза Алегреса. Ongi-ettorri^[1], Лиза. Добре дошла!

— За Луи и Лиза. — Дилейни вдигна тост заедно с другите гости.

Тя хвърли бърз поглед нагоре към Ник, който отметна глава назад и отпи от чашата си. Той седна отново на мястото си, спокоен и отпуснат, с ръце в джобовете на вълнените си панталони. После притисна крака си в нейния така естествено, сякаш беше неволно, колкото и дишането му. Тя обаче знаеше по-добре.

— Ongi-ettorri — повтори и Джоуса, след което отприщи един баски рев, който първоначално приличаше на фалшив смях, а после се обърна в нещо средно между болезнен вой на вълк и хрип от магарешки рев.

Останалите мъже се присъединиха и залата се огласи от викове. Всеки член на семейството се опитваше да надвика другите. Ник се наведе към Дилейни и хвана чашата ѝ. Напълни я, а после и неговата. Беше типично за него да не я попита първо. За един кратък миг той беше твърде близо и тя усети уханието на кожата и одеколона му. Сърцето ѝ започна да бие малко по-бързо, а главата ѝ се замая леко, когато го вдъхна. После той изчезна и тя можеше да се отпусне отново.

Бащата на Лиза също почука с лъжица по чашата си и залата отново притихна.

— Днес моето малко момиченце... — започна той.

Дилейни избута чинията си и скръсти ръце на масата. Ако успееше да се концентрира върху мистър Колинс, можеше да игнорира Ник. Ако се концентрираше върху косите на мистър Колинс, които бяха много по-бели, отколкото си ги спомняше, а неговият...

Ник прокара леко пръстите си по бедрото ѝ, с което я накара да се вцепени. През тънката бариера от чорапогащника ѝ, върховете на пръстите му достигнаха до коляното и ръба на роклята ѝ. За съжаление това беше една къса рокля.

Дилейни сграбчи китката му под масата и спря ръката му, която бавно се промъкваше нагоре по бедрото ѝ. Тя го погледна, но той не отвърна поглед към нея.

Вниманието му беше съсредоточено в бащата на Лиза.

— ... за моята дъщеря и моя нов син Луи! — завърши мистър Колинс.

Със свободната си ръка Ник взе чашата си вино и вдигна тост с останалите. Докато отпиваше две големи глътки, той продължаваше да докосва крака ѝ. Надолу и нагоре пръстите му се плъзгаха по найлоновата материя. Ниско в корема ѝ се зароди усещане, което не можеше да пренебрегне, затова стисна краката си един в друг.

— Няма ли да вдигнеш тост за щастливата двойка? — попита той.

Възможно най-предпазливо тя пусна ръката му, но той стисна бедрото ѝ още по-силно. Тя подскочи малко по-силно и за съжаление блъсна лелята на Ник.

— Какво става — попита Нарсиза. — Защо се въртиш наляво-надясно?

Защото твоя развратен племенник си прокрадва ръката по бедрото ми.

— Без причина.

Ник се наклони към нея и прошепна:

— Стой мирно, защото хората ще си помислят, че те обарвам под масата.

— Ти това правиш!

— Знаем. — Той се усмихна и се обърна към чичо си. — Джоуса, колко овце имаш тази година?

— Двадесет хиляди. Заинтересован ли си все още да работиш за мен, както когато беше момче?

— Не, по дяволите. — Той ѝ хвърли поглед с периферното си зрение и се засмя дълбоко. — Ръцете ми са пълни и така.

Неговата гореща длан загръчваше кожата ѝ през чорапогащника и Дилейни застина неподвижно, опитвайки се да не издава, че ръката на Ник предизвикваше топли вълни по тялото ѝ. Те преминаха от гърдите надолу през бедрата ѝ, докато не възпламениха желанието между краката ѝ. Тя стегна хватката си върху китката му, но вече не беше толкова сигурна дали държи ръката му, за да спре движенията по крака си или за да му попречи да я махне.

— Ник.

Той обърна главата си към нея.

— Да?

— Пусни ме. — Тя се усмихна така, сякаш двамата с Ник си говореха за добрите стари времена, а погледът ѝ обходи тълпата. — Някой може да те види.

— Покривката на масата е твърде дълга. Проверих я.

— Всъщност накрая как се озовах на мястото до теб?

Той посегна за чашата си с вино и отговори над ръба на чашата.

— Смених табелката ти с името с тази на леля Анджела. Тя е онази жена с лошия поглед ей там, която стиска чантата си, сякаш някой може да ѝ я открадне. Тя е ротвайлер. — Той отпи от чашата си. — Ти си много по-забавна.

Анджела приличаше на буреносен облак в слънчев ден. Черната ѝ коса беше прибрана в кок и това, че се беше намръщила, намаляваше кафявия оттенък на веждите ѝ. Очевидно не ѝ харесваше да е набутана сред семейството на Лиза. Дилейни премести погледа си по-надолу по масата, преминавайки от булката и младоженеца към майката на Ник. Тъмните очи на Бенита се взираха право в нея и тя разпозна погледа, с който се опитваше да я изнерви като дете. „Знам, че ти не си нищо добро“ — казваше той.

Дилейни се обърна към Ник и прошепна:

— Трябва да престанеш. Майка ти ни гледа. Мисля, че знае.

Той погледна в нея, после към майка си.

— Какво знае тя?

— Гледа ме злобно. Знае къде си държиш ръката. — Дилейни хвърли поглед през рамо към Нарсиза, но по-възрастната жена се беше обърнала и говореше с някого другиго. Никой, освен Бенита не им обръщаше внимание.

— Спокойно. — Ръката му се спусна още няколко сантиметра нагоре и върховете на пръстите му се докоснаха до ластичетата на бельото ѝ.

Спокойно. На Дилейни ѝ се искаше да затвори очи и да застане.

— Тя не знае нищо. — Той направи пауза и добави: — Освен това, че зърната ти са се втвърдили, а тук не е студено.

Дилейни погледна надолу към гърдите си в двете много явни връхчета върху червеното кадифе.

— Идиот.

Тя бутна ръката му и едновременно с това избута и стола си назад. Грабвайки кадифената си чантичка, тя пресече залата и се насочи надолу през два различни тесни коридора, преди да открие тоалетните. Влязла веднъж вътре, тя си пое дълбоко въздух и се погледна в огледалото. Под луминесцентното осветление бузите ѝ изглеждаха зачервени, а очите ѝ блестяха прекалено ярко.

Определено нещо не беше наред с нея. Нещо, което правеше мозъка ѝ безполезен, щом Ник беше забъркан. Нещо, което му позволяваше да я гали в стая, пълна с хора.

Тя хвърли червената си кадифена чантичка на плота и сложи една салфетка под течащата студена вода. После я притисна към сгорещеното си лице и пое дълбоко въздух. Може би беше на сухо от толкова време, че страдаше от сексуално лишение. Беше жадна за внимание и обич, като изоставена котка.

Вратата на тоалетната се отвори зад нея и една служителка на хотела излезе. Докато жената миеше ръцете си, Дилейни отвори чантичката си и извади едно червено червило „Ребел“.

— Ако сте от сватбеното тържество, в момента режат тортата.

Дилейни погледна жената в огледалото и нанесе слой червило на устните си.

— Благодаря, предполагам, че трябва да се връщам обратно. — Тя наблюдаваше как служителката излезе и пусна червилото си обратно в чантата. Използвайки мокрите си пръсти тя пооправи прическата си отпред, и я разроши отзад.

Ако Лиза и Луи режеха тортата, тогава вечерята беше официално приключила и тя не трябваше да стои до Ник повече.

Тя грабна чантичката си и отвори вратата на тоалетната. Ник се беше облегал на отсрещната стена на коридора. Беше разкопчал смокинга си, а ръцете му бяха пъхнати в джобовете.

— Стой далече от мен, Ник. — Тя вдигна ръка, за да го задържи.

Той ѝ хвана ръката и я сложи на гърдите си.

— Не мога — каза той нежно.

Притисна я към себе си и я изгори с една огнена целувка, която я накара цялата да изтръпне. Той имаше вкус на необузdana страст и топло вино. Неговият език я милваше и грабеше, и когато се отдръпна назад, дишаше накъсано, сякаш беше тичал цяла миля.

Дилейни сложи ръка на разтуптяното си сърце и несъзнателно облиза устните си.

— Не можем да правим това тук.

— Права си. — Той хвана ръката ѝ и тръгна надолу по коридора, докато не намери една отключена врата на санитарно помещение.

Когато влязоха, той я притисна във вратата и Дилейни остана с неясното впечатление, че е заобиколена от купчини бели кърпи и една кофа с парцал, преди той да се притисне в нея. Целуваше я. Докосваше я навсякъде с ръцете си. Дланите ѝ се плъзгаха от плисетата на ризата му до топлата кожа на врата му и тя зарови пръсти в косата му. Целувката им се превърна в една дива всепоглъщаща лудост от притиснати устни и преплетени езици. Те задърпаха дрехите си. Чантичката ѝ падна на земята, а Дилейни се вкопчи в сакото на раменете му. Тя изрита малките велурени обувки от краката си и се повдигна на пръсти. Без каквито и да било задръжки вдигна крак около бедрата му и се притисна към ерекцията му.

Той издаде един дълбок звук на удоволствие и се отдръпна назад, за да погледне в натежалите ѝ от страст очи.

— Дилейни — каза той с дрезгав глас, после повтори името ѝ, сякаш не можеше да повярва, че тя е тук с него. Целуна лицето ѝ, а след това челото и ухото ѝ. — Кажи ми, че ме искаш.

— Искам те — прошепна тя и издърпа сакото от раменете му.

— Кажи го. — Той се измъкна от сакото си и го захвърли настрана. После ръцете му стиснаха гърдите ѝ, а дланите погалиха твърдите ѝ зърна през кадифения плат на роклята и дантеления ѝ сутиен. — Кажи името ми.

— Ник. — Тя го целуваше леко по врата, докато стигна до ключицата му и прошепна: — Искам те, Ник.

— Тук? — Ръцете му се спуснаха по ханша и дупето ѝ и той я притисна към себе си, докосвайки се до меката плът на бедрата ѝ.

— Да.

— Сега? Където всеки, който мине, може да ни открие?

— Да. — Това не я интересуваше. Тя изгаряше от желанието и нуждата да бъде с него, да бъде изпълнена от него. — Кажи ми, че ти също ме искаш.

— Винаги съм те искал — издиша той в косата ѝ. — Винаги.

Напрежението вътре в нея я направи глуха и сляпа за всичко друго, освен него. Тя искаше да се качи върху него. Да бъде в него и да остане така завинаги. Той потърка възбудата си в раздразнената ѝ плът.

Ник свали крака ѝ от себе си и събра подгъва на роклята в юмрука си. Задържа го, докато тя сваляше чорапогащника и коприненото си бельо надолу до бедрата си. С крака си той ги избута надолу. Дилейни ги изрита настрани, докато ръката на Ник се промъкна между телата им и я докосна между краката. Пръстите му се плъзнаха в хлъзгавата ѝ плът и тя започна да трепери, като всяко следващо движение я доближаваше по-близо до върха. От устните ѝ се изтръгна тих стон, който говореше за желанието ѝ.

— Искам да бъда дълбоко в теб.

Погледите им се преплетоха и той остави тирантите му да се свлекат. Ръцете му откопчаха колана му, а после смъкнаха и ципа на вълнените му панталони. Дилейни се протегна и дръпна надолу памучните му слипове. Мъжествеността му изпълни дланта ѝ, беше огромен, твърд и гладък като полирано дърво. Кожата му се опъна и стегна и той бавно се притисна към ръката ѝ.

— Трябва да те имам... веднага.

Ник я повдигна, а тя обви ръце около врата му. Чувствителната главичка на мъжествеността му докосна влажната ѝ женственост. Плъттa им се сля и той прокара ръката си между прилепналите им тела, като обхвана с ръка пениса си. Ник я отпусна надолу, докато не се плъзна в нея дотолкова, че в чувствената замаяност на Дилейни нахлу проблясък на болка. После се отдръпна и отново нахлу още по-дълбоко, което я накара да изпита още по-невероятно удоволствие. Проникването му беше толкова мощно и цялостно, че коленете му се подкосиха и за един кратък момент тя се уплаши, че може да я изпусне, но той я задържа. Ник стисна още по-силно бедрата ѝ, после се отдръпна и проникна в нея по-дълбоко.

— Велики боже — простена той, докато мощното му тяло я притискаше към вратата. Гърдите му се повдигаха, докато се бореше да си поеме въздух. Тя чуваше шепота на накъсаното му дишане, белег за неговата страст и удоволствие едновременно.

Краката ѝ се обвиха около ханша му и тя се задвижи в неговия ритъм, първо бавно, а после и по-бързо, когато напрежението помежду им нарасна. Тя чуваше как сърцето ѝ бясно тупти при всеки негов

тласък на мускулестите му бедра, отново и отново, доближавайки я по-близо до оргазма. Както и в тяхното животинско съвкупление нямаше нищо бавно или лежерно в силното удоволствие, което я повлече, омаломощи и ограби същността ѝ. Тласък след тласък разтърсваше и обливаше плътта ѝ, докато се опитваше да си поеме дъх. Тя чувстваше, че се извисява, а в главата си чуваше звуците на ураганна буря. Изви тялото си назад и се вкопчи в ризата му. Разтвори устните си да изстене, но от гърлото ѝ се чу само глух стон. Силните му ръце я притиснаха плътно към гърдите му, а мощните му рамене се разтресоха. Той стисна дупето ѝ, докато вълните я заливаха една подир друга. Тя се стегна, за да го задържи вътре в себе си. Спазмите ѝ едва се бяха забавили, когато започнаха неговите. Дълбок стон се изтръгна от гърлото му, след като се изля в нея. Мускулите му бяха станали твърди като камък, докато произнасяше името ѝ за последен път.

Когато всичко свърши, тя се отпусна разбита и насинена, сякаш току-що беше претърпяла битка. Ник опря челото си на вратата зад нея, докато дишането му се нормализира и той се отдръпна назад, за да я погледне в лицето. Той все още беше вътре в тялото ѝ, а дрехите им бяха разхвърляни. Внимателно излезе от нея и тя отпусна крака на земята. Роклята ѝ се плъзна надолу върху ханша и бедрата ѝ. Сивите му очи я гледаха, но не каза нито дума. Той я изучаваше в продължение на един дълъг миг, а погледът му ставаше все по-отбранителен с всяка изминала секунда, после посегна за панталоните си и ги вдигна на ханша си.

— Няма ли да кажеш нещо?

Той я погледна, после се извърна отново към панталоните си.

— Не ми казвай, че си една от онези жени, които обичат да говорят след това?

Нещо прекрасно и ужасно току-що се беше случило, а тя не беше сигурна кое точно. Нещо повече от секс. Дилейни беше получавала оргазми и в миналото, някои от които доста добри, но това, което беше изпитала преди малко, беше повече от оргазъм. Повече от разбиващо и разтърсващо изживяване. Ник Алегреса я беше отвел на място, на което тя никога не беше стигала и на нея ѝ се прииска да седне и да се разплаче за това. Едно ридание се откъсна от гърлото ѝ и тя притисна ръка към устните си. Не искаше да плаче. Не искаше и той да я види.

Той я погледна, докато набутваше краищата на ризата в панталоните си.

— Плачеш ли?

Тя поклати глава, но очите ѝ се пълнеха със сълзи.

— Да, плачеш. — Той пъхна ръце под тирантите си и ги намести.

— Не е вярно. — Той току-що я беше накарал да изпита най-невероятното удоволствие в живота си, а сега се обличаше, сякаш нищо не се беше случило.

Може би наистина бе така. Искаше да се разкреци. Да свие юмруци и да му забие един. Тя си мислеше, че са споделили нещо специално, но очевидно не бяха. Чувстваше се ограбена и използвана, а тялото ѝ все още тръпнеше от докосването му. Ако в този момент той кажеше нещо гадно, тя щеше да се разпадне.

„Ник, не ми причинявай това.“

— Белята е сторена — каза той, докато вдигаше сакото си от пода. — Кажи ми, че взимаш някакви противозачатъчни.

Можеше да почувства как кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Тя поклати глава. След секунда се замисли за последната си менструация и ѝ просветна от облекчение.

— Сега не е подходящото време от месеца, в който мога да забременея.

— Скъпа, аз съм католик. Повечето от нас са заченати в неподходящото време от месеца. — Той облече сакото си и оправи яката си. — Не съм забравял да си сложа презерватив от десет години. Ами ти?

— А... — Тя беше жена от деветдесетте. Отговаряше за живота и тялото си, но поради някаква причина не можеше да разговаря с Ник за това, без да се смути. — Аха.

— Какво точно значи „а... аха“?

— Ти си първият от много време насам и преди това, аз бях предпазлива.

Той се загледа в нея за момент.

— Добре — отвърна Ник, като ѝ подаде бельото и чорапогащника. — Къде е палтото ти?

Тя притисна нещата си до гърдите и изведнъж се почувства засрамена и унижена. Реакцията ѝ беше странно забавена, предвид какво държеше в ръцете си преди малко.

— На гардероба до изхода. Защо?

— Водя те вкъщи.

Думата вкъщи никога не ѝ беше звучала толкова добре.

— Облечи се, преди някоя камериерка да е решила, че се нуждае от още кърпи или нещо друго. — Той срещна погледа ѝ, докато оправяше ръкавите на маншетите си. — Веднага се връщам — каза той и бавно отвори вратата. — Не ходи никъде.

Веднъж, след като остана сама, Дилейни огледа стаята. Тя видя чантата си до левия си крак, едната си велурена обувка под един сгъваем стол, а другата зад една празна кофа. Без Ник, който да я разсейва, мислите и самообвиненията отново я обзеха. Не можеше да повярва какво беше сторила. Беше правила небезопасен секс с Ник Алегреза в сервизното помещение на Лейк Шоур Хотел. Той я беше накарал да загуби напълно контрол само с една целувка и ако ги нямаше физическите доказателства за това, тя най-вероятно нямаше да го повярва и сега.

Дилейни внимателно приседна на сгъваемия стол и обу бельото си и чорапогащника. Точно преди месец беше уверила Луи, че тя и Ник няма да направят нищо, за да станат причина за клюки на сватбата, докато не беше правила див секс с брат му зад незаключена врата, където всеки можеше да ги хване. Ако ги бяха открили, тя никога нямаше да го преживее. Вероятно щеше да се самоубие.

Точно когато успя да опъне чорапогащника си на кръста и да обуе обувките си, вратата се откряна и Ник влезе в малкото помещение. Беше ѝ трудно да го погледне, докато ѝ помагаше да си сложи палтото.

— Трябва да се обадя на Лиза, че си тръгвам.

— Казах ѝ, че ти е станало лошо и ще те закарам вкъщи.

— Повярва ли ти? — Тя го погледна бързо, пъхайки ръце в ръкавите на вълненото си палто.

— Нарсиза те е видяла да хукваш към тоалетната и е казала на всички, че си изглеждала като мъртвец.

— Боже, може би трябва да ѝ благодаря.

Те се измъкнаха през една странична врата на хотела, а от тъмното небе падаше нежен, бял сняг и посипваше косите и раменете им. Няколко снежинки попаднаха в обувките на Дилейни, докато преминаваше паркинга до джипа на Ник. Ходилата ѝ се хлъзгаха и тя

щеше да падне назад, ако той не я беше задържал за ръката. Той я придържаше, докато преминаваха през заснежената земя, но нито един от двамата не проговори, само чуваха звука на скърцащия сняг под обувките си.

Той ѝ помогна да се качи в джипа, но не изчака двигателя да се стопли, преди да форсира четирите колела и да подкара колата от Лейк Шоур Хотел. Вътрешността на колата миришеше на кожените седалки и на Ник. Той спря на ъгъла на Чипмънк и Мейн и се протегна към нея, като буквално я издърпа в скута си. С върховете на пръстите си я докосна по бузите, докато се навеждаше към нея. Главата му бавно се наклони и той притисна устните си в нейните. Целуна я веднъж, после още веднъж и на третия път задържа устните си върху нейните в една дълга и нежна целувка.

Бутна я обратно и прошепна:

— Сложи си колана.

Широките гуми се завъртяха бързо, докато намерят сцепление с неравния път, а студеният въздух от отдушниците брулеше пламтящите бузи на Дилейни. Тя зарови брадичка в яката на палтото си и погледна настрана към него. Слабата светлина осветяваше лицето и дланите му в зелено. Топящият се сняг блестеше като малки смарагди в черната му коса и по раменете, върху смокинга му. Уличните лампи осветиха вътрешността на джипа за няколко секунди, докато подмина фризьорския ѝ салон.

— Изпусна пресечката за апартамента ми.

— Не, не съм.

— Не ме ли водиш вкъщи?

— Аха, в моето вкъщи. Мислиш ли, че сме приключили? — Той превключи на ниска предавка и зави по протежение на източния бряг на езерото. — Дори не сме започнали.

Тя се извъртя на седалката си и го погледна.

— Започнали да правим какво по-точно?

— Това, което правихме в сервизното помещение не беше изобщо достатъчно.

Мисълта за неговото съвършено голо тяло притиснато в нейното не беше точно противна, в действителност я накара да ѝ стане топло. Както Ник беше казал по-рано, белята беше станала. Защо да не прекара нощта с мъж, който беше много добър в това да кара тялото ѝ

да оживява по начини, за които дори не беше подозирала, че са възможни? Тя беше на сухо от доста дълго време и не беше вероятно да получи по-добро предложение в близко бъдеще. Една нощ. Една нощ, за която вероятно щеше да съжالياва, но щеше да мисли за това утре.

— Опитваш се да ми кажеш по твоя типичен мъжкарски начин, че искаш отново да се любим?

Той ѝ хвърли един поглед.

— Не се опитвам да ти кажа нищо. Искам те. Ти ме искаш. Накрая някой ще завърши вечерта, облечен единствено със задоволена усмивка на устните си.

— Не знам, Ник, може би трябва да поговоря след това. Мислиш ли, че можеш да се справиш с това?

— Аз мога да се справя с всичко, за което можеш да се сетиш, и няколко неща, за които вероятно не си подозирала.

— Имам ли избор?

— Разбира се, диваче. Имам четири спални. Можеш да избереш коя да използваме първо.

Ник не я уплаши. Тя знаеше, че той няма да я насили да направи нищо против волята си. Разбира се, покрай него тя изглежда зарязваше всичко, което приличаше на свободна воля.

Джипът забави ход и се отпрати по широката алея, обградена от двете страни със смърчове и борова гора. От гората изникна огромна къща от дървени трупи и езерни камъни. Нейните катедрални прозорци бяха като прожектори, разпръскващи снопове светлина върху навалелия сняг. Ник посегна за дистанционното и средният от трите гаража се отвори. Той паркира джипа между скутера „Байлайнер“ и „Харли“-то.

Вътрешността на къщата беше също толкова впечатляваща, колкото и фасадата. Имаше множество открити греди, приглушени цветове и естествени влакна. Дилейни застана пред стената от прозорци и погледна навън към площадката. Продължаваше да вали и белите снежинки се трупаха по парапета на джакузито. Ник беше взел палтото ѝ, а като се имаше предвид височината на тавана, тя се учуди, че не изпитва студ.

— Какво мислиш?

Тя се обърна и го видя да идва от кухнята. Беше свалил самото и обувките си. Още едно копче беше разкопчано от надиплената му бяла риза и той беше навил ръкавите над лактите си. Черните тиранти бяха идеално опънати на гърдите му. Той ѝ предложи една бутилка „Будвайзер“, след което взе една и за себе си. Очите му я следяха над ръба на шишето и тя изпита чувството, че на него му пука повече за нейния отговор, отколкото му се искаше тя да знае.

— Красива е, но е огромна. Сам ли живееш тук?

Той свали бирата си.

— Разбира се. Кой друг?

— О, не знам. Може би семейство от петима души. — Тя погледна нагоре към етажата, където предположи, че са разположени тези четири спални, за които беше споменал. — Готвиш се за голямо семейство с множество деца ли някой ден?

— Не планирам да се женя.

Неговият отговор я зарадва, но не можеше да разбере защо. Не би трябвало да я интересува дали той иска да сподели живота си с друга жена, или да я целува, или да прави любов с нея, или да я подлудява с докосването си.

— Без деца също така, освен... ако не си бременна. — Той погледна корема ѝ, като че ли можеше да отговори на въпроса му. — Кога ще знаеш със сигурност?

— Аз вече знам, че не съм.

— Надявам се да си права. — Той се премести до прозореца и погледна навън към нощта. — Знам, че самотните жени забременяват нарочно в наши дни. Да бъдеш извънбрачно дете, не е позор като преди, но това не го прави по-лесно. Знам какво е да израснеш по този начин. Не искам да причиня това на някое бедно дете.

У-образните кайши на тирантите му се спускаха между раменете му и ги правеха още по-големи. Тя си спомни времето, когато майка му и Джоуса стояха на скамейките в гимназията и гледаха училищните пиеси и ваканционните програми. Хенри и Гуен също трябва да са били там някъде. Тя никога не беше мислила какво е било това за Ник. Дилейни остави бутилката си на черешовата масичка за кафе и се премести до него.

— Ти не си като Хенри. Няма да отхвърлиш собственото си дете. — Тя искаше да обвие ръце около кръста и гладкия му корем и да се

притисне към гърба му, но се въздържа. — Хенри сигурно се преобръща в гроба си.

— По-вероятно е да се поздравява.

— Защо? Той не искаше ние с теб да... — Очите ѝ се отвориха широко. — О, не, Ник. Забравих за завещанието. Предполагам, че и ти си забравил за него.

Той се обърна с лице към нея.

— За няколко кратки мига ми се беше изплъзнало от ума.

Тя го погледна в очите. Той не изглеждаше толкова разстроен.

— Няма да кажа на никого. Не искам тази собственост. Обещавам ти.

— Това зависи от теб. — Той отмести един паднал кичур от лицето ѝ и бавно прокара върховете на пръстите си по ухото ѝ. После я хвана за ръката и я поведе нагоре към спалнята си.

Докато се качваха по стълбите, тя си мислеше за завещанието на Хенри и последиците от тази вечер. Той не ѝ изглеждаше като мъж, който би позволил нещо да се изплъзне от съзнанието му, особено няколко милиона долара наследство. Ник го беше грижа за нея точно толкова, колкото тя се опасяваше, че започва да я е грижа за него. Той рискуваше много, за да бъде с нея, докато тя не рискуваше нищо, освен самочувствието си. Всъщност, като си мислеше за това, не се почувства мръсна или използвана, или разочарована. Не сега... може би щеше да се почувства на сутринта.

Дилейни влезе в стая с дебел бежов килим и затворени френски врати, водещи към терасата. Имаше огромно четворно легло от дърво с възглавници и дюшек на бежово-зелени райета. На един скрин бяха захвърлени ключове, а на друг натрупани вестници един върху друг. Нямаше никакви декорации на цветя, нито дантели или панделки, които да се набиват на очи. Нямаше дори подложка за възглавниците. Това беше мъжка стая. Чифт еленови рога висяха в рамка над камината. Леглото не беше оправено, а чифт дънки „Левис“ бяха метнати на един стол.

След като остави бутилките им с бира на нощното шкафче, Дилейни посегна към черните копчета и започна да разкопчава ризата му, докато не се отвори до края.

— Време е да те видя гол — каза тя и докосна с длани топлата му кожа. Прокара пръсти по линията на тъмните косми от корема до

гърдите му. Изхлузи бялата памучна риза и тирантите от раменете му.

Той смачка ризата си и я хвърли на пода. Тя спусна поглед по стегнатата му кожа, мощният гръден кош и плоските кафяви зърна, обградени с тъмни косъмчета. Тя преглътна и си помисли, че ѝ трябва лигавник.

Една-единствена дума ѝ дойде на ум.

— Леле — каза тя и сложи ръце на плоския му корем. Прокара длани по ребрата му и погледна в сивите му очи. Той я гледаше изпод мигли и тя го разсъблече по слипове.

Беше красив. Краката му бяха дълги и с оформени мускули. Пръстите ѝ погалиха татуировката на бицепса му. Докосна гърдите и раменете му и спусна ръце по гърба и задника му. Когато реши да продължи своите докосвания по на юг, той хвана китката ѝ и я отдръпна. Бавно я разсъблече и я положи на меките завивки. Топлата му кожа се притисна в нейната и той започна да я люби.

Докосванията му бяха различни отпреди. Ръцете му продължително изследваха кожата ѝ, а той я съблазняваше с бавни горещи целувки. Смучеше гърдите ѝ с топлите си устни и изкусния си език и когато навлезе в нея тласъците му бяха бавни и контролирани. Той взе лицето ѝ в дланите си и задържа погледа си върху нейния, контролирайки нагона си, докато я караше да полудява.

Тя чувстваше, че оргазмът ѝ приближава и очите ѝ се затвориха.

— Отвори си очите — каза той с пресипнал глас. — Погледни ме. Искам да виждаш лицето ми, когато те карам да свършваш.

Клепачите ѝ се повдигнаха и тя погледна в твърдите му очи. Нещо в неговото искане я притесни, но нямаше време да помисли за това, защото той превърна тласъците си в по-мощни, по-дълбоки и тя обви крак около ханша му и забрави за всичко, освен за горещите тръпки и равномерните движения в тялото си.

Помисли си за това отново точно преди зазоряване на следващата сутрин, когато той я целуна пред входна ѝ врата за довиждане. Докато го гледаше как заминава, тя си спомни погледа в очите му, когато беше задържал лицето ѝ в дланите си. Беше така, сякаш я гледаше от много далеч и в същото време искаше да знае, че беше Ник Алегреза, този, който я държеше, целуваше и я докарваше до лудост.

Беше правил любов с нея в леглото си, а по-късно и в джакузито си, но нито веднъж не беше като онзи гладен неистов път в сервизното

помещение, когато той я докосваше диво и нуждата го беше накарала да изгуби контрол. Тя никога не се беше чувствала толкова желана, както когато я притисна към гърдите си в Лейк Шоур Хотел. *Трябва да те имам веднага*, беше й казал той, желяейки я също толкова отчаяно, както тя него. Докосването му беше изискващо и алчно, и тя жадуваше за това повече, отколкото за бавни и прочувствени ласки.

Дилейни затвори вратата на апартамента си и разкопча палтото си. Не бяха говорили да се виждат отново. Той не беше казал, че ще й се обади, и тя си помисли, че така е най-добре за нея, въпреки разочарованието, сковало сърцето й. Ник имаше вид на мъж, от когото момичетата не могат да очакват нищо друго, освен страхотен секс и най-добре беше да не си мисли за подобни неща като следващ път. Страхотно, но невъзможно.

Слънцето изгря над назъбените върхове на боровете, посипани със сняг. Сребристите лъчи се пречупваха през частично замръзналото езеро и се отразяваха в една от стените на къщата му. Той стоеше зад френските врати в спалнята си и наблюдаваше как блестящата светлина пълзи по терасата му и прогонва мрачните сенки. Снегът блестеше толкова ярко, като шлифовани диаманти, че той се принуди да отвърне очи. Погледът му попадна върху леглото, където възглавниците и завивката бяха изблъскани до самия му край.

Сега знаеше. Сега знаеше какво е да я държи и докосва, както винаги беше искал. Сега знаеше какво е, когато изживя своята най-стара фантазия — да има Дилейни в леглото си, да го гледа в очите, докато е дълбоко в нея. Нейният копнеж за него. Неговата нужда да е с нея.

Ник беше имал достатъчно жени. Може би повече от някои мъже, но по-малко, отколкото се говореше.

Беше спал с жени, които харесват секса — бърз или бавен, мръсен или строго мисионерски. С жени, които мислеха, че той трябва да свърши работата, и с такива, които обичаха да му доставят удоволствие. С някои от жените го свързваше приятелство, други не видя никога повече. Повечето знаеха какво да правят с устите и ръцете си, имаше и няколко пиянски епизода, които почти беше забравил, но

нито една от тях не го беше накарала да загуби контрол. Никоя, освен Дилейни.

Веднъж, след като я беше набутал в онова помещение, нямаше връщане назад. Веднъж, след като тя го беше целунала така, сякаш искаше да го погълне жив, обвивайки крак около бедрото му и се беше притиснала към ерекцията му, нищо нямаше значение, освен да се загуби в горещото ѝ хлъзгаво тяло — нито завещанието на Хенри и определено не и възможността да бъдат открити от някой служител на хотела. Нищо нямаше значение, освен желанието да я притежава. След като го направи, усещането замалко не го беше съборило на колене. Това го разтърси до мозъка на костите му и промени всичко, което си мислеше, че е знаел за секса. Понякога беше бавен и лесен, друг път бърз и влажен, но никога, както беше с Дилейни. Никога не беше имал усещането, че го удрят, сякаш с горещ юмрук.

Сега беше разбрал, а му се искаше да не е така. Това го накара да почувства огромна дупка в стомаха си и той намрази Дилейни точно толкова силно, колкото му се искаше и никога да не я пуска да си тръгва. Но тя щеше да замине. Щеше да напусне Трули с малката си жълта кола.

Сега знаеше и това беше адът.

[1] Означава „добре дошъл“ на езика на баските. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Дилейни прокара пръсти през влажната коса на Лана и я изгледа преценяващо в огледалото на салона.

— Какво ще кажеш да я отрежем отук? — попита тя, местейки си ръката до нивото на ушите ѝ. — Ти имаш достатъчно къса линия на челюстта и ще ти отива такава прическа. Мога да я повдигна отзад, а ти да се обърнеш и да погледнеш.

Лана отметна косата си на една страна и започна да изучава отражението си.

— Какво ще кажеш за бретон?

— Челото ти е широко, така че нямаш нужда от бретон.

Лана си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Давай.

Дилейни се пресегна за гребена си.

— Не трябва да се държиш така, все едно ще ти пробивам зъба.

— Не съм имала къса коса, откакто бях четвърти клас. — Лана плъзна ръка извън сивото наметало и почеса брадичката си. — Не мисля, че Лона някога е правила косата си къса.

Дилейни раздели косата на Лана и я захвана с щипки.

— Наистина ли? — Тя си взе ножиците. — Твоята сестра още ли се вижда с Ник Алегреса? — попита, все едно вече нямаше никакъв интерес.

— Да. Вижда го от време на време.

— О! — Дилейни не го беше виждала повече от две седмици, не и след нощта на сватбата на Лиза.

Е, беше го виждала. В претъпканата зала на среща на бизнес асоциацията в центъра, видя го също, докато минаваше покрай знака стоп на кръстовището на Мейн и Първа улица, почти блъскайки неговия джип с големия кадилак на Хенри. Тя успя да завие надясно, а той наляво. Същата вечер той остави съобщение на телефонния секретар.

— *Взemi си проклети зимни гуми* — каза той и затвори.

Тя не го беше виждала повече чак до вчера, когато той и Софи излизаха през задната врата на офиса му, докато тя хвърляше боклука в казана.

Той застана от страната на шофьорското място и я погледна, очите му горещо я изследваха навсякъде. И тя стоеше там, държейки в ръце торбата с боклука, за която беше забравила, изумена от емоцията, която се надигаше в стомаха ѝ.

— *Чичо Ник* — беше го повикала Софи, но не получи отговор. Той не каза нищо. — *Да тръгваме, чичо Ник.* — Той погледна през рамо към племенницата си и после пак към Дилейни.

— *Виждам, че все още нямаш зимни гуми.*

— *Ах... не.* — Тя се загледа в очите му и почувства, че главата ѝ става по-лека, а стомахът ѝ се разбунтува.

— *Хайде, чичо Ник.*

— *Добре, Софи.* — Погледът му премина през нея за последно, преди да се обърне.

— Аз не мисля, че Лона се е виждала с Ник през последните седмици — каза Лана, прекъсвайки мислите на Дилейни. — Поне не мисля, че е звънял и е искал да се видят някъде. Тя щеше да ми каже, ако беше.

Дилейни намали линията по врата на Лана.

— Вие двете имате ли тази връзка на близнаците, с която си казвате всичко?

— Ние не си казваме всичко. Но си говорим за мъжете, с които спим. Тя е по-подробна и има повече истории, които да разказва. Тя и Гейл сядат и си разказват истории за Ник. Разбира се, това беше, когато Гейл си мислеше, че има шанса да стане мисис Алегреса.

Дилейни се пресегна за шнолата и бавно раздели част от косата ѝ.

— Вече не мисли така?

— Не толкова сега, тя беше толкова сигурна, че ще я покани да се пренесе при него. Но той дори за една вечер не я е канил.

Той не беше канил и Дилейни също. През цялото време тя всъщност не възнамеряваше да прекара нощта с Ник. Знаеше колко зле изглежда сутрин и нямаше никакво намерение да се събужда до някого, за когото подозираше, че прилича на модел от списание, когато стане от леглото. Но не искаше да е просто една от всичките му жени.

Тя се остави да мисли, че може би е специална, след като той рискува да загуби своите Ейнджъл Бийч и Силвър Крийк, за да бъде с нея.

Спомни си и нещо друго, което Лана също ѝ беше казала някога.

Ник не води жени в къщата си, но заведе нея. Тя се надяваше, че може би е по-различна от останалите, но той дори не ѝ беше звъннал, затова предположи, че не е.

— Ще участваш ли в коледното модно шоу? — попита Дилейни своята клиентка. Не желаше да говори повече за Ник.

— Не, но ще помогна на пивоварната за ледената скулптура за фестивала.

Темата за Ник беше прекратена и те говориха за това кой къде е прекарал Деня на Благодарността. Дилейни, разбира се, беше отишла при майка си. Макс беше там и това беше първият напълно спокоен празник, за който тя можеше да си спомни. Е, почти напълно спокоен. Майка ѝ се опита да я разпитва за коледното модно шоу.

Тя искаше да знае какво планира Дилейни, започвайки от косата и завършвайки с това какви обувки ще носи. Гуен препоръча затворена обувка с ток. Дилейни ужаси майка си като спомена, че може да си сложи ботуши до бедрото, въпреки че нямаше такива. Гуен предложи един хубав костюм на Ан Клайн. Дилейни си помисли, че може да сложи един хубав латексов костюм, който имаше, но вече не ѝ ставаше, откакто бе в Трули. Макс се намеси и предложи да нареже пуйката.

Когато Дилейни приключи, Лана хареса толкова много новата си прическа, че ѝ остави бакшиш от десет долара. В Трули това беше рядък комплимент. Когато салонът най-после беше празен, тя помете останалата коса и погледна бележника си с ангажменти. Имаше по-малко от час до записаното в три и половина подстригване и изсушаване. Записаният час беше с втория ѝ клиент мъж, откакто беше отворила салона, и тя беше малко притеснена. Някои мъже имаха склонността да си мислят, че след като е прекарала половин час в това да прокара пръсти през косата им, е естествено после да иска да отиде за по-питие в мотел „Сикс“. Тя никога нямаше да разбере кой клиент ще интерпретира работата ѝ като сексуален намек. Брачният статус не беше фактор. Беше странно, но не необичайно.

Докато чакаше, отиде да преброи продуктите в склада, като си вярваше, че не се ослушва за шума от определен черен джип, но не беше така.

Тя преброи шампоаните и кърпите и написа заявка за още няколко дузини. Имаше нужда от още разтвор за къдрене, благодарение на Уанета, и тъкмо когато приключи с броенето на стоката, чу приглушено скърцане по чакъла в двора. Тя се успокои, докато не го чу пак. Преди да се замисли, Дилейни грабна боклука и отвори бавно задната врата.

Софи седеше пред сребърния „Кадилак“, повдигайки чистачките с една ръка, а в другата държеше бял плик. Тя сложи плика под чистачката и на Дилейни не ѝ трябваше да вижда печатната бележка, за да предположи какво пише в нея.

— Значи си ти.

Софи се обърна с уголемени очи, сложи ръка на гърдите си през синия анорак. Устата ѝ се отвори, после се затвори рязко. Тя изглеждаше също толкова поразена, колкото Дилейни се чувстваше. Не знаеше дали да ѝ благодари, че не е психопат или да се разкрещи на малката пикла.

— Аз просто... просто. — Софи почна да заеква, докато грабваше плика и го слагаше в джоба си.

— Знам какво правиш. Оставяш ми още едно предупреждение.

Софи кръстоса ръце на гърдите си. Тя се опита да се направи на важна, но лицето ѝ беше само няколко нюанса по-тъмно от снега под краката ѝ.

— Мисля, че трябва да се обадя на баща ти.

— Той е на меден месец — каза тя, вместо да отрича каквото и да било.

— Не завинаги, ще изчакам, докато се върне.

— Давай, той няма да ти повярва. Държи се добре с теб само заради Лиза.

— Чичо ти Ник ще ми повярва, той знае за другите две писма.

Тя отпусна ръце.

— Ти си му казала — извика Софи така, все едно Дилейни бе човекът, който е направил нещо нередно.

— Да, и той ще ми повярва. — Тя си придаде изражение на сигурност, която всъщност не чувстваше много. — На него няма да му хареса много-много, когато му кажа кой ми оставя заплашителните бележки.

Софи поклати глава.

— Не можеш да му кажеш.

— Кажи ми защо се промъкваш наоколо, като се опитваш да ме изплашиш, и тогава може и да не му кажа.

Софи я погледна за няколко дълги секунди и отстъпи две крачки назад.

— Давай, обади му се тогава, аз просто ще отрека.

Дилейни гледаше как момичето изчезва през паркинга, после се обърна и влезе в салона. Тя не можеше да остави Софи да ѝ се размине, но проблемът беше, че не знаеше какво да направи по въпроса. Нямаше никакъв опит с деца, а и не искаше да каже нещо подобно на Лиза, точно когато се прибира от медения си месец. Също така подозираше, че Лиза може да си има и други проблеми със Софи и не искаше да прибавя още към тях. И остана само Ник. Чудеше се дали ще ѝ повярва.

Тя още се чудеше на следващия ден, когато Софи влезе в салона в три и половина. Дилейни погледна през перуката на мисис Стоксбъри и забеляза момичето да кръжи около предната врата. Беше защитила с фиба на цветя гъстата си коса на една страна. Тъмните ѝ очи изглеждаха огромни на малкото ѝ лице. Изглеждаше като малко изплашено момиченце с голямо пухкаво палто.

— Ще дойда при теб след минутка — каза ѝ Дилейни и обърна цялото си внимание към клиента си. Нагласи бялата перука на главата на старата жена, после ѝ подаде черната, която висеше на стиропорената глава. Направи ѝ отстъпката за пенсионери и я изпрати до вратата.

После вниманието ѝ се насочи към Софи и тя изчака момичето да проговори.

След момент на колебание Софи каза:

— Ти не се обади на чичо Ник снощи.

— Може би съм, но ти просто не знаеш още.

— Не си, защото аз съм отседнала при него, докато татко и Лиза се приберат.

— Права си. Не съм му се обадила.

— Говорила ли си с него днес?

— Не.

— Кога смяташ да го направиш?

— Не знам още.

Дълбока бразда се образува между веждите ѝ.

— Опитваш се да ме измъчваш ли?

Дилейни не се беше замисляла за дълбоката агония, на която е подложено момичето, докато чака бомбата да избухне.

— Да — усмихна се тя. — Никога няма да разбереш кога или къде ще кажа нещо.

— Добре, ти печелиш. Искрах да те изплаша, за да напуснеш града. — Софи кръстоса ръце на гърдите си и погледна в някаква точка над главата на Дилейни. — Съжалявам.

Не звучеше като човек, който съжалява.

— Защо го направи?

— Защото тогава моят чичо щеше да има всичко, което ти си му взела. Неговият баща ти даде всичко, а на него му се налага да носи дънки на дупки и тениски.

Дилейни не си спомняше Ник да е носил каквито и да е дрехи на дупки.

— Аз бях доведената дъщеря на Хенри, мислиш ли, че трябваше да ходя гола, защото майка ми се е омъжила за бащата на Ник? Наистина ли мислиш, че това, което е носил Ник, е по моя вина?

— Е, ако майка ти не се беше омъжила за Хенри тогава...

— Тогава той щеше да стане страхотен баща? — Дилейни я прекъсна. — Щеше да обича Ник и да му купува всичко, което поиска? Щеше да се омъжи за баба ти? — Тя виждаше по изражението на Софи, че наистина си е мислила такова нещо. — Нямахте да се случи. Ник беше на десет, когато се преместих в Трули и през тези десет години неговият баща не го беше признал. Не му беше казал една добра дума.

— Можеше и да го направи.

— Да, можело е и маймуни да излизат от задника му, но шансовете не са били големи. — Тя поклати глава. — Свали си палтото и ела тук — нареди тя.

Не мислеше, че ще може да издържи да гледа цъфналите краища на Софи още дълго.

— Защо?

— Ще ти измия косата.

— Измих я тази сутрин преди училище.

— Ще подкъся и тези твои мъртви връхчета. — Дилейни спря до мивката, погледна към предната част на салона. Софи не беше мръднала. — Аз все още не съм сигурна дали да не звънна на чичо ти Ник и да му кажа за бележките, които ми оставяш.

С намръщено изражение момичето свали палтото си и отиде отзад.

— Не искам косата ми да бъде подстригвана, харесвам си я дълга.

— И все още ще ти е дълга. Просто не искам да прилича на раздърпано въже.

Дилейни използва мек шампоан и балсам, след което премести момичето на стола за подстригване. Тя я решише и подрязваше и ако тази прекрасна черна коса не беше прикрепена за главата на момичето, което седеше намръщено срещу огледалото, тя щеше да е в рая на стилистките.

— Може и да не ми повярваш, но чичо ти не иска това, което Хенри му е оставил в завещанието си. А аз определено не искам това, което му принадлежи.

— Тогава защо винаги се мотаеш около чичо Ник, танцуваш с него и го целуваш, караш го да те прибира в къщи, когато се почувстваш болна? Аз знам всичко за завещанието и видях как го гледаш. Баба те е видяла също. Ти искаш той да ти стане гадже.

Тя наистина ли го беше гледала по този начин?

— Ник и аз сме приятели — каза тя, докато отрязваше два инча от мократа сплетена коса. Наистина ли бяха? Тя не знаеше какво всъщност чувства към него и се страхуваше какво може да изпитва той към нея. Страх, че може да не чувства нищо. — Няма ли момчета, които да са ти просто приятели.

— Няколко, но това е различно.

И двете замълчаха и Дилейни се замисли за Ник и какво наистина чувстваше към него. Ревност със сигурност. Мисълта за него с друга жена караше стомаха ѝ да се завързва на възел. Неспокойствие, чудейки се кога ще го види пак. И разочарование от това, защото знаеше, че е по-добре да не го вижда. Тя махна остатъците от косата на Софи и бавно скоси краищата, за да не се къдрят над раменете ѝ. После взе една голяма кръгла четка и я изсуши. Най-вече се чувстваше объркана.

— Защо се държиш добре?

— Откъде знаеш, че се държа добре, още не си видяла задната част на косата си.

Тя даде на Софи едно малко огледалце и я завъртя. Сълзи от облекчение се появиха в очите на момичето, когато видя, че не е била окастриена.

— Аз нямам пари да ти платя.

— Не ти искам парите. — Дилейни махна наметалото и лентата от врата, после снижи стола. — Ако някой те попита къде си си направила тази прическа, ще казваш, че в „Последна мода“. Но ако се прибереш в къщи и почнеш да си миеш хубавата коса с нещо грубо и започне отново да изглежда така ужасяващо, ще казваш, че си се подстригала във „Фризьорската къща на Хелън“. — Дилейни помисли, че видя малка усмивка, но не беше напълно убедена. — Никакви бележки повече и ще приема извинението ти, когато наистина го мислиш.

С вкаменено лице Софи си изучаваше отражението. Очите ѝ срещнаха тези на Дилейни, после тя отиде до входа на салона и си взе палтото. След като излезе през вратата, Дилейни я наблюдаваше как върви по тротоара. Софи изчака да мине една пресечка, преди да прокара пръсти през косата си и да размята глава. Дилейни се усмихна. Познаваше кога клиентите ѝ са доволни.

Тя се махна от прозореца и се замисли какво ли ще помисли семейството на Софи.

На следващата сутрин разбра, докато декорираше салона по случай Коледа. Ник влезе през предната врата, облечен в кожено яке. На очите си носеше платинените си очила „Оукли“. Дилейни тъкмо беше пуснала машината за кафе и се приготвяше за часа в девет и тридесет. Тя имаше половин час, преди Уанета Ван Дам да се дотътри за месечното си къдрене.

— Софи ми каза, че си я подстригала.

Дилейни сложи зелен гирляндр на плота. Сърцето ѝ започна да бие силно и тя сложи ръка на стомаха си.

— Да, направих го.

Той се пресегна да махне слънчевите си очила и плъзна поглед по черното поло, късата ѝ поличка и черните ботуши за езда.

— Колко ти дължа? — попита той, докато прибираше очилата в джоба на якето си и вадеше чековата книжка.

— Нищо не ми дължиш. — Той плъзна поглед още веднъж по нея, а тя смъкна своя до нивото на гърдите му. Не можеше да се заглежда в очите му и едновременно с това да мисли. — Аз понякога подстригвам само за реклама. — Тя се обърна към работното си място и оправи една поставка с почистени гребени.

Чу го да се приближава зад нея, но остана концентрирана в работата си.

— Също така тя ми каза, че тя е тази, която ти е оставяла онези заплашителни бележки.

Дилейни гледаше отражението в огледалото как се приближава към нея. Той разкопча якето си, а отдолу носеше синя фланелка от мек вълнен плат, която беше загащена в дънките му с кожен колан.

— Изненадана съм, че ти е казала.

— След като си я подстригала, се е почувствала много гузна и се предаде. Снощи призна всичко. — Той застана точно зад нея. — Не мисля, че трябва да бъде възнаградена с безплатна подстрижка.

— Аз не го видях по този... — Тя го погледна в огледалото и забрави какво щеше да казва. Действаше толкова зле на психиката ѝ. Беше толкова близо, че само ако мъничко се дръпнеше назад, щеше да се опре в големите му здрави гърди.

— Ти не го видя как?

Ароматът на свеж утринен въздух се беше просмукал в него. Тя пое дълбоко дъх, поглъщайки уханието му в дробовете си.

— Дилейни?

— Хмм? — и тя наистина се облегна назад.

Раменете ѝ се облегнаха на гърдите му, опираше се в слабините му. Той беше твърд и напълно възбуден. Обгърна я с една ръка през корема и я привлече здраво към себе си. Дилейни проследи погледа му и дългите му пръсти, които шареха по корема ѝ. Палецът му закачаше лявата ѝ гърда.

— Кога ти е първият час тази сутрин? — прошепна той в ухото ѝ. Дръпна полото ѝ и целуна шията ѝ.

Очите ѝ започнаха да се затварят и тя обърна глава настрани, за да му даде по-добър достъп. Той се интересуваше от нея. Трябваше да е така.

— След около двадесет минути.

— Мога да дам и на двамата това, което желаем за петнайсет. — Пръстите му дразнеха нежната ѝ плът през памучната блуза.

Тя започваше да се влюбва в него. Можеше да го усети как я дърпа, завлича я надолу, подкосявайки краката ѝ и тя нямаше какво да направи по въпроса, освен може би да си спести малко болка. Тя погледна към изумителното му лице и каза:

— Не искам да бъда една от всичките ти жени, Ник. Аз искам повече.

Той вдигна поглед към нея.

— Какво тогава искаш?

— Докато съм тук, искам... искам да бъда единствената жена, с която си. Само аз. — Тя направи пауза и си пое дълбоко дъх. — Искам да правиш любов само с мен. Искам да се отървеш от всичките си други жени.

Ръцете му се усмириха и той се вгледа в нея за няколко дълги мига.

— Искаш от мен да се отърва от всичките жени, които се предполага, че чукам, и да се обвържа с някакво обещание към теб за колко дълго... шест месеца?

— Да.

— Какво ще получа аз в замяна?

Тя се страхуваше от това, че той ще зададе този въпрос. Имаше само един отговор, който можеше да му даде, и се страхуваше, че той може и да не е достатъчен.

— Мен.

— За шест месеца.

— Да.

— И защо трябва да се съгласявам?

— Защото искам да правя любов с теб, но не желая да те дяля с никоя друга.

— Ти споменаващ думата любов доста често. — Той се изправи и махна ръката си от корема ѝ. — Обичаш ли ме?

Тя беше дяволски изплашена и се страхуваше какво означава този въпрос.

— Не.

— Добре, защото и аз не те обичам. — Той отстъпи крачка назад и си закопча якето. — Знаеш какво говорят за мен, диваче. Не мога да бъда верен само на една жена, а ти и не каза нищо, с което да ме накараш да опитам. — Той направи няколко крачки назад. — Ако търсиш горещ, сладък секс, знаеш къде да ме намериш. Но ако искаш някого, който да моли за трохите от масата ти в близките месеци, намери си някого другиго.

Тя не искаше той да я моли за каквото и да било, и наистина не знаеше какво има предвид с това, което каза. Разбра само, че не беше достатъчна за него. След като си тръгна, тя не искаше нищо друго, освен да се свие на топка и да плаче. Може би трябваше да вземе тези петнайсет минути, които ѝ беше предложил, но тя беше посебелюбива. Дилейни не делеше нищо. Не и мъже, особено Ник. Тя го искаше целия за себе си. За съжаление той не се чувстваше по същия начин. Заради риска, който пое, за да бъде с нея, тя беше толкова сигурна, че го е грижа. Вероятно бе сгрешила.

Сега не ѝ се налагаше да мисли какво означава това, че обича Ник. Тя не трябваше да мисли за последиците или какво да прави с тях. Единственото, което трябваше да прави, е да мисли как ще преживее следващите шест месеца.

ГЛАВА 16

Празничният парад даде началото на Зимния фестивал в Трули, както и на скандал за цяло десетилетие напред, когато избраният за ролята на Дядо Коледа, Марти Уилър, така се натряскал, че измъкнал един от хедерите на шейната и се нокаутирал с него. Марти беше нисък, набит като мопс, и космат като маймуна. Ремонтираше двигатели в магазина на Шеврон на Шеста улица и беше инструктор в школата по кунгфу — истински мъжкар. Фактът, че Марти се насвятка преди и по време на парада, не изненада никого. Бельото му обаче остави тълпата безмълвна. Когато лекарите от спешна помощ разкопчаха костюма на Дядо Коледа и разкриха яркорозовия му корсет, всички онемяха. Всички, освен Уанета Ван Дам, която винаги била знаела, че четиридесет и четири годишният ерген е „леко вляво“.

Дилейни почти съжали, че е пропуснала да види Марти по бельо, но по това време украсяваше голямата зала за модното ревю — помогна да декорират сцената със сребърни звезди и гирлянди, а подиума с борови клонки и коледни лампички. Зад сцената постави осветени огледала и столове. Донесе гел и мус, големи опаковки лак за коса и стръкчета зеленика. Прецени, че жителите на Трули не са готови за крайности като прически за висша мода. Без розови храсти и птичи гнезда за местните дами. Тя донесе снимки на плитките, завиванията и опашките, които можеше да направи в рамките на пет-десет минути на човек.

Ревюто трябваше да започне в седем и към шест и половина Дилейни бе потънала в работа. Сплиташе коси на плитчици и възли, обръщаше ги отвътре навън и от долу нагоре, усукваше, подпъхваше, завиваше и слушаше последните клюки, като тайно изпитваше облекчение, че Марти е сменил мястото ѝ в хорските усти.

— Една от сестрите в болницата каза на Патси Томсън, която пък каза на мен, че Марти носел и една от онези дантелени прашки — осведоми я жената на кмета, Лили Танъси, докато Дилейни сплиташе диадема от кестенявата ѝ коса. Лили беше нагласила себе си и малката

си дъщеря в еднакви тоалети от зелена и червена тафта. — Патси каза, че корсетът и бикините били от Victoria's Secret. Ама че безвкусица!

Дилейни беше работила с много хомосексуални фризьори през годините, но никога не беше срещала травестит — не и доколкото ѝ беше известно.

— Поне не е стиснат. По-добре липса на вкус, отколкото скъперничество.

— Мъжът ми ми купи едни от онези найлонови бикини без дъно — сподели една жена, която чакаше реда си, като запуши ушите на момиченцето в костюм на джудже до себе си. — Бяха с три размера помалки и толкова евтини, че се почувствах като долнопробна проститутка.

Дилейни поклати глава, докато закрепяше главички зеленика в косата на Лили.

— Евтиното бельо може да накара всяка жена да се почувства като проститутка.

Тя взе един дълъг спрей и напръска главата на Лили. Дъщерята на кмета, Мисти, скочи на стола след нея и Дилейни направи косата ѝ като на майка ѝ. Няколко жени, които сами си бяха направили прическите, стояха настрана от останалите. Сред тях бе и Бенита Алегреза. С ъгъла на околото си Дилейни наблюдаваше майката на Ник, която разговаряше с група приятелки. Сметна, че Бенита е около петдесет и пет годишна, но изглеждаше поне с десет години по-възрастна. Зачуди се дали гените или горчивината са издълбали бръчките в челото и около устата ѝ. Огледа се за майка си и не се изненада да я открие в центъра на събитията с вече готова и безупречна прическа. Хелън не се виждаше никъде, но Дилейни не се учуди от отсъствието ѝ.

Жените, които дойдоха при Дилейни, за да ги фризира, бяха от всякакви възрасти и с разнообразни облекла. Някои носеха елегантно кадифе, други — натруфени костюми. Най-много ѝ хареса една млада майка, която бе дошла като Мисис Зима, а двегодишното си дете беше облякла като снежинка. Най-голямата изненада за Дилейни беше Лиза, която дойде маскирана като захарен бонбон и поиска да ѝ се направи френска плитка.

Дилейни бе говорила с приятелката си два-три пъти след медения ѝ месец, от който се беше върнала преди няколко седмици.

Бяха обядвали заедно два пъти, но Лиза не беше споменала, че възнамерява да участва.

— Кога реши да дойдеш на ревюто?

— Миналия уикенд. Помислих си, че би било хубаво двете със Софи да направим нещо заедно.

Дилейни се огледа.

— Къде е Софи?

За момент се зачуди дали Лиза знае за бележките, които Софи оставяше, но сметна, че досега щеше да ги е споменала.

— Преоблича се. Помагаше на Луи и Ник с ледената статуя. Когато я взех от Ларкспър Парк, беше без шапка и с разкопчано палто. Ще е цяло чудо, ако не се разболеет утре.

— Какво си облича?

— Нощницата, която направихме. Вдъхновихме се от „Нощта преди Коледа“.

— Как се разбираш със Софи сега, когато живеете заедно? — попита Дилейни, докато разделяше косата на Лиза на три части от върха на главата.

— И двете трябва доста да се адаптираме. Аз искам да се храни на масата в кухнята, а нея цял живот са я оставяли да кълве като свободна кокошка. Ей такива дребни работи. Може би щеше да е полесно, ако не беше на тринайсет. — Лиза се огледа и оправи филцовите пера около врата си. — С Луи искаме бебе, но смятаме, че ще е по-добре да изчакаме, докато Софи свикне с мен, преди да добавим още едно дете към семейството.

Бебе. Използваше всичките си пръсти да сплита и извива косата на Лиза по протежение на гърба ѝ. Лиза и Луи планираха свое семейство. Дилейни дори не беше обвързана, а щом помислеше за мъж в живота си, само едно име изпъкваше в съзнанието ѝ — Ник. Напоследък често мислеше за него. Дори насън. Предната нощ пак беше сънувала кошмар, само че този път дните минаваха, а колата ѝ все още не беше изчезнала. Можеше да напусне Трули, но мисълта, че никога повече няма да види Ник, я разкъсваше отвътре. Не знаеше кое е по-лошо — да живее в същия град и да го игнорира или да живее далеч от него и да не се насилва да го игнорира. Беше объркана и жалка и си помисли, че може би просто трябва да се примири със съдбата си и да си купи котка.

— Сигурно си чула за Марти Уилър? — попита тя, за да отклони мислите си в друга посока.

— Естествено. Чудя се защо някой би сложил корсет под костюм на Дядо Коледа. Толкова са неудобни.

— А чу ли за дантелените прашки?

Дилейни завърза с ластиче края на френската плитка и го подпъхна с фиба.

Лиза се изправи и поглади костюма си.

— Чудя му се. Представяш ли си как се е връзвала?

— Само като си помисля ме заболява. — Дилейни забеляза, че Софи стои наблизко и се опитва да не изглежда засрамена и виновна в дългата си нощница и кърпа на главата. — Искаш ли да ти сплета косата? — попита я.

Софи поклати глава и извърна поглед.

— Лиза, след малко сме ние.

След като приятелката ѝ си тръгна, за да излезе на подиума, Дилейни фризира косата на Нейва Милър в двойно усукана конска опашка, след което направи обърнати плитки на четирите ѝ дъщери. Нейва не спря да бърби за църквата, съпруга си, пастор Тим и Господ. На устата ѝ заигра познатата усмивка на преоткрила Бога възлюблена християнка, която изкушаваше Дилейни да я попита дали помни как правеше свирки на целия футболен отбор в полувремето на мача.

— Ела в нашата църква утре — покани я Нейва, докато отвеждаше момичетата към сцената. — Службата е от девет до обяд.

Дилейни предпочиташе да гори в ада за вечни времена. Прибра принадлежностите си и тръгна да търси майка си. Щеше да види Гуен чак след Нова година и искаше да се сбогува и да ѝ пожелае приятна ваканция. Години наред беше прекарвала празниците у приятели, които се смияваха над нея и я канеха на вечеря за Коледа. Тази година щеше да е съвсем сама и докато прегръщаше майка си и обещаваха да се грижи за Дюк и Долорес, осъзна, че наистина иска да прекара Коледа у дома, както едно време.

Особено след като Макс се беше появил в живота им. Адвокатът явно успешно разсейваше майка ѝ от навика да критикува всичко в живота на Дилейни.

Снегът я валеше, докато прибираще всичко в кадилака на Хенри. Не си беше сложила ръкавици и от чистенето на прозорците ръцете ѝ

замръзнаха. Беше изтощена, раменете я боляха и взе завоя зад салона твърде бързо. Кадилакът поддаде и се хлъзна настрани в паркинга. Когато най-сетне спря, задният ѝ калник бе препречил входа на „Алегреза Конструкшън“, но Дилейни предположи, че братята няма да работят на следващия ден, а и бе твърде уморена, за да се занимава с това сега.

Тя се прибра, облече си нощницата и се завлече в леглото.

Струваше ѝ се, че не беше спала много дълго, когато чу да се блъска по вратата. Присви очи да види колко показва часовникът на нощното ѝ шкафче. Беше девет и половина сутринта в неделя и не се налагаше да види Ник с очите си, за да отгатне кой стои на верандата ѝ и думка по вратата. Грабна червения си копринен халат, но не си направи труда да си измие лицето или да се срещне. Сметна, че Ник заслужава да се постресне, задето я събуди толкова рано в почивния ѝ ден.

— Какво, по дяволите, ти става? — бяха първите му думи, след като влетя в апартамента ѝ с вид на самия божи гняв.

— На мен ли? Не аз блъскам по вратата ти като побъркана.

Той скръсти ръце и наклони глава.

— Смяташ да се хлъзгаш из града цяла зима ли, или само докато се пребиеш?

— Само не ми казвай, че си се загрижил за мен. — Тя завърза копринения колан здраво около кръста си, след което го подмина на път за кухнята. — Това би означавало, че не съм ти безразлична.

Той я хвана над лакътя и я спря.

— Някои части от тялото ти не са ми безразлични.

Дилейни вдигна поглед към лицето му — към устните, склучени в права линия, белега на челото му и разгарялото се желание в очите му. Никога не го беше виждала толкова ядосан, но не можеше да скрие, че я желае.

— Ако ме искаш, знаеш условието — без други жени.

— Аха, само че и двамата сме наясно, че за две минути мога да те накарам да си промениш мнението.

Още преди месеци беше научила, че ако спори, той ще го приеме като предизвикателство да ѝ покаже, че греши. Искаше ѝ се да вярва, че може да устои на изкушението, но дълбоко в себе си се боеше, че ѝ

остава не повече от минута и половина. Измъкна се от хватката му и влезе в кухнята.

— Дай ми ключовете от колата на Хенри — извика той след нея.

— Защо? — Тя извади каната на кафемашината и я напълни с вода. — За какво са ти, ще я крадеш ли?

Отговорът беше трясване на входната врата. Тя сложи каната на плота и отиде в дневната. Чантата ѝ беше изпразнена на холната масичка и Дилейни имаше усещането, че ключовете ѝ липсват. Изскочи на верандата и краката ѝ потънаха в снега на ръба на първото стъпало.

— Ей! — извика тя по посока на тила му. — Какво си въобразяваш, че правиш? Върни ми ключовете, простак такъв!

Смехът му долетя до нея.

— Слез долу и си ги вземи.

Сецаше се за няколко основателни причини да върви боса в снега — горяща сграда, нападение от плъхове или парче шоколадов чийзкейк, но кадилакът на Хенри не беше сред тях.

Ник скочи в сребристия автомобил и го запали. Забърса част от предното стъкло и потегли. Когато се върна час по-късно, Дилейни беше облечена и го чакаше на вратата.

— Благодарни се, че не извиках шерифа — заяви, докато той се качваше по стълбите към нея.

Той взе ръката ѝ и пусна ключовете в нея. Очите му бяха на ниво с нейните, а устата му на сантиметри от устните ѝ.

— Карай по-бавно.

По-бавно ли? Сърцето ѝ препускаше, а дъхът ѝ бе спрял в гърлото в очакване той да я целуне. Беше толкова близо, само да се наведе съвсем мъничко...

— Карай по-бавно, за да не се убиеш — допълни той, след което се обърна и слезе по стълбите.

От разочарованието препускащото ѝ сърце замря до глухо тупане. Проследи го над парапета как влиза в офиса си, след това отиде до паркирания долу кадилак. Надникна през прозорците към опаковките лак за коса и гел, които беше хвърлила на задната седалка предната вечер. Нямахше вдлъбнатини или охлузвания. Колата изглеждаше както обикновено — с изключение на четирите зимни гуми с грайфери, блестящо нови.

В понеделник сутринта имаше много малко работа и Дилейни се възползва да окачи коледни лампички на малката елха, която беше купила за чакалнята. Беше висока едва метър, но изпълваше салона с боров аромат. Към обяд вече беше заета и имаше работа чак до края на работния ден в пет и половина. Оценяването на ледените статуи щеше да започне в шест в Ларкспър парк и тя побърза да си сложи джинси, бежовия памучен пуловер с американския флаг отпред и кубинките. Не я интересуваха толкова ледените статуи, колкото да открие един определен баски мъж, който беше сменил гумите на колата на Хенри вчера.

Когато пристигна в Ларкспър, паркингът беше почти пълен и оценяването беше започнало. Слънцето бе залязло и лампите в парка осветяваха омагьосана градина от извисяващи се кристални силуети. Дилейни мина покрай триметрова скулптура на красавицата и звяра, едър планинец с товарно муле и Пъф, вълшебния дракон. Всяка статуя бе изработена с изящни детайли, които я правеха да оживее наред тъмната нощ и ярките светлини. Дилейни си проправяше път в тълпата и мина покрай Дороти и Тото, една голяма патица и крава с размерите на микробус. Мразовитият въздух скова ушите ѝ и тя пхна голите си ръце в джобовете на вълненото палто. Откри статуята на „Алегреза Конструкшън“ най-накрая на западната част, заобиколена от наблюдатели и съдии. Ник и Луи бяха изработили захарна къщичка, украсена с бонбони и бастунчета близалки от лед. Беше достатъчно голяма, за да се мине през нея, но беше оградена с въжета до решението на журито. Дилейни се огледа за Ник и го видя да стои настрана с брат си. Беше с черно ватено яке с бяла подплата, джинси и работни ботуши. До него стоеше Гейл Оливър и го държеше под ръка. В стомаха на Дилейни се надигна гореща буца от ревност и тя вероятно щеше да загуби смелост и да ги подмине, ако той не беше повдигнал глава и заковал поглед в нея.

Тя се насили да тръгне към него, но заговори Луи, защото беше по-лесно.

— Лиза тук ли е?

— Със Софи отидоха до тоалетната — отвърна Луи, а очите му се движеха между нея и Ник. — Изчакай я, сега ще се върне.

— Всъщност исках да говоря с Ник. — Тя се извърна и погледна мъжа, причинил всичките объркани чувства в сърцето ѝ. Взря се в

лицето му и разбра, че някак си се е влюбила безумно в момчето, което някога едновременно я очароваше и измъчваше. Сега и двамата бяха големи, но нищо не се беше променило. Само беше открил нови и по-ефективни начини да я торМОЗИ. — Искам да поговорим, ако имаш малко време.

Без да каже и дума той се освободи от Гейл и се приближи до нея.

— Какво има, диваче?

Тя хвърли поглед на хората наоколо, след това го погледна в очите. Страните му бяха зачервени и дъхът му се очертаваше в тъмнината.

— Искам да ти благодаря за зимните гуми. Надявах се да те видя днес, но ти не отиде в офиса си. Така че си помислих, че може да те видя тук. — Тя се залюля на пети и сведе поглед към върховете на кубинките си. — Защо го направи?

— Кое?

— Защо сложи зимни гуми на колата на Хенри? Никой мъж досега не ми е подарявал гуми. — От устните ѝ излезе нервен смях. — Беше много мило.

— Аз съм много мил.

Ъгълчето на устата ѝ трепна в полуусмивка.

— Не е вярно — поклати глава тя и вдигна поглед към него. — Обикновено си груб и властен.

Усмивката му разкри белите му зъби и набръчка ъгълчетата на очите му.

— А когато не съм груб и властен, какъв съм?

Тя сви длани и духна в тях, за да ги стопли.

— Самодоволен.

— И какво още?

Той се пресегна и обви пръстите ѝ с топлите си длани.

С периферното си зрение Дилейни забеляза, че Гейл идва към тях.

— И виждам, че съм дошла в неподходящ момент. — Тя издърпа ръката си и я пхна в джоба. — Ще говорим друг път, когато не си зает.

— В момента не съм зает — отговори той точно когато Гейл застана до него.

— Здравей, Дилейни.

— Гейл.

— Не успях да дойда на модното ревю в събота. — Гейл вдигна очи към Ник и се усмихна. — Бях заета с нещо друго, но чух, че си направила страхотни прически тази година.

— Мисля, че всички си прекараха приятно. — Дилейни отстъпи една крачка. Ревността я пробождаше като гореща кама в корема и тя трябваше да се махне от Ник и Гейл и от това да ги вижда заедно. — До скоро.

— Къде отиваш? — попита той.

— Трябва да нагледам Дюк и Долорес — отвърна тя и прозвуча жалка в собствените си уши. — А след това имам среща с приятели — побърза да излъже, за да спаси гордостта си.

Махна еднократно за довиждане и се обърна да си върви.

Ник я настигна с три дълги крачки.

— Ще те изпратя до колата.

— Няма нужда — погледна го тя, след което надзърна през рамото му към Гейл, която ги гледаше как вървят към паркинга. — Ще ядосаш дамата си.

— Гейл не ми е дама и не се тревожи за нея. — Той взе ръката ѝ в своята и я пхна в джоба на якето си. — Защо трябва да наглеждаш кучетата на Хенри?

Минаваха покрай статуя на дух, седнал върху вълшебната си лампа. Дилейни не беше сигурна дали му вярва относно Гейл, но реши да остави въпроса засега.

— Майка ми замина на екскурзия с Макс Харисън. — Той преплете пръсти в нейните и по тях пробягаха горещи вълни чак до китките ѝ. — Ще празнуват Коледа на „любовна яхта“.

Ник забави крачка, докато заобикаляха тълпата, събрана пред духа и бутилката.

— Ами ти?

Вълните се разляха до лакътя ѝ и плъзнаха нагоре по ръката.

— Ще празнуваме заедно, когато се върне. Не е проблем. Свикнала съм да съм сама по празниците. Така или иначе не съм празнувала Коледа както трябва, откакто напуснах града.

Няколко секунди той мълча, докато минаха под една лампа и след това през неосветена част.

— Звучи самотно.

— Ами не. Все се намираше кой да се смили над мен. Пък и аз решавах да си стоя настрана. Можех да се върна и да се извиня, че съм такова разочарование, и да се престоря на дъщерята, която родителите ми са искали, но не си струваше да жертвам гордостта и свободата си за няколко подаръка и коледен сладкиш. — Тя сви рамене и нарочно смени темата. — Така и не отговори на въпроса ми.

— Кой въпрос?

— За гумите. Защо го направи?

— Никой не е в безопасност, докато караш тази огромна машина. Рано или късно щеше да убиеш някое дете.

Тя вдигна лице към него, към тъмния му профил.

— Не ти вярвам.

— Както искаш — отвърна той, отказвайки да признае, че може би не му е безразлична.

— Колко ти дължа?

— Приеми ги като коледен подарък.

Излязоха на паркинга и минаха между един форд бронко и едно комби.

— Аз нямам нищо за теб.

— Напротив. — Той спря и вдигна ръката ѝ към устата си и докосна леко с нея кокалчетата ѝ. — Когато не съм груб, властен и самодоволен... какъв съм?

В тъмното не можеше да различи чертите му, но не ѝ трябваше да вижда очите му, за да знае, че се взира в нея над вдигнатата ѝ ръка. Усещаше погледа му толкова осезаемо, колкото и докосването му.

— Ти си... — Чувстваше как се разтапя, там, на паркинга, с премръзналите пръсти и минусовите температури. Искаше да бъде с него. — Ти си мъжът, за когото постоянно мисля. — Тя издърпа ръката си и се повдигна на пръсти. — Мисля за красивото ти лице, широките ти рамене и устните ти. — Обви врата му с ръце и се притисна в него. Той плъзна ръка нагоре и надолу по гърба ѝ и я задържа до себе си. Сърцето ѝ биеше в ушите и тя зарови студения си нос под ухото му. — После си представям как те облизвам. — Ръцете му застинаха. — Целият. — Тя докосна врата му с върха на езика си.

— Мили боже... — изстена той. — Кога ти е срещата с приятелите?

— Какви приятели?

— Нали каза, че имаш среща с приятели тази вечер.

— А, да. — Беше забравила за лъжата. — Не е важно. Няма да усетят, че ме няма.

Той се дръпна, за да я погледне.

— А кучетата?

— Тях наистина трябва да ги пусна за малко. А Гейл?

— Казах ти да не се тревожиш за нея.

— Излизаш ли с нея?

— Понякога.

— Спиш ли с нея?

Дилейни видя как тъмните ъгълчета на устата му се изкривяват в гримаса.

— Не.

Сърцето ѝ се изпълни с радост, тя залепи устни върху неговите и го погълна с гореща целувка, която остави и двамата без дъх.

— Ела с мен.

— У Хенри ли?

— Да.

За миг той не отговори и тя не можеше да отгатне мислите му.

— Чакай ме там — каза накрая. — Трябва да говоря с Луи, а после да мина през аптеката.

Нямаше нужда да пита защо. Той я целуна и тръгна. Гледа го как се отдалечава, как дългите му уверени крачки го отнасят обратно в парка.

Докато шофираше към дома на майка си, Дилейни се опита да убеди себе си, че Ник е неин за тази вечер и другото няма значение. Усецаше леките вибрации на металните шипове, когато се забиваха в снега и удряха паважа, и си каза, че тази вечер ѝ стига, и се опита да си повярва.

Когато отвори входната врата, Дюк и Долорес я посрещнаха с размятане на опашки и мокри езици. Пусна ги навън и застана на тротоара, докато те скачаха в снега, затънали до коремчетата, като две кафяви кучета в дебело бяло одеяло. Този път си беше сложила ръкавиците и направи няколко снежни топки, които Дюк да лови.

Може би щеше да успее да убеди Ник, че тя му е достатъчна. Искаше да вярва, че не ходи с други. Искаше да му вярва, че не спи с Гейл, но не можеше да му има пълно доверие. Хвърли снежна топка на

Долорес. Тя я удари отстрани и ваймаранерът се огледа недоумяващо. Дилейни знаеше, че това между тях не е само секс и Ник също го знаеше. Виждаше го в очите му, когато я гледаше. Беше нещо пламенно и силно и може би след тази нощ той щеше да иска само нея.

Не мога да бъда верен само на една жена, а ти и не каза нищо, с което да ме накараш да опитам.

Той я желаше. Тя го желаше. Той не я обичаше. Тя го обичаше до болка. Чувствата ѝ не се бяха развили като бавно и блажено плъзгане през тунела на любовта. Както всичко, свързано с Ник, любовта към него я беше ударила изневиделица, беше я хванала неподготвена и оставила зашеметена. И объркана до степен да ѝ се ще едновременно да се смее и плаче, и може би да легне и да не стане, докато не си изясни всичко.

Дилейни правеше следващата снежна топка, когато чу мотора на джипа и след това видя фаровете по пътеката. Колата спря в осветеното място пред гаража и Дюк и Долорес се хвърлиха през двора към нея с бесен лай. Вратата се отвори и Ник излезе.

— Здравсти, кучета. — Наведе се да ги почеше зад ушите, преди да погледне към нея. — Здравсти, диваче.

— Кога ще спреш да ме наричаш така?

Той се обърна отново към Дюк и Долорес.

— Никога.

Дилейни хвърли снежната топка и улучи темето му. Лекият сняг се разпръсна върху тъмната му коса и раменете и ръкавите на черното му яке, посипвайки нощния въздух с бели снежинки.

— Мислех, че си достатъчно разумна да не започваш бой със снежни топки с мен.

— Защо, ще ме насиниш ли?

— Не.

Той се приближи към нея по тротоара, а токовете на ботушите му издаваха зловещ звук в неподвижния въздух.

Тя събра още сняг и го оформи в малка топка.

— Ако пробваш нещо съмнително, много ще съжаляваш.

— Леле, как ме уплаши, диваче.

Дилейни хвърли топката и тя се разби в гърдите му.

— Дължах ти го. — Тя отстъпи към двора и потъна в бял пращец до колене.

— Много неща ми дължиш. — Той сграбчи ръцете ѝ над лактите и я повдигна, така че върховете на кубинките ѝ едва докосваха земята. — Когато си ги взема всичките, няма да можеш да ходиш цяла седмица.

— Леле, как ме уплаши — провлече тя.

Той я погледна през премрежени клепащи и тя помисли, че ще я притегли цялата към себе си, за да я целуне. Но той не го направи. Хвърли я назад. От устните ѝ се изтръгна стреснат писък, когато отхвъркна и падна по гръб на снега. Беше като да се приземиш на пухена възглавница и тя остана на земята, зашеметена, с поглед в черното небе, наситено с блещукащи звезди. Дюк и Долорес залаяха, скочиха отгоре ѝ и я заблizzaха по лицето. През тежкото пъхтене на развълнуваните кучета се чуваше силен, дълбок смях. Тя избута кучетата и седна.

— Простак — каза тя и изрови снега от яката и ръкавиците си. — Подай ми ръка.

Тя протегна своята и изчака той да я издърпа на крака, преди с цялата си сила да го свлече на земята до себе си. Той се приземи върху нея с глух звук. Сбърчи чело озадачено, сякаш не можеше да повярва съвсем какво му се е случило току-що.

Дилейни се опита да си поеме дълбоко дъх, но не можа.

— Тежиш ми.

Той се претърколи по гръб, като я повлече със себе си, което беше и желанието ѝ. Краката ѝ се отпуснаха до неговите и тя хвана яката му в юмруците си.

— Признай се за победен и ще те пощадя.

Той я изгледа все едно беше полудяла.

— На момиче?! Не и докато съм жив!

Кучетата ги прескочиха, сякаш бяха препятствия, а тя загреба шепа сняг и я изсипа върху лицето му.

— Дюк, ела да видиш — Скрежко, баският снежен човек!

Той избърса снежинките от мургавата си кожа с ръка и облиза тези от устните си.

— Страшно ще се забавлявам, докато си отмъщавам за това.

Тя се наведе и плъзна върха на езика си по долната му устна.

— Остави на мен.

Усети реакцията му в спрелия му дъх и как стисна ръцете ѝ. Целуна горещата му уста и засмука езика му. Когато приключи, седна върху хълбоците му с палто, разперено около тях. През джинсите си усети как пълната му ерекция се притиска в нея, дълга, твърда и очевидна.

— Да нямаш ледена висулка в джоба или просто се радваш да ме видиш?

— Висулка? — Той плъзна ръце под палтото и по бедрата ѝ. — Висулките са студени. А ти седиш върху трийсет горещи сантиметра.

Тя завъртя очи към нощното небе.

— Трийсет сантиметра. — Беше му голям, но не чак толкова.

— Всеизвестен факт.

Дилейни се разсмя и изгърколи от него. За горещото обаче беше прав. Без съмнение знаеше как да я разпали.

— Задникът ми замръзна — изправи се той и Дюк и Долорес скочиха върху него. — Хайде сега — бутна ги Ник и помогна на Дилейни да се изправи. Тя изтупа снега от якето му, той — от косата ѝ. Двамата изтръскаха обувките си на верандата и влязоха вътре.

Дилейни свали якето му и го сложи на закачалката до входната врата. Докато Ник оглеждаше къщата, тя се възползва от възможността да го наблюдава. Носеше мека вълнена риза, разбира се. Чисто червена, втъкната в избелелите му джинси.

— Идвал ли си преди?

— Веднъж. — Той се обърна към нея. — Когато четоха завещанието на Хенри.

— А, да.

Тя се огледа, опитвайки се да види антрето с нови очи, все едно никога не е била там. Беше в класически викториански стил — бяла боя и тапети, тъмно дърво и ламперия, дебели ръчно тъкани персийски килими, античен часовник с махало. Всичко в помещението беше пищно и донякъде потискащо и двамата знаеха, че ако Хенри беше изпълнил ролята си на баща, Ник щеше да израсне в тази огромна къща. Тя се зачуди дали той не смята, че е извадил късмет.

Събуха мокрите си и замръзнали ботуши и ги оставиха до вратата, после Дилейни предложи Ник да запали огън в салона, докато тя приготви ирландско кафе в кухнята. След десет минути се върна и го завари да стои до традиционното огнище и да се взира в портрета на

майката на Хенри над полицата. Приликата между Алва Морган Шоу и единствения ѝ внук беше съвсем слаба. Ник изглеждаше не на място наред наследствените си декорации. Собственият му дом му подхождаше много повече с откритите греди, речен камък и меки памучни чаршафи.

— Как ти се вижда? — попита тя и остави стъклената табла на бюфета.

— Кое?

Тя посочи картината на майката на Хенри, която се бе преместила в столицата много преди Дилейни да пристигне в Трули. Хенри водеше Гуен и Дилейни на гости на старата жена няколко пъти годишно до смъртта ѝ през 1980 година и по спомените на Дилейни този портрет беше доста ласкателен. Алва беше висока, кльоцава жена с кокалести черти, подобна на щъркел, и Дилейни си спомняше миризма на стар тютюн и силен лак за коса.

— Баба ти.

Ник наклони глава.

— Радвам се, че съм се метнал на рода на майка си, а ти имаш късмет, че си осиновена.

— Е, не толкова дипломатично, моля те — разсмя се Дилейни. — Каж ми какво наистина мислиш.

Ник се обърна да я погледне и се зачуди какво ли би направила, ако ѝ кажеше. Пробяга с поглед по русата ѝ коса и големите кафяви очи, извивката на веждите ѝ и розовите устни. Напоследък мислеше за много неща — неща, които нямаше как да станат и за които беше най-добре да не мисли. Като мисълта да се събужда с Дилейни всяка сутрин до края на живота си и да гледа как косата ѝ посивява.

— Мисля, че старият трябва да е много доволен от себе си точно сега.

Тя му подаде едната чаша, после надигна своята и духна в нея.

— Защо мислиш така? — Той отпи глътка кафе и почувства как топлината на уискито слиза до стомаха му. Беше му приятно. Напомняше му за нея. — Хенри не искаше да сме заедно.

Ник се зачуди дали да не ѝ каже истината и реши. Защо пък не.

— Грещиш. Искаше да се съберем. Затова трябваше да стоиш в Трули, а не за да правиш компания на майка си. — Сбърченото ѝ чело говореше, че изобщо не му вярва. — Говоря сериозно.

— Добре, но защо?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Добре. Няколко месеца преди смъртта си той предложи да ми завещае всичко. Каза, че ще остави малко и за Гуен, но всичко останало ще бъде за мен, ако му дам внуче. На теб нямаше да остави нищичко. — Той спря за малко и после добави: — Аз го пратих по дяволите.

— Защо го е направил?

— Предполагам, че копелето все пак е за предпочитане пред никакъв син, а ако аз остана без деца, великият род Шоу ще си умре с мен.

Тя се намръщи и поклати глава.

— Хубаво, но това няма нищо общо с мен.

— Има, разбира се. — Той хвана свободната ѝ ръка и я притегли по-близо до себе си. — Колкото и да е налудничаво, той решил заради случката на Ейнджъл Бийч, че съм влюбен в теб.

Ник погали кокалчетата ѝ с палец. Очите ѝ обходиха лицето му, после тя извърна поглед.

— Прав си, налудничаво е.

Той пусна ръката ѝ.

— Ако не ми вярваш, питай Макс. Той знае всичко, сам подготви завещанието.

— И все пак не звучи много правдоподобно. Твърде несигурно е, а Хенри беше доста манипулативен, за да остави нещата на случайността. В смисъл, ами ако се бях омъжила, преди да умре? Можеше да живее още много години, а аз междувременно да стана монахиня например.

— Хенри се самоуби.

— Не е възможно — отново поклати глава Дилейни. — Обичаше се твърде много, за да направи подобно нещо. Обожаваше положението си на селски първенец.

— Беше болен от рак на простатата и му оставаха няколко месеца.

Тя зяпна и примигна няколко пъти.

— Никой не ми каза. — Тя склочи вежди и разтърка врата си. — Майка ми знае ли всичко това?

— Знае за рака и самоубийството.

— Защо не ми е казала?

— Не знам. Трябва да питаш нея.

— Това звучи толкова странно и властно, че колкото повече го мисля, толкова повече ми се струва типично за Хенри.

— За него целта винаги оправдаваше средствата и всичко си имаше цена. — Той се обърна с гръб към камината и отпи. — Чрез завещанието смяташе да контролира всички около себе си дори след смъртта си.

— Тоест да ме използва, за да контролира теб.

— Да.

— И заради това го мразиш.

— Да. Беше кучи син.

— В такъв случай не те разбирам. — Тя застана до него и той усети объркването в гласа ѝ. — Защо си тук тази вечер? Защо не страниш от мен?

— Опитах се. — Той постави чашата на полицата и се загледа в пламъците. — Но не е толкова лесно. За едно нещо Хенри беше прав — знаеше, че те желая. Знаеше, че ще те желая въпреки риска.

Изминаха няколко дълги мига мълчание между тях, а после тя попита:

— Защо си тук сега... тази вечер? Вече сме били заедно.

— Не сме приключили. Още не.

— Защо отново поемаш риск?

Защо го притискаше? Ако искаше да знае отговора, той щеше да ѝ го даде, но се съмняваше, че ще остане доволна от него.

— Защото си те представям гола и възбудена, откакто беше на тринайсет или четиринайсет. — Пое си дълбоко въздух и бавно издиша. — Откакто с Луи отидохме на обществения плаж с приятели и ти също беше там с няколко други момичета. Тях не помня, само теб. Беше с лъскав бански костюм с цвят на зелена ябълка. Беше цял бански и изобщо не беше оскъден, но имаше цип отпред, който ме подлуди. Помня как те гледах, докато си говореше с приятелките си и слушаше музика, и не можех да сваля очи от ципа. Тогава за пръв път забелязах гърдите ти. Бяха малки и островърхи и не можех да мисля за нищо друго, освен за това как свалям ципа, за да ги видя, за да видя промените в тялото ти. Стана ми толкова твърд, че ме болеше и

трябваше да легна по корем, за да скрия небивалата си ерекция. Вечерта, когато се прибрах, си представях как се промъквам през прозореца на спалнята ти. Фантазирах как те гледам, докато спиш, а русата ти коса е разпиляна в кръг на възглавницата. След това си представих как се събуждаш и ми казваш, че си ме чакала, протягаш ръце и ме каниш в леглото си. Виждах се как се вмъквам между чаршафите, вдигам блузата и свалям бикините ти. Ти ми позволяваше да докосвам малките ти гърди, колкото си искам. Позволяваше ми да те докосвам и между краката. Фантазирах с часове. Бях на шестнайсет и знаех за секса повече, отколкото трябваше. Ти беше малка и наивна, и не знаеше нищо. Беше принцесата на Трули, а аз бях незаконният син на кмета. Не бях достоен да ти целувам краката, но това не ми попречи да те желая до болка. Можех да се обадя на няколко познати момичета, но не го направих. Искях да си фантазирам за теб. — Той отново пое дълбоко въздух. — Сигурно ме мислиш за извратеняк.

— Да — засмя се тихо тя, — за небивал извратеняк.

Той погледна през рамо и забеляза смеха в големите ѝ кафяви очи.

— Не се ли сърдиш?

Тя поклати глава.

— Не мислиш, че съм ужасно извратен? — Често се бе чудил дали не е такъв.

— Всъщност съм поласкана. Мисля, че всяка жена обича да си мисли, че все някога през живота ѝ поне един мъж е фантазирал за нея.

О, тя нямаше и представа.

— Е, ами аз съм си те представял понякога.

Тя се обърна към него и посегна към копчето на ризата му.

— И аз съм си те представяла.

С притворени клепащи той гледаше белите ѝ ръце върху червения плат, тънките ѝ пръсти, които се движеха към кръста му.

— Кога?

— Откакто се върнах. — Тя издърпа ризата от джинсите. — Миналата седмица си представях това.

Наведе се и леко докосна с език едното му зърно. То се втвърди като грапава кожа и той вплете пръсти в косата ѝ.

— И какво друго?

— Това. — Тя разкопча джинсите му и пъхна ръка в боксерите му. Когато обви меката си длан около твърдия ствол и стисна, той го почувства в стомаха си. Започна да движи ръката си от основата до главичката, нагоре и надолу, а той стоеше неподвижно и попиваше всичко — допира на меката ѝ коса сред пръстите му, докосването на влажната ѝ уста върху гърдите и гърлото му. Усещаше някакъв лек парфюм върху кожата ѝ и когато го целуна, имаше вкус на уиски, кафе и страст. Обожаваше езика ѝ в устата си и ръката ѝ в панталоните. Обожаваше да я гледа в очите, докато го докосва.

Ник съблече пуловера ѝ и разкопча сутиена ѝ. Помисли за стотиците си фантазии с тази жена. Всички те заедно бяха едва бледо копие на реалността. Той обхвана заоблените ѝ бели гърди с длани и погали съвършените розови зърна.

— Казах ти, че искам да те оближа целия — прошепна тя, докато смъкваше панталоните и боксерите му.

— И това си представях.

Тя коленичи пред него, още с джинси и чорапи, и го пое в горещата си влажна уста. Дъхът му изскочи от дробовете и той разтвори крака на ширината на раменете, за да запази равновесие. Тя целуна главата на пениса му и нежно погали тестисите. Той потръпна и отметна красивата ѝ коса от лицето, за да вижда дългите ѝ мигли и нежни страни.

По принцип Ник най-много обичаше оралния секс. Невинаги си слагаше презерватив за него — оставяше жената да реши. Но не искаше да свърши в устата на Дилейни. Копнееше да я гледа в очите, докато навлиза дълбоко в нея. Искаше да знае, че тя го усеща там. Желаше да почувства как тя го обхваща в тялото си и да усети дивите ѝ пулсации. Искаше да забрави за предпазните средства и да остави нещо от себе си дълбоко в нея, след като си отиде. Не беше чувствал такива неща с друга жена. Искаше още. Искаше нещата, на които не смееше да се надява. Искаше да я направи своя за повече от една нощ. За пръв път в живота си искаше от една жена повече, отколкото тя самата от него.

Накрая я издърпа към себе си и извади презерватив от джинсите си. Постави го в дланта ѝ.

— Облечи ме, диваче.

ГЛАВА 17

Дилейни се събуди от лекото докосване на пръстите, които галеха гърба ѝ. Тя отвори очи и погледна широките гърди на Ник, които бяха на два сантиметра от носа ѝ. Дилейни легна по корем. По загорялата му кожа играеше петно ярка сутрешна светлина.

— Добро утро.

Не беше сигурна, но ѝ се стори, че я целуна по главата.

— Колко е часът?

— Към осем и половина.

— Мамка му.

Тя се обърна настрани и щеше да падне на пода, ако Ник не я беше хванал под рамото и метнал гол крак през бедрата ѝ. Между тях имаше само тънък чаршаф на цветя. Тя вдигна поглед към розовите завеси, под които се беше събуджала сутрин като момиче. Единичното легло беше малко и за един човек, какво остава за човек и мъж с размерите на Ник.

— Имам клиент в девет и половина.

Тя събра смелост и го погледна. Най-големите ѝ страхове се потвърдиха. Той изглеждаше великолепно сутрин. Дългата до раменете коса бе паднала настрани, а по челюстта му тъмнееше едва набола брада. Погледът му под гъстите мигли беше твърде настоятелен и буден за осем и трийсет сутринта.

— Можеш ли да отмениш часа?

Тя поклати глава и потърси с поглед дрехите си.

— Ако тръгна до десет минути, може да стигна навреме.

Отново погледна към него и го хвана да се взира в нея с вид, сякаш се опитва да запамети чертите ѝ или да открие недостатъци. Усети, че страните ѝ поруменяват, и седна в леглото, като придърпа чаршафа до гърдите си.

— Знам, че изглеждам ужасно — заяви тя, но той не я зяпаше в потрес. Може би, както понякога, тази сутрин беше избегнала кръговете под очите. — Нали?

— Истината ли искаш да чуеш?

— Да.

— Добре. — Той взе ръката ѝ и целуна дланта. — Изглеждаш по-добре, отколкото когато беше смърф.

Тъгълчетата на очите му трепнаха и по пръстите на Дилейни пропълзяха топли иглички и се разпростряха по гърдите ѝ. Това бе онзи Ник, когото обичаше. Който я дразнеше, докато я целува. Мъжът, който можеше да я разсмее, дори когато я бе докарал до сълзи.

— Не трябваше да искам истината. — Тя издърпа ръката си, преди да е забравила за клиента в девет.

Забеляза дрехите си на пода до себе си. С гръб към него ги събра и се облече възможно най-бързо.

Зад нея пружините на леглото изскърцаха, когато Ник се изправи. Разходи се из стаята, за да събере дрехите си от пода без никакво притеснение от голото си тяло. С чорап в ръка Дилейни го гледаше как нахлузва джинсите си и дърпа ципа. На безкомпромисната дневна светлина Ник Алегреза бе стопроцентово първокласно американско парче.

Животът не е честен.

— Дай ми ключовете да ти загрея колата.

Дилейни пъкна крак в чорапа. Никой мъж не бе предлагал да ѝ загрее колата и този семпъл жест я трогна.

— В джоба на палтото ми са.

След като Ник излезе от спалнята, Дилейни си изми лицето и зъбите и се среса. Когато излезе от къщата и заключи след себе си, прозорците на кадилака бяха вече почистени. Никой мъж не беше бърсал и прозорците ѝ преди. Новите ѝ зимни гуми блестяха, измити и черни на сиво-белия фон. Прииска ѝ се да заплаче. Никой преди не се бе грижил за безопасността и добруването ѝ, освен може би бившият ѝ приятел Еди Кастийо. Той беше маниак на тема фитнес и загрижен за начина ѝ на хранене. Беше ѝ подарил робот за смесване на салати, но кухненският уред не можеше да се сравнява със зимни гуми.

Не го попита кога ще се видят пак. Той не предложи да го направят. Бяха прекарвали нощта като любовници, но никой от двамата не заговори за любов или дори за вечеря.

Дилейни пристигна в салона секунди преди първата си клиентка Джина Фишър, която бе завършила гимназията година след Дилейни и

имаше три деца, всички под петгодишна възраст.

Джина имаше гъста коса, която бе носила дълга до кръста от пети клас досега. Дилейни я подстрига на пластове, с дължина до раменете. Добави червени кичури и придаде на младата майка предишния ѝ младежки вид. След Джина подстрига едно момиче, което искаше да изглежда като Клеър Дейнс. В единатсет дойде клиент без запазен час, след което Дилейни затвори салона за около час, за да може най-сетне да вземе душ. Настоя пред себе си, че не очаква Ник да ѝ се обади или да чуе джипа му навън, но това, разбира се, не беше вярно.

Когато стана шест вечерта и той все още не се беше обадил, тя скочи в кадилака и отиде да направи някои коледни покупки. Все още не беше купила подарък за майка си и се озова в един от онези скъпи магазини за туристи, предназначени за юпита. Не намери нищо за майка си, но профука седемдесет долара за мека вълнена риза, 40-ти номер, в абсолютно същото сиво като очите на Ник. Накара да я опаковат в червена хартия за подаръци, отнесе я у дома си и я постави на масата в трапезарията. Нямахте съобщения на телефонния секретар.

Дилейни натисна бутона за пропуснати обаждания за всеки случай, но той не беше звънял.

Не се обади и на следващия ден и сутринта на Коледа тя се чувстваше по-самотна от всякога. Събра смелост и набра номера на Ник да му пожелае Весела Коледа, но той не вдигна. Хрумна ѝ да отиде до тях, за да види дали си е у дома и дали всъщност просто не я избягва. В крайна сметка тръгна към дома на майка си да види Дюк и Долорес. Поне кучетата се радваха да я видят.

По обяд вече бе изпаднала в ступор, докато гледаше „Коледна история“ и разбираше Ралфи по-добре от всякога. Знаеше какво е да искаш нещо, което е малко вероятно да получиш. Знаеше и какво е да имаш майка, която те принуждава да носиш ужасяващ костюм на зайче. Точно когато Ралфи щеше да пръсне мозъка с пушката си, на вратата се позвъни. Кучетата повдигнаха глави, след това отново ги сложиха на пода, тъй като не ставаха за пазачи.

Ник стоеше на верандата в коженото си яке и слънчеви очила. По устните му се разля голяма, чувствена усмивка и дъхът му застина на облак пред лицето му. Дилейни можеше да го схруска целия. Не знаеше дали да го пусне, или да затръшне вратата в лицето му, заедно я

бе държал на тръни последните два дни. Лъскавата кутия в ръцете му му реши съдбата. Дилейни го пусна.

Той прибра очилата в джоба си и извади стрък имел, който вдигна над главата ѝ.

— Весела Коледа.

Топлите му устни покриха нейните и тя почувства целувката по цялото си тяло. Когато се отдръпна, за да я погледне, тя хвана лицето му в шепи и го придърпа за още. Не си направи труда да скрие чувствата си. И без това не беше убедена, че би успяла. Спусна ръце по раменете и гърдите му и накрая призна:

— Липсваше ми.

— Снощи до късно бях в Бойзи. — Той се облегна на един крак и ѝ подаде кутията. — Заповядай. Доста време го търсих.

Тя огледа златистия пакет и погали гладката хартия.

— Може би е по-добре да изчакам. Твоят подарък е в апартамента ми.

— Не — извика той, като осъден на смърт, който просто иска да се свърши веднъж завинаги. — Отвори го сега.

Гладката хартия се скъса в ръцете ѝ с едно развълнувано дръпване. Вътре в гнездо от мека хартия стоеше корона с изкуствени диаманти от онези, които дават на конкурсите за красота.

— Понеже Хелън ти открадна короната на Мис в училище, реших да ти купя по-хубава.

Беше голяма и крещяща, а също и най-прекрасното нещо, което Дилейни бе виждала. Тя прехапа долната си устна, за да не се разтрепери, извади короната от хартиеното ѝ гнездо и върна кутията на Ник.

— Страхотна е. — Изкуствените камъни отразяваха светлината и хвърляха отблясъци из антрето. Дилейни я сложи на главата си и застана пред огледалото до закачалката. Блестящите камъни бяха подредени в редица от сърчица и панделки, като сърцето в средата беше по-голямо от останалите. Тя преглътна сълзите си, вдигна очи към огледалото. — Това е най-хубавият коледен подарък, който съм получавала някога.

— Радвам се, че ти харесва. — Той сложи големите си длани на корема ѝ и ги плъзна под пуловера към гърдите. Обхвана ги през

дантеления сутиен и я придърпа към себе си. — По дългия път от Бойзи насам снощи си те представях облечена само с това.

— Правил ли си любов с кралица?

Той поклати глава и се ухили.

— Ти ще си ми първата.

Тя го хвана за китката и го заведе в слънчевата стая, където беше гледала телевизия.

Ник я съблече с бавни и спокойни движения и я накара да се почувства красива и желана там, върху лимоненожълтия диван на майка ѝ. Върховете на пръстите ѝ пробягаха по топлия му гръб и голото седалище. Тя целуна гладкото му рамо. Искаше чувството на този миг да остане завинаги. Кожата ѝ тръпнеше, а тялото ѝ гореше. Сърцето ѝ се надигна, когато той целуна чувствителните ѝ гърди, и когато зарови горещата си ерекция дълбоко в тялото ѝ, Дилейни бе повече от готова. Обхвана лицето ѝ с ръце и се вгледа в очите ѝ, докато бавно навлизаше в нея отново и отново.

Тя се взираше в лицето му — в сивите очи, горящи от страстта му към нея, устните му, влажни от целувката им, задъханото му дишане.

— Обичам те, Ник — прошепна Дилейни.

Той спря за момент и след това навлезе по-дълбоко и по-силно, отново и отново, а тя шептеше любовта си с всеки тласък, докато не пропадна в най-сладкия екстаз, който някога бе изпитвала. Чу дълбокия му първичен стон и смесицата от молитвени думи и проклетия. След това цялата му тежест се стовари върху нея.

Гърдите ѝ се стегнаха от притеснение, докато слушаше как дишането му се успокоява. Беше му казала, че го обича. И макар че той я бе накарал да се почувства обичана, не беше произнесъл думите. Искаше веднага да разбере какво чувства към нея, но същевременно се боеше от отговора.

— Ник?

— Мхм?

— Трябва да поговорим.

Той повдигна глава и я погледна в очите.

— Изчакай малко.

Стана и излезе гол от стаята, за да махне презерватива, който никога не забравяше от онзи френетичен първи път в сервизното

помещение в Лейк Шоур Хотел. Дилейни потърси бикините си и ги откри под плетената холна масичка. Обу ги и с всеки изминал момент притеснението ѝ растеше. Ами ако той не я обичаше? Как би могла да го понесе и какво щеше да прави, ако беше така? Ник се върна точно когато Дилейни намери сутиена си зад една от възглавничките. Той го взе от ръката ѝ и го хвърли настрана. Взе я в прегръдките си и я притисна към гърдите си по-силно от всякога. Сгушена в ръцете му, главозамаяна от аромата на кожата му, тя си каза, че той я обича. Търпението не беше силната ѝ страна, можеше да го почака да изрече думите, които имаше нужда да чуе. Вместо това обаче чу скърцане на дърво и панти като от отваряне на входната врата и замръзна.

— Чу ли? — попита шепнешком.

Той ѝ направи знак да замълчи и се заслуша. Вратата се затвори с трясък и извади Дилейни от вцепенението.

— По дяволите!

Изскочи от прегръдката на Ник и грабна първата попаднала ѝ дреха — неговата вълнена риза. По коридора се чуваха стъпки, докато тя пъхаше ръце в ръкавите. Джинсите на Ник бяха някъде зад дивана и той застана зад нея точно когато Гуен влезе в стаята. По гърба на Дилейни пролази зловещо чувство на дежа вю. Майка ѝ стоеше в квадрат светлина и слънцето зад косата ѝ я правеше да изглежда като коледен ангел.

Гуен местеше поглед от Дилейни към Ник с шок в ококорените си сини очи.

— Какво става тук?

Дилейни се загърна с ризата.

— Мамо... аз... — Пръстите ѝ закопчаваха копчетата, а главата ѝ бе размътена от чувство за нереалност. — Защо си вкъщи?

— Тук живея!

Ник сложи ръка на корема на Дилейни и я придърпа към себе си, за да скрие интимните си части от майка ѝ.

— Знам, но нали уж беше на любовна яхта?

Гуен посочи Ник с пръст.

— Какво търси той в дома ми?

Дилейни внимателно приключи с копчетата.

— Ами той любезно се съгласи да ми прави компания на Коледа.

— Той е гол!

— Да, така е. — Тя разтвори долната част на ризата в опит да го прикрие по-добре. — Той... ами... — Тя затвори уста и сви рамене.

Нямаше какво да се направи, бяха я хванали. Само че този път не беше наивно осемнадесетгодишно момиче. След няколко месеца ставаше на трийсет и обичаше Ник Алегреза. Беше зряла, независима жена, но ѝ се искаше майка им да не ги беше заварила голи в дневната си.

— С Ник се срещаме.

— Изглежда не са само срещи. Дилейни, как можа? Как можа да се хванеш с мъж като него? Той е женкар и мрази семейството ни. — Тя се обърна към Ник. — Пак си докопал дъщеря ми, но този път си се подредил. Нарушил си условията на завещанието на Хенри. Ще се погрижа да загубиш всичко.

— Никога не ми е пукало за завещанието.

Пръстите му погалиха плата върху корема на Дилейни. Тя познаваше майка си достатъчно добре, за да е наясно, че ще изпълни закана си. Знаеше и как да я спре.

— Ако кажеш на някого за това, няма да ти проговоря. Ще замина през юни и няма да ме видиш повече. Ако си мислиш, че след като си тръгнах преди десет години не се виждахме, само почакай да видиш сега. Този път дори няма да ти кажа къде отивам. Ще имам три милиона долара и никога няма да дойда да те видя.

Гуен сви устни и скръсти ръце върху гърдите си.

— Ще го обсъдим по-късно.

Ръката на Ник падна от корема на Дилейни.

— Ако не искаш да видиш голия ми задник, излез от стаята, докато се облека.

Тонът му беше остър като бръснач. Беше го чувала преди веднъж — последния път, когато тримата бяха заедно в кабинета на Хенри. В деня, когато прочетоха завещанието. Тя разбираше защо е рязък. Положението бе непоносимо конфузно, а и майка ѝ успяваше да изкара някои хора извън нерви дори и в най-благоприятни обстоятелства.

Веднага щом Гуен излезе, Дилейни се завъртя към него.

— Ник, съжалявам. Извинявай за нещата, които ти наговори. Обещавам, че няма да ѝ позволя да застраши наследството ти от Хенри.

— Не се притеснявай.

Той намери джинсите си и ги обу. Облякоха се мълчаливо и когато го изпрати до вратата, той си тръгна бързо, като забрави да я целуне на раздяла. Каза си, че това няма значение и потърси майка си. Гуен нямаше да е доволна от това, което щеше да ѝ каже, но Дилейни отдавна вече не живееше живота си за майка си.

Намери я да я чака в кухнята.

— Мамо, защо се върна?

— Разбрах, че Макс не е подходящ за мен. Твърде е критичен — процеди тя през зъби. — Но остави това сега. Какво търсеше този мъж в къщата ми?

— Нали ти казах, беше с мен на Коледа.

— Помислих си, че джипът пред гаража е неговият, но бях убедена, че греша. Изобщо не съм очаквала да го намеря... с теб... в дома си. И точно Ник Алегреза. Той е...

— Влюбена съм в него — прекъсна я Дилейни.

Гуен сграбчи облегалката на един стол.

— Не се шегувай с това. Казваш го само за да ми отмъстиш. Сърдиш ми се, защото те оставих сама на Коледа.

Понякога майчината ѝ логика беше напълно неразбираема, но винаги бе предвидима.

— Чувствата ми към Ник нямат нищо общо с теб. Искам да бъда с него и ще бъда.

— Ясно. — Лицето на майка ѝ се изопна. — Да не би да ми казваш, че не те интересува какво мисля аз за тази работа?

— Интересува ме, разбира се. Не искам да мразиш мъжа, когото обичам. Знам, че в момента не можеш да се зарадваш за мен искрено, но може би би могла да приемеш, че имам връзка с Ник и че съм щастлива с него.

— Невъзможно. Не можеш да бъдеш щастлива с човек като Ник. Не причинявай нещо такова на себе си и семейството си.

Дилейни поклати глава и короната ѝ се наклони. Тя я свали от главата си и погали хладните камъни с пръсти. Беше безполезно — майка ѝ никога нямаше да се промени.

— Хенри е мъртъв. Сега имаш само мен. — Тя погледна Гуен. — Искам Ник. Не ме карай да избирам.

* * *

Ник стоеше до каменната камина и се взираше в мигащите светлини, които бе закачил на елхата с помощта на Софи. Надигна бутилката бира до устните си и светлините се размазаха, когато отметна глава.

Не трябваше да си въобразява нищо. Последните няколко дни беше изживял фантазията си. Беше я държал в обятията си, докато спеше в малкото розово легло, и си бе позволил да си представя къща, куче и две деца.

Беше си позволил да си представи живота си с нея, целия си живот, и го бе пожелал повече от всичко на света.

Ще замина през юни и няма да ме видиш повече. Ако си мислиш, че след като си тръгнах преди десет години не се виждахме, само почакай да видиш сега. Този път дори няма да ти кажа къде отивам. Ще имам три милиона долара и никога няма да дойда да те видя.

Беше глупак. Знаеше, че ще си замине, но си бе повярвал, че заради него тя би могла да остане. Беше казала, че го обича. Много други жени го казваха в такъв момент, когато е дълбоко в тях и двамата тънат в удоволствие. Невинаги беше вярно и той не беше от мъжете, които биха стояли да чакат и да търсят знаци дали е така.

На входната врата се позвъни и той очакваше да види Дилейни пред нея. Вместо това завари Гейл.

— Весела Коледа — поздрави тя и му подаде пакет в ярки цветове.

Той я пусна да влезе, защото искаше да се разсее.

— Аз не съм ти взел подарък. — Той окачи палтото ѝ до вратата и я заведе в кухнята.

— Нищо. Това са просто бисквити, нищо особено. С Джош имахме в повече.

Ник остави пакета на кухненския плот и огледа Гейл. Беше облечена с тясна червена рокля и червени обувки с тънки токчета. Беше сигурен, че отдолу е само с червените си жартиери. Беше дошла да му даде нещо повече от джинджифилови бисквити, но на него изобщо не му беше до това.

— Къде е синът ти?

— Тази вечер е при баща си. За през нощта. Помислих си, че с теб може да прекараме време заедно в джакузито.

На вратата отново се позвъни, за втори път през последните пет минути, и този път беше Дилейни. Стоеше на верандата с лъскав червен пакет в ръце и усмивка на лицето. Усмивката угасна, когато Гейл се появи зад него и метна ръка на рамото му. Можеше да я махне оттам. Не го направи.

— Влизай — покани я. — С Гейл тъкмо щяхме да скачаме в джакузито.

— Аз... — Удивеният ѝ поглед се местеше между тях. — Не си нося банския.

— И Гейл не си го носи. — Знаеше какво си мисли Дилейни и не я опроверга. — И на теб няма да ти трябва.

— Ник, какво става?

Той обви талията на Гейл с ръка и я придърпа към себе си. Отпи от бутилката и погледна жената, която обичаше толкова много, че го усещаше като мъчителна болка в гърдите си.

— Не си малка. Сети се.

— Защо се държиш така? Да не се сърдиш за преди малко? Казах ти, че ще се погрижа майка ми да не каже на никого.

— През оная работа ми е за преди малко. — Дори да искаше да се възпре да не я нарани, не можеше. Отново се чувстваше като безпомощно дете, гледаше я и я желаше до лудост. — Защо не дойдеш с нас в джакузито?

Тя поклати глава.

— Трима са много, Ник.

— Не, трима са страшен купон. — Знаеше, че никога няма да забрави болката в очите ѝ. Обърна се към Гейл: — Ти какво мислиш? Навита ли си за тройка?

— А...

Той погледна отново Дилейни и повдигна вежда.

— Е?

Дилейни вдигна свободната си ръка и сграбчи вълненото си палто над сърцето. Отстъпи крачка назад и задвижи устни, но от тях не излезе и звук. Той я изглежда как се обръща, забравила за червения пакет в ръката си, и тича по тротоара към колата си. По-добре да я остави да си тръгне, преди да я е замолил да остане. По-добре да

сложи край сега. Ник Алегреза не проси любов от никого. Винаги е било така и така щеше да си остане.

Принуди се да остане там и да я гледа как си тръгва от живота му. Почувства как се късат вътрешностите му, след което подаде палтото на Гейл.

— Не съм добра компания — обясни ѝ и тя имаше мъдростта да не се опитва да го разубеждава.

Останал сам, той се върна в кухнята и отвори нова бира. До полунощ беше минал на „Джим Бийм“. Ник не ставаше зъл като се напие, но сега беше в лошо настроение.

Пиеше, за да забрави, но колкото повече поглъщаше, толкова повече си спомняше. Спомняше си аромата на кожата ѝ, мекия допир на косите ѝ и вкуса на устните ѝ. Заспа на дивана със смеха ѝ в ушите си и името ѝ на уста. Когато се събуди в осем, главата го цепеше и знаеше, че ще му трябва нещо за закуска. Взе един аспирин и добави портокалов сок във водката си. Беше на третата чаша и седмо хапче, когато брат му дойде.

Ник лежеше проснат на кожения диван и сменяше каналите на големия телевизор с дистанционното в ръка. Не си направи труда да отмести поглед.

— Изглеждаш ужасно.

Ник смени канала и пресуши чашата си.

— Така и се чувствам, така че по-добре си тръгвай.

Луи отиде до телевизора и го изгаси.

— Снощи те чакахме за коледната вечеря.

Ник остави празната чаша и дистанционното на една масичка. Най-сетне погледна Луи, който стоеше в другия край на масата, заобиколен от мъгляво сияние, подобно на изображението на Исус на стената на трапезарията у майка му.

— Не успях да дойда.

— Явно. Какво става?

— Не е твоя работа.

Главата му пулсираше и искаше да го оставят на мира. Може би ако останеше пиян един-два месеца, алкохолът щеше да убие настоящия глас в главата му, който бе започнал да го тормози около

полунощ, като го наричаше глупак и му казваше, че е допуснал най-голямата грешка в живота си.

— Лиза говори с Дилейни тази сутрин. Явно е доста разстроена. Случайно да знаеш нещо по въпроса?

— Да.

— Добре, какво си направил?

Ник се изправи и стаята се завъртя два пъти около него.

— Гледай си работата.

Понечи да мине покрай Луи, но брат му го сграбчи за ризата. Ник погледна надолу към впитите във вълнения плат пръсти и не можа да повярва. Дватамата не се бяха били, откакто бяха откачили задната врата в къщата на майка си преди петнадесет години.

— Какво по дяволите ти има? — започна Луи. — Почти през целия си живот си искал само едно нещо. Едно-единствено. Дилейни Шоу. И веднага щом се появи възможност да го получиш, оплескваш всичко. Наранил си я нарочно, за да те намрази. Както винаги. И естествено си успял.

— Теб какво те засяга? — Ник вдигна поглед към тъмнокафявите очи на брат си. — Ти дори не я харесваш.

— Нямам нищо против нея, но вече смятам, че няма значение. Ти си влюбен в нея.

— Все едно. Тя заминава през юни.

— Тя ли го каза?

— Да.

— Помоли ли я да остане? Опита ли се да се разбереш с нея?

— Нищо нямаше да се промени.

— Няма как да знаеш дали е така и вместо да се опиташ да разбереш, ще оставиш единствената жена, която си обичал през живота си, да си тръгне. Какво ти има? Да не те е страх?

— Върви по дяволите, Луи.

Почти не видя юмрука на брат си, преди да го фрасне в лицето. Зад очите му избухна светлина и той падна с трясък и си удари главата в дървения под. Причерня му и помисли, че ще загуби съзнание. За съжаление гредите на покрива изплуваха пред очите му и с проясненото му зрение дойде и сцепващата болка в черепа. Скулата му започна да пулсира и мозъкът му закънтя. Той изстена и внимателно докосна окото си.

— Луи, ти си жалко нищожество и когато стана, ще те скъсам от бой.

Брат му застана над него.

— Не би могъл да набиеш и стария Бакстър, а той диша през тръбички от десет години.

— Сцепи ми главата.

— Не, прекалено е твърда. Обаче сигурно съм сцепил пода. — Луи извади връзка ключове от джоба на панталоните си. — Не знам как си накарал Дилейни да те намрази, но сега ще изтрезнееш и ще осъзнаеш, че си допуснал голяма грешка. Надявам се, че няма да е твърде късно. — Той се намръщи и посочи брат си с пръст. — Ник, изкъпи се. Смърдиш на бъчва.

След като Луи си тръгна, Ник стана от пода и с препъване се качи в спалнята. Спа до следващата сутрин и се събуди с усещането, че го е прегазил камион. Взе си душ, но не се почувства по-добре. Тилът го болеше и окото му беше насинено. Но това не бе най-лошото. Мисълта, че Луи беше прав, бе най-страшната. Беше изгонил Дилейни от живота си. Мислеше, че може да я изгони и от ума си. Мислеше, че ще му мине. Никога не се бе чувствал толкова зле.

Да не те е страх? Вместо да се бори за Дилейни, той се бе върнал към старите привички.

Вместо да се възползва от шанса си, той я бе наранил, преди тя да го направи. Вместо да поеме риск, беше поел удар. Вместо да я сграбчи с две ръце, я бе отблъснал настрани.

Тя беше казала, че го обича, а той се чудеше дали не е съсипал всичко. Може и да не заслужаваше любовта ѝ, но я искаше. Ами ако вече не го обичаше, питаше настоятелното гласче в главата му.

Беше спечелил любовта ѝ веднъж. Можеше да успее пак.

Облече се и излезе от вратата, устремен към най-големия риск в живота си. Отиде до апартамента на Дилейни, но тя не беше там. Беше събота и салонът също беше затворен.

Това беше лош знак.

Отиде до дома на майка ѝ, но Гуен отказа да говори с него. Погледна в гаража да провери дали Дилейни не се крие там, за да не се среща с него. Кадилакът на Хенри беше вътре. Малката жълта мазда я нямаше.

Обиколи целия град и колкото по-дълго я търсеше, толкова по-отчаяно искаше да я намери. Да я направи щастлива и да ѝ построи къща на Ейнджъл Бийч или където тя пожелаеше. Ако искаше да живее във Финикс или Сиатъл или Чатануга, Тенеси, той нямаше нищо против, стига да бъде с нея. Искаше да изживее мечтата. Искаше да има всичко. Трябваше само да я намери.

Говори с Лиза, но тя не се беше чувала с нея. Когато Дилейни не отвори салона в понеделник, Ник посети Макс Харисън.

— Дилейни обаждала ли ти се е? — попита той още с влизането в офиса на адвоката.

Макс го огледа и не отговори веднага.

— Обади се вчера.

— Къде е?

Макс отново помълча, преди да отговори.

— Сигурно и без това ще научиш скоро. Напусна града.

Тези думи го удариха като греда в гърдите.

— Мамка му. — Ник потъна в едно кресло и потърка брадата си.
— Къде отиде?

— Не ми каза.

— Как така не ти каза? — Ръката му падна върху бедрото. — Нали каза, че ти е звъннала.

— Така е. Обади се да ми каже, че си е тръгнала и че нарушава завещанието. Не каза защо или къде отива. Попитах я, но не искаше да каже. Мисля, че се опасяваше, че ще кажа на майка ѝ, преди да е готова за това. — Макс наклони глава. — Това означава, че получаваш частта на Дилейни. Поздравления, през юни всичко ще е твое.

Ник поклати глава и се изсмя безрадостно. Без Дилейни нямаше нищо. Той нямаше нищо. Погледна адвоката на Хенри и обяви:

— С Дилейни имахме сексуални отношения, преди да си тръгне. Кажи на Франк Стюърт и двамата се погрижете тя да получи имотите в Силвър Крийк и Ейнджъл Бийч.

Макс изглеждаше отвлечен и отегчен от цялата история.

Ник знаеше как се чувства.

Две седмици след посещението в офиса на Макс все още нямаше новини. Преследваше Гуен и Макс Харисън и беше звънял в салона, в който Дилейни бе работила в Скотсдейл. Там не я бяха чували, откакто бе напуснала предния юни. Ник полудяваше. Не знаеше къде другаде

да я търси. Не подозираше, че трябва да потърси в собственото си семейство.

— Чух, че Дилейни Шоу работи в Бойзи — подметна Луи, докато сърбаше супата си.

Ник целият замръзна и вдигна очи към брат си. Той, Луи и Софи обядваха в трапезарията на майка си.

— Кой ти каза?

— Лиза. Каза, че Дилейни работи в салона на братовчедка й Али. Ник бавно наведе лъжицата си.

— Откога го знаеш?

— От няколко дни.

— И не си ми казал?

Луи сви рамене.

— Не мислех, че ще те интересува.

Ник се изправи. Не беше сигурен дали да прегърне брат си или да го фрасне по главата.

— Много добре знаеш, че ме интересува.

— Сигурно съм си мислел, че трябва да се постегнеш, преди да я видиш отново.

— Защо му е на Ник да я вижда? — попита Бенита. — Най-хубавата й постъпка беше да напусне града. Най-сетне нещата си идват на мястото.

— Нещата щяха да си бъдат на мястото, ако Хенри беше поел отговорността си още в началото. Обаче той не се поинтересува от мен, докато не стана твърде късно.

— Ако не бяха това момиче и майка й, още преди години щеше да се опита да направи нещо за теб.

— А от задника му можеше да полетят маймуни — вметна Софи и се пресегна за солницата, — но се съмнявам.

Луи вдигна вежди в почуда, а Ник се разсмя.

— София! — възкликна Бенита. — Къде си се научила да говориш така?

Къде ли не, например от баща си и чичо си или от телевизора. Отговорът й обаче изненада Ник.

— От Дилейни.

— Видя ли! — Бенита се изправи и се приближи до Ник. — Това момиче не е стока. Стой настрана от нея.

— Трудно ще стане, тъй като смятам да отида до Бойзи и да я намеря. Обичам я и смятам да я умолявам да се омъжи за мен.

Бенита спря и вдигна ръце към гърлото си, сякаш Ник я душеше.

— Нали все казваш, че искаш да съм щастлив. Дилейни ме прави щастлив и повече няма да живея без нея. Ще направя всичко възможно да си я върна. — Той спря и погледна зашеметеното лице на майка си. — Ако не можеш да се зарадваш за мен, не ме търси, докато не можеш поне да се преструваш, че е така.

Дилейни не искаше да си го признае и със сигурност никога не би го казала на глас, но прилепналите къдрици в стил 30-те ѝ липсваха. Всъщност Уанета ѝ липсваше. Но не беше само заради една любопитна стара жена. Липсваше ѝ животът в Трули. Липсваше ѝ да живее на място, където хората я познаваха и където тя познаваше почти всички.

Откачи шнолите от предната част на гащеризона си и ѝ ги сложи на работната маса.

От двете ѝ страни стилисти подстригнаха и решеха в скъпарския салон в центъра на Бойзи. Салонът на Али се намираше в един преустроен склад и всичко в него беше модерно и ново.

От този тип салони, в които винаги бе обичала да работи, но сега беше различно.

Пресегна се за метлата и помете косата от последния си клиент. През последните десет години бе живяла на места, в които нямаше минало, история или приятелки, с които бе делила агонията на прогимназията. Беше живяла в четири щата и винаги бе търсила нещо, което все ѝ се изплъзваше, идеалното място, където да пусне корени. Животът ѝ бе направил пълен кръг и беше страшно иронично да открие съвършеното място тъкмо там, откъдето си беше тръгнала. Чувстваше се като Дороти от „Магьосникът от Оз“, само дето не можеше да си иде у дома. Не и сега.

Бойзи беше хубав град с много интересни места. Но нямаше Дядо Коледа-травестит и паради за всеки празник. Нямаше същия пулс и ритъм като един малък град.

Нямаше Ник.

Смете косата на купчинка и потърси лопатка. Това да живее в град без Ник би трябвало да я накара да се почувства по-добре. Но не беше така. Тя го обичаше и знаеше, че това няма да се промени. Искаше ѝ се да остави всичко зад гърба си и да забрави Ник Алегреза, но не беше способна да се накара дори да излезе от щата. Обичаше го, но не можеше да живее близо до него. Дори за три милиона долара. Не беше чак толкова трудно да реши да си тръгне.

Беше напълно невъзможно да преживее следващите пет месеца, виждайки Ник с други жени. Дори за всичките пари на света.

Дилейни изхвърляше косата в кошче за боклук, когато чу звънчето над входната врата. От останалите работни места жените колективно си поеха дъх. Чуха се стъпки на крака в ботуши.

— Какво обичате?

— Благодаря ви — рече болезнено познат глас. — Намерих каквото търсех.

Тя се обърна и завари Ник на една ръка разстояние от себе си.

— Какво искаш?

— Искам да говоря с теб.

Беше си подстригал косата. Една тъмна къдрица докосваше челото му. Остави я без дъх.

— Заета съм.

— Само за пет минути.

— Имам ли избор? — попита тя, като очакваше да отговори отрицателно, за да може после да го прати по дяволите.

Той премести тежестта на тялото си върху единия крак и пъхна ръце в джобовете на джинсите си.

— Да.

Отговорът му я свари неподготвена и тя се обърна към Али, която работеше до нея:

— Ще се върна след пет минути — каза ѝ и тръгна към вратата.

Излезе в коридора с Ник зад себе си и спря до телефонна кабина.

— Пет минути.

Облегна се на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Защо избяга толкова бързо?

Тя сведе поглед към новите си велурени обувки с платформи. Беше си ги купила, за да се почувства по-добре, но не бяха помогнали.

— Трябваше да се махна.

— Защо? Доста желаете парите.

— Очевидно повече съм желала да се махна, отколкото съм искала парите.

— Казах на Макс за нас. Ейнджъл Бийч и Силвър Крийк са твои.

Тя се прегърна още по-силно и се помъчи да запази самообладание. Не можеше да повярва, че говорят за някакъв тъп имот, за който ѝ беше все едно.

— Защо му каза?

— Не ми се стори редно да наследя всичко.

— Това ли дойде да ми кажеш?

— Не. Дойдох да ти кажа, че знаая, че те нараних, и съжалявам.

Тя затвори очи.

— Не ме интересува — отговори тя, защото не искаше да я интересува. — Казах ти, че те обичам, а ти извика Гейл у вас да спиш с нея.

— Не съм я викал. Дойде сама и не съм спал с нея.

— Видях как стоят нещата.

— Нищо не се е случило. Нямахме и да се случи. Видя, каквото ти показах, за да си помислиш онова, което исках да си помислиш.

Тя вдигна очи и срещна неговите.

— Защо?

Той пое дълбоко дъх.

— Защото те обичам.

— Това не е смешно.

— Знаем. Никога не съм обичал друга.

Тя не му повярва. Не можеше да му повярва и отново да рискува да изложи сърцето си. Твърде много болеше, когато го разби.

— Не, обичаш да ме объркваш и побъркваш. Но всъщност не ме обичаш. Не знаеш какво е любов.

— Аз пък мисля, че знам. — Веждите му се сключиха и той пристъпи към нея. — Дилейни, обичал съм те цял живот. Не помня и ден, в който не съм те обичал. Обичах те тогава, когато те нокаутирах със снежна топка. Обичах те, когато изпуснах гумите на колелото ти, за да мога да вървя с теб до вас. Обичах те, когато те видях да се криеш зад слънчевите очила във Валиу Райт, обичах те и когато ти обичаше оня жалък кучи син Томи Маркъм. До днес помня миризмата на косата ти и допира на кожата ти през онази нощ, когато те положих върху

капака на колата си на Ейнджъл Бийч. Така че не ми казвай, че не те обичам. Не ми казвай... — Гласът му потрепери и той я посочи с пръст. — Не ми го казвай и толкова.

Зрението ѝ се размаза и пръстите ѝ се забиха в ръцете, както се беше хванала. Не искаше да му повярва, но в същото време искаше да му вярва повече, отколкото искаше да живее. Копнееше да се хвърли в ръцете му, но желаше и да го удари.

— Съвсем типично за теб. Тъкмо се убедя, че си пълен гадняр, и ти успяваш да ме излъжеш, че не си. — Върху долните ѝ мигли се появи сълза и тя я избърса набързо. — Обаче ти наистина си гадняр, Ник. Разби ми сърцето и сега си мислиш, че можеш да дойдеш тук, да ми кажеш, че ме обичаш, и аз какво, трябва да з... забравя за всичко, така ли? — Тя завърши изречението точно преди да загуби контрол и да избухне в плач.

Ник я прегърна и притисна до гърдите си. Тя не го знаеше, но той не смяташе да я пуска. Нито сега. Нито никога.

— Знам. Знам, че бях гадняр и нямам извинение. Но да те докосвам и обичам, знаейки, че планираш да ме напуснеш, ме подлуди. След като правихме любов втория път, започнах да мисля, че може би ще решиш да останеш с мен. Започнах да си представям как се събуждаме заедно всеки ден до края на живота си. Дори си мислех за деца и за това как ходим на курсове за бременни. Може би щяхме да си купим някакъв миниван. Но след това се появи Гуен и ти каза, че ще си тръгнеш, и аз реших, че пак само съм фантазирал. Страхувах се, че наистина ще ме напуснеш, затова те накарах да го направиш по-скоро. Просто не мислех, че ще си тръгнеш от града.

Тя подсмръкна сред гънките на коженото му яке, но не каза нищо. Не му беше казала, че го обича, и това го убиваше.

— Каж ми нещо, моля те.

— Миниван? Приличам ли ти на човек, който би карал миниван?

Не се надяваше точно на този отговор, но не беше и лош знак. Все още не го бе пратила по дяволите.

— Ще ти купя, каквото поискаш, ако ми кажеш, че ме обичаш.

Тя вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха мокри и гримът ѝ се бе разтекъл.

— Няма нужда от подкупи. Обичам те толкова много, че не мога да мисля за нищо друго.

Заля го облекчение и той затвори очи.

— Слава богу, мислех, че ще ме мразиш цял живот.

— Не, това винаги ми е било слабост. Никога не съм могла да те мразя достатъчно дълго — въздъхна тя и прокара пръсти в косите на слепоочието му. — Защо си подстрига косата?

— Нали веднъж ми каза, че трябва да я подстрижа. — Той избърса сълзите ѝ с палци. — Помислих, че това може да ми помогне да те спечеля.

— Хубава е.

— Ти си хубава. — Той я целуна нежно, вкусвайки устните ѝ. Плъзна език в устата ѝ и докосна нейния с нежна милувка, която трябваше да я упои, докато вземаше лявата ѝ ръка и слагаше пръстен с единствен трикаратов диамант на безименния ѝ пръст.

Тя се отдръпна и погледна ръката си.

— Можеше да попиташ.

— И да рискувам да откажеш? Как ли не.

Дилейни поклати глава и срещна погледа му.

— Няма да откажа.

Той пое дълбоко дъх.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да. — Тя обвини ръце около него и го целуна по врата. — А сега ме отведи у дома.

— Не знам къде живееш.

— Не, имам предвид в Трули. Заведи ме у дома.

— Сигурна ли си? — попита той, като знаеше, че не заслужава нито нея, нито щастието в гърдите си, но въпреки това ги приемаше. — Можем да живеем, където кажеш. Мога да върна бизнеса си в Бойзи, ако искаш.

— Искам да си ида у дома. С теб.

Той я отдели от себе си, за да я погледне в очите.

— Какво бих могъл да ти дам аз в сравнение с това, което ти ми даде?

— Просто ме обичай.

— Това е твърде лесно.

Тя поклати глава.

— Не е вярно. Виждал си как изглеждам сутрин. — Тя разпери лявата си ръка върху гърдите му и заразглежда пръста си. — Какво

мога да ти дам аз? Получавам красавец, който изглежда добре на сутринта, и страхотен пръстен. Ти какво получаваш?

— Единственото нещо, което съм искал винаги. — Той я прегърна силно и се усмихна. — Теб, диваче.

Издание:

Рейчъл Гибсън. Влюбен до безумие

Американска. Първо издание

ИК „Тиара Букс“, София, 2012

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Марина Константинова

ISBN: 978-954-2969-03-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.